Bibliotek 1800

Mark Twain
HUCK FINNs EVENTYR

Mark Twain

Huck Finns eventyr

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Mark Twain: *Huck Finns eventyr* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Mark Twain: *Huck Finns eventyr* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1

Du kender mig vist ikke, læser, hvis du da ikke tilfældigvis har læst en bog, der hedder "Tom Sawyers eventyr"; men det gør heller ingen ting. Det er ikke nødvendigt. Omtalte bog er skrevet af mr. Mark Twain, og den er i de vigtigste punkter sandfærdig. Der kan være et og andet, som han har pyntet på, men den er ellers sand nok, så det gør ikke noget. Jeg har da heller aldrig kendt nogen, der ikke af og til stak en lille løgn ud; det skulle da være Mary, eller enken, eller måske tante Polly, det vil sige Toms tante; hun og Mary og enken Douglas kan man læse om i bogen om Toms eventyr, der jo som før sagt er sandfærdig nok i hovedsagen, altså med undtagelse af de små oppyntninger.

Nå, den nævnte bog handler om følgende: Tom og jeg fandt jo de penge, som tyveknægtene havde gemt i klippehulen, og på den måde blev vi frygtelig rige. Vi fik hver seks tusinde dollars i det pure guld. Det var en grulig mængde penge at se på, da de alle stod stablet op. Nå – dommeren, mr. Thatcher, tog dem til sig og satte dem ud at forrente for os, så at vi hver havde en dollars om dagen hele året rundt – meget mere end et menneske kan bruge. Enken Douglas tog mig til sig som sin søn og lovede, at hun ville "sivilisere" mig, som hun kaldte det; men det var skrækkeligt sådan altid at skulle bo i et rigtigt hus, især da enken var så rædsom ordentlig og pertentlig i alt, hvad hun foretog sig; og da jeg ikke kunne holde det ud længere, stak jeg af. Jeg tog mine pjalter på og krøb ind i mit sukkerfad igen, og så var jeg atter lykkelig og tilfreds. Men så fik Tom mig

opsnuset, og han sagde, at han netop var ved at stifte en ny røverbande, og han lovede mig, at hvis jeg ville være skikkelig og tage tilbage til enken, skulle jeg få lov at være med. Og så gik jeg tilbage til hende.

Enken græd over mig og kaldte mig et stakkels, forvildet får og lignende, men hun mente ikke noget ondt med det. Så måtte jeg igen krybe i ordentlige klæder, skønt jeg svedte gruligt og næsten ikke kunne røre mig i dem. Og så begyndte det hele forfra. Enken ringede med en klokke, og så fik jeg aftensmad, og der var ikke tale om at blive borte. Når vi så sad ved bordet, kunne man ikke få lov til straks at spise, nej, enken skulle først sidde med dukket hoved og mumle lidt over maden, skønt den virkelig ikke fejlede det mindste. Det vil sige – ikke andet end, at hver ting var kogt eller stegt for sig. Jeg kan for resten bedre lide at få det alt sammen på en gang med saucen over; det smager bedre.

Efter aftensmaden tog hun en bog frem og læste om Moses, og jeg kom ligefrem til at svede af at høre på det. Men så opdagede jeg pludselig, at Moses var død for længe siden, og så tog jeg mig ikke mere af det, for døde folk har aldrig interesseret mig meget.

Det varede naturligvis ikke længe, før jeg længtes efter at få en pibe tobak, og så bad jeg enken, om jeg måtte ryge. Men det ville hun ikke have. Hun sagde, at det var simpelt at ryge, og at det var noget griseri, som jeg skulle se at vænne mig af med. Sådan er folk: jo mindre forstand de har på en ting, jo ivrigere er de til at fordømme den. Der sad nu hun og havde så travlt med sin Moses, som hverken var i familie med hende eller mig og kunne gavne et eneste menneske, eftersom han jo var død –

forstår De, og så holdt hun sådan et hus med mig, fordi jeg ville tage mig noget fornuftigt for. Hun snusede forresten selv – men det gjorde naturligvis ikke noget, da det var hende selv.

Hendes søster, miss Watson, en gammel lang, ranglet pige, der gik med briller, var netop flyttet hen til hende; hun satte sig for, at hun ville lære mig at stave. Hun sled med mig i en times tid, men så kom enken heldigvis til og fik hende stoppet. Jeg kunne heller ikke have holdt det ud ret meget længere. En hel time efter var jeg ganske ødelagt af træthed og aldeles forstyrret i hovedet. Miss Watson sad altid og rettede på mig. "Sæt ikke fødderne op på den manér, Huckleberry." Eller: "Lad være at skyde ryg på den måde, Huckleberry – ret dig," eller også: "Du må ikke gabe og strække dig sådan, prøv nu på at få et ordentligt væsen." Og så fortalte hun mig, at der var et slemt sted, hvor man kom hen, når man ikke var, som man skulle være, og så svarede jeg, at jeg ville ønske, at jeg allerede var der. Det blev hun rasende over, skønt jeg slet ikke mente noget ondt med det. Det eneste, jeg ønskede, var blot at komme et andet sted hen. Jeg var lige glad, hvor det blev. Men så sagde hun, at jeg var en rigtig slet dreng, sådanne ord ville hun aldrig have taget i sin mund, ikke for aldrig det; nej hun ville rigtignok leve sådan, at hun kunne komme derhen, hvor de gode mennesker kom. Men da jeg ikke syntes, at der var nogen fornøjelse ved at komme derhen, hvor hun skulle være, så opgav jeg at anstrenge mig mere. Men det sagde jeg ikke højt, for så var der blot blevet vrøvl igen til ingen nytte.

Men da hun nu var begyndt, så slap jeg alligevel ikke straks, og så fortalte hun mig om, hvor dejligt det var at komme op i Himlen. Der skulle man ikke bestille andet end drive om hele

dagen med en harpe og synge. Det brød jeg mig jo ikke meget om. Jeg spurgte så, om hun troede, at Tom Sawyer kom derhen, men det var der nok ingen udsigt til for øjeblikket, mente hun. Det var jeg glad over, for jeg ville helst have, at han og jeg skulle følges ad.

Miss Watson blev ved at tumle med mig, og jeg følte mig til sidst både træt og ensom til mode. Senere fik de negrene ind i stuen til bønner og salmer, og så kom vi langt om længe til køjs: da jeg kom op på mit værelse, stillede jeg lysestumpen på bordet, satte mig ved vinduet og prøvede at tænke på noget morsomt, men jeg blev ved at være så ked af det og det var ikke langt fra, at jeg ønskede, at jeg var død. Stjernerne tindrede, og vinden suste så sørgeligt i træerne; så hørte jeg en ugle skrige langt borte, og der var også en hund, der tudede over en, der var død, og jeg blev så uhyggelig over alt dette. Lidt efter var der en ny lyd, der kom fra skoven: jeg kendte godt den støj, det var et spøgelse, der trængte til at fortælle et eller andet og som ikke kunne gøre sig forståelig; så kan de ikke finde ro i graven, men går omkring og sørger. Jeg blev så ked af det, at jeg bare ønskede; at jeg havde nogen, jeg kunne tale med. En edderkop kom krybende frem over min skulder; jeg slog den ind i lyset og den brændte øjeblikkelig, før jeg fik den reddet igen. Nå, man behøvede ikke at fortælle mig, at det varsel betød ondt; jeg blev helt bange, smøgede klæderne af mig, sprang i seng, vendte mig tre gange med hænderne foldede over brystet og bandt en hårlok omhyggeligt sammen med en ende garn, for så kunne spøgelserne ikke gøre mig noget. Men jeg havde nu ikke nogen tro til, at det skulle hjælpe. Enhver ved jo nok, at det er det eneste, der er at gøre, når man har fundet en hestesko og tabt

den igen i stedet for at slå den op; men jeg har aldrig hørt, at det kunne hjælpe, fordi man uforvarende var kommet til at slå en edderkop ihjel.

Jeg rystede over hele kroppen, og så satte jeg mig over ende i sengen og fik min tobakspibe frem; nu da alt i huset var som uddødt, kunne enken da ikke mærke det. Lidt efter slog klokken tolv rungende slag, men bagefter blev stilheden endnu værre end før. Så forekom det mig med et, at jeg hørte en gren knække ude i den mørke have, og jeg hørte også nogen bevæge sig. Jeg sad stille og lyttede. Straks efter kom der et spædt lille "mi-av-v!" dernede fra. Å, hvor blev jeg glad. "Mi-av-v", hviskede jeg tilbage så sagte som muligt, og så pustede jeg lyset ud og krøb gennem vinduet ud på halvtaget. Så sprang jeg ned på jorden og sneg mig sagte ind mellem træerne, og der sad ganske rigtigt – Tom Sawyer og ventede på mig.

2

På tåspidserne listede vi os langs stiens træer hen imod udkanten af enkens have, og vi passede på ikke at få grenene i ansigtet. Da vi gik forbi køkkenet, snublede jeg over en trærod, hvad der naturligvis gjorde lidt støj. Miss Watsons lange neger, Jim, sad netop i køkkendøren; vi kunne se ham så tydeligt, fordi der var lys bagved ham. Han fo'r op, strakte lyttende hals og sagde:

"Hvem de'?"

Da han ingen svar fik, kom han listende ud og stillede sig midt imellem os, så at vi næsten kunne røre ved ham. Jeg tror nok, vi stod flere minutter sådan ganske stille sammen. Så begyndte mit ene ben uheldigvis at klø; men jeg kunne naturligvis ikke klø igen, og så begyndte det at klø ved øret og til sidst på ryggen, lige midt imellem skuldrene, og jeg havde en følelse, som om jeg skulle dø, hvis jeg ikke fik mig kløet. Den fornemmelse kender jeg så udmærket; den kommer altid, når man ikke kan komme til at klø sig – som ved en begravelse eller sådan noget. Endelig sagde Jim:

"Sig hvem er I? Hvor står I? Mig godt høre nogen puste. Nå – så vente mig ganske rolig, sæt' ned å vente."

Og så satte han sig virkelig ned mellem Tom og mig; han lænede ryggen mod et træ, og benene strakte han ud, så de næsten stødte mod mine egne. Så begyndte det igen at klø rundt omkring på hele min krop; det kløede på elleve forskellige steder, og jeg kunne næsten ikke holde det ud, da vi pludselig hørte ham trække vejret tungt. Han var faldet i søvn, og så var

der ikke mere noget i vejen med mig. Tom gjorde tegn, at vi skulle krybe væk, men da vi var kommet lidt bort, faldt det ham ind, at det kunne være morsomt at binde Jim til træet. Jeg ville ikke, for jeg var bange for, at han skulle vågne og gøre støj. Men Tom sagde, at han manglede nogle lys, og at han ville stikke ind i køkkenet og hente nogle. Så gjorde vi det; vi tog tre lys, og Tom lagde fem cents som betaling på bordet, vi slap da godt ud igen, men nu ville Tom igen hen til Jim og spille ham nogle flere puds. Og jeg stod og ventede i den største skræk.

Så snart Tom kom, stak vi af ud over den stejle side af bakken bag huset. Tom fortalte, at han havde skubbet hatten af negeren og hængt den på en gren; Jim havde nok rørt sig lidt, men var dog ikke vågnet helt. Bagefter fortalte Jim, at det var ånderne, der havde haft fat i ham; de havde forhekset ham, kørt ham omkring i hele landet, og til sidst havde de igen sat ham under træet og hængt hatten op på en kvist, for at man kunne se, at det var dem, der havde været der. Og for hver gang Jim fortalte den historie, blev rejsen længere og længere, indtil han til sidst havde været helt nede i New Orleans, og at han næsten havde været ved at dø af træthed. Dette her gjorde ham vældig anset blandt alle omegnens negre, der kom anstigende langvejs fra, bare for at høre ham fortælle. Fem cents-skillingen beholdt han som en amulet og bar den i en snor om halsen, og han sagde, at han kunne kalde ånderne frem ved den, bare ved at sige et bestemt ord, men han sagde aldrig det ord. Han duede næsten ikke til at arbejde mere, fordi han var blevet så skrækkelig vigtig af, at ånderne og Djævelen havde haft fat i ham.

Nå – Tom og jeg kom da op på højen, og herfra kunne vi overse hele byen; der var endnu lys i enkelte huse, hvor der lå

syge, og stjernerne blinkede så kønt ned til os, og den store, milebrede flod lå tavs og majestætisk. Da vi kom ned ad bakken, traf vi Joe Harper og Ben Rogers tillige med to-tre andre drenge, der havde skjult sig i den gamle garverigård. Vi løste en pram og lod os drive en mils vej eller to ad strømmen til den store klippekløft, hvor vi steg i land.

Vi slog os ned ved nogle buske, og efter at Tom havde ladet hele banden sværge på, at den ville være tavs, viste han os hulen, der var et dybt hul i bjergskrænten midt inde i det tætteste af buskadset. Vi tændte lys og krøb så på hænder og fødder derind. Vi havde vel krøbet henved en to hundrede meter, da gangen pludselig udvidede sig til en rummelig hule. Tom famlede sig frem mellem de forskellige mørke gange og forsvandt så med et bag en klippeblok, hvor ingen skulle have troet, at der var til at komme frem; vi andre sneg os ad den snævre vej efter ham og kom så ind i en ny hule med fugtige, råkolde, rindende vægge. Her standsede vi, og så sagde Tom:

"Nu vil vi altså danne en røverbande, og den skal hedde Tom Sawyers bande. Enhver, som vil optræde i den, skal sværge eden og skrive sit navn under med blod."

Det var vi alle villige til. Tom trak et stykke papir frem, som eden var skrevet ned på, og oplæste denne. Der stod, at hver dreng afgav løfte om at blive i banden og aldrig forråde dens hemmeligheder. Hvis nogle af bandens medlemmer blev forulempede, måtte de sværge at dræbe denne person og hele hans familie. Den vedkommende måtte forpligte sig til, hverken at sove eller spise, før han havde dræbt dem, og når det var sket, måtte han indridse et kors – det var bandens hemmelige tegn – på de dødes bryst. Det var forbudt andre at

benytte nævnte mærke, og hvis nogen alligevel gjorde det, skulle han straffes, første gang med bøder, i gentagelsestilfælde med døden. Hvis nogen af bandens medlemmer forrådte dens hemmeligheder, så skulle hans hoved straks skilles fra kroppen, hans legeme brændes, asken spredes for alle vinde, og hans navn skulle med blod udslettes af listen. Han måtte aldrig nævnes, men forbandes og overlades til evig forglemmelse.

Alle syntes, at det var en nydelig ed, og de spurgte Tom, om han virkelig selv havde lavet den. Han svarede, at han havde lavet det meste selv, men noget havde han også lånt fra en bog med sørøverhistorier og fortællinger om røvere. De fleste pænere røverbander havde sådan en ed.

Et par af os mente, at det ville være bedst, om ikke alene bandens forrædere, men også deres familier blev myrdet. Tom syntes, at idéen var god og skrev den ind. Men så sagde Ben Rogers:

"Jamen her er nu Huck Finn; han har ikke spor af familie – hvordan skal vi så bære os ad med ham?"

"Nåda – har han ikke sin fader?" svarede Tom.

"Jo, han har jo nok en fa'er; men han er jo aldrig til at finde mere. Tidligere plejede han rigtignok at holde til her på garveripladsen, når han var fuld; men i det sidste år er der jo ingen, der har set ham."

Spørgsmålet blev nærmere drøftet, og de var lige ved at stemme mig ud af foreningen, fordi som de sagde, at ethvert medlem måtte have nogle slægtninge, som de andre kunne slå ihjel, og når jeg ingen havde, var det uretfærdigt mod de andre. Jeg var naturligvis grulig ked af det; jeg var lige ved at græde; men så kom jeg heldigvis i tanker om miss Watson; hende

tilbød jeg dem så, hende kunne de godt myrde for mig. Så råbte de alle:

"Ja, det er udmærket! Hende tager vi! Så kan Huck godt komme med!"

Så stak vi os alle i fingrene med en nål for at få blod og undertegnede dokumentet.

"Men," sagde Ben Rogers, "hvad skal nu denne her bande bestille?"

"Kun røve og myrde," svarede Tom.

"Men hvad skal vi egentlig røve? Huse, kvæg eller –"

"Vrøvl," udbrød Tom. "At stjæle den slags ting, det kaldes ikke røveri, det er indbrudstyveri. Vi vil ikke være indbrudstyve, nej, vi skal være landevejsrøvere med masker for ansigtet. Vi standser diligencer og kareter på landevejen og slår folk ihjel og tager deres ure og deres penge."

"Er det nødvendigt, at vi slår folk ihjel?"

"Ja, det er det bedste. Men, hvis vi ikke vil slå dem alle ihjel, så kan vi tage dem med herind i hulen og beholde dem i fangenskab, lige indtil de har betalt løsesum."

"Løsesum? Hvad er det for noget?"

"Det ved jeg ikke. Men sådan bærer alle de andre sig ad, det har jeg selv læst i en bog, og derfor skal vi naturligvis gøre det."

"Men hvordan skal vi få dem til det, når vi ikke ved, hvad det er?"

"Å, for pokker! Vi tvinger dem naturligvis. Har jeg ikke sagt dig, at det står i en bog? Vil du måske finde på noget andet og så bringe kludder i det hele?"

"Ja, det kan du sagtens sige, Tom! Du siger, at dem, vi fanger, skal betale løsesum, men hvordan i alverden skal vi få dem til

det, når vi ikke ved, hvad det er for noget, de skal betale? Hvad tror du, det er?"

"Jeg ved det ikke, men det betyder måske blot, at vi skal beholde dem i fangenskab, til de er døde."

"Ja, det kan jeg bedre forstå. Hvorfor sagde du ikke det straks? Så løsesummer vi dem altså ihjel, men ved du hvad, det bliver vist alligevel meget besværligt, for de æder os jo ud af huset, og det kan blive vanskeligt for os at forhindre dem i at stikke af."

"Du taler som en idiot, Ben. Hvordan kan de stikke af, når der står en skildvagt hos dem, som er parat til at skyde dem ned ved den mindste bevægelse, de gør."

"En skildvagt? Ja, det er godt! Men så må en af os sidde oppe hver nat, bare for at passe på dem. Nej, det er tosset. Hvorfor kan vi ikke tage en knippel og løsesumme dem ihjel straks."

"Fordi det ikke står i bøgerne – kan du nu forstå det? Og må jeg så spørge dig, Ben Rogers, skal vi bære os ordentligt ad som andre mennesker, eller skal vi ikke? Tror du måske, at den, der skriver en bog om sådanne ting, ikke forstår sig på dem? Bilder du dig måske ind, at du kan lære sådanne folk noget? Nej, du kan tro nej. Vi gør som der står i bogen, og løsesummer dem ihjel på den rigtige måde."

"Ja, ja, lad os gøre det, skønt jeg nok synes, det er dumt. Men hør – skal vi også myrde kvinder?"

"Ved du hvad, Ben Rogers. Hvis jeg var så dum som du, ville jeg slet ikke sige noget! Myrde damer! Nej, det står der ikke noget om i bogen. Nej, dem slæber vi med os herind i hulen og behandler dem så høfligt og ridderligt, som om de var af

sukker; så ender det gerne med, at de bliver så forelskede i os, at de aldrig bryder sig om at komme ud igen."

"Ja, for mig gerne; men jeg skal ingen damer have. Det ender jo bare med, at vi får hulen stoppet så fuld af fruentimmer og mænd der skal løsesummes, at der til sidst slet ingen plads bliver til røverne. Men bliv bare ved, jeg skal ikke sige mere."

Lille Tom Barnes var imidlertid faldet i søvn, og da han vågnede op i hulen, blev han bange, gav sig til at græde og sagde, at han ville hjem igen til sin moder; han brød sig ikke mere om at være røver.

Så gjorde de andre nar ad ham, og så blev han så rasende, at han truede med at gå hjem og fortælle sine forældre alle bandens hemmeligheder; men Tom gav ham en skilling, for at han skulle tie, og foreslog så, at vi skulle gå hver til sit; i næste uge kunne vi så mødes en dag og røve eller myrde nogen.

Ben Rogers sagde, at da han ikke godt kunne slippe hjemmefra undtagen om søndagen, måtte vi træffes den dag, men de andre drenge erklærede; at det var ugudeligt at gøre det på en søndag, og så blev der bestemt en anden mødedag. Tom kåredes til anfører, Joe Harper til bandens næstkommanderende, og så gik hver til sit.

Da jeg krøb ind ad mit vindue, var dagen ved at bryde frem. Mine nye klæder var helt klamme og snavsede, og jeg var dødtræt.

3

Nå! Det kan nok være, at jeg næste morgen fik en ordentlig overhaling af miss Watson i anledning af mine tilsølede klæder, men enken skændte slet ikke. Hun gav sig kun til at tage pletterne af, men hun så så bedrøvet ud, at jeg tænkte, at det var bedst at prøve på at være lidt skikkelig. Miss Watson trak mig med ind i hendes værelse, og der gav hun sig til at bede, men jeg mærkede ikke nogen forbedring. Hun sagde til mig, at jeg skulle bede hver dag, for hvad jeg bad om, fik jeg. Men det tog hun nu fejl i. Jeg prøvede det straks. Jeg bad om fiskeapparater, men jeg fik kun fat i en snøre uden krog. Jeg bad tre-fire gange om de kroge, men det hjalp ikke. Så bad jeg miss Watson, om hun ikke ville prøve at bede for mig, men hun sagde kun, at jeg var et fæ. Hun sagde ikke hvorfor, og jeg selv kunne ikke begribe det.

Jeg satte mig en dag inde i skoven til at spekulere rigtig grundigt over dette her. Når man kan få, hvad man beder om, sagde jeg til mig selv, hvorfor fik da ikke pastor Winn de penge igen, som han tabte i fjor på flæsk? Og hvorfor kan enken ikke få den sølvsnustobaksdåse tilbage, som de stjal fra hende? Hvorfor kan miss Watson ikke blive fed? Så bad jeg enken om at forklare mig, hvordan det hang sammen, og hun sagde, at det kun var "åndelige gaver", man kunne få ved at bede. Det var for højt for mig, men så forklarede hun mig meningen. Jeg skulle bare gøre mig umage for at hjælpe andre mennesker, gøre alt for dem og ønske alt muligt for andre mennesker – aldrig tænke på mig selv. Til disse "andre mennesker" hørte vel også miss Watson,

forstod jeg. Ude i skoven spekulerede jeg grundigt over det, men jeg kunne ikke indse, at der var nogen fordel ved det, undtagen for de andre mennesker, og så besluttede jeg ikke at spekulere mere over den ting, men lade enhver skøtte sig selv. Sommetider talte enken nu også til mig om Forsynet, så tænderne formelig løb i vand på mig; men så kom miss Watson gerne dagen efter og ødelagde det hele igen. Til slut faldt det mig ind, om der ikke måske var to slags Forsyn; enkens kunne en stakkels dreng godt være tjent med, men miss Watsons ville ikke være til at holde ud. Jeg havde ikke noget imod, at enkens Forsyn fik fat i mig, men jeg kunne rigtignok ikke indse, at nogen kunne have glæde af det, så uvidende og forsømt som jeg var.

Fader havde jeg nu snart ikke set et helt år, og det var meget behageligt; jeg længtes ikke efter ham. Når han var ædru, plejede han gerne at plage mig for alle de skillinger, jeg kunne skaffe, og jeg holdt mig derfor så meget som muligt i skovene, når han var i nærheden. Nå, så fandt de ham en dag en halv snes mil neden for byen, drivende på strømmen. Folk mente da, at det måtte være ham. Skikkelsen lignede godt nok, pjaltet var han også, og han havde også langt hår ned i nakken, så det passede alt sammen – men ganske sikkert var det jo ikke; han havde været død alt for længe til, at man kunne skelne ansigtstrækkene. Folk fortalte også, at han var fundet drivende med ansigtet i vejret. Han blev så begravet ved flodbredden. Men jeg var alligevel ikke rigtig rolig, for jeg vidste godt, at en druknet mand altid flyder med ansigtet nedad. Jeg troede derfor, at det snarere måtte have været et forklædt fruentimmer, så jeg var slet ikke rolig. Jeg ventede hver dag at

se ham komme for dagens lys igen, skønt jeg, som sagt, just ikke længtes efter at se ham.

Vi legede røver i en månedstid, men så opgav vi det. Vi havde i mellemtiden hverken røvet noget eller myrdet nogen, bare ladet som om. Vi plejede kun at jage ud af skoven, og gå løs på en eller anden svinedriver eller sælgekone, når de var på vej til torvet; men vi fangede dem da aldrig. Tom kaldte svinene for "guldbarrer" og grønsagerne for "juveler", og når vi så havde stormet løs sådan, så løb vi tilbage til hulen igen og gjorde en farlig ståhej over alle de mennesker, vi havde dræbt og såret. Jeg kunne slet ikke forstå ham. En gang lod Tom en dreng rende ind gennem byen med en brændende stok i hånden, som han kaldte en "budstikke"; det var nemlig det aftalte tegn til, at vi skulle samles. Så sagde han til os, at han gennem sine spejdere havde opdaget den hemmelighed, at en hel bunke spanske købmænd og rige arabere havde slået lejr i den dybe dal med to hundrede elefanter, seks hundrede kameler og over tusinde muldyr, alle sammen belæssede med diamanter; de havde kun fire hundrede soldater til at bevogte dem, derfor skulle vi lægge os i et baghold, overfalde dem og dræbe dem og tage deres bytte. Vi skulle blot gøre vores sværd og geværer i stand og holde os parat. Han kunne nu aldrig så meget som løbe efter en gammel gulerod, uden at han først skulle have sværdene slebet, og geværerne parat, skønt det hele kun i virkeligheden var gamle gærdestaver. Jeg troede nu heller ikke, at vi kunne slås med sådan en mængde spaniere og arabere; men jeg ville gerne se elefanterne og kamelerne, og derfor gik jeg med ud til bagholdet. Da Tom gav signalet, styrtede vi også frem og ned ad bakken. Men der var ikke spor af spaniere og arabere, og heller

ikke hverken kameler eller elefanter. Derimod var der et selskab fra søndagsskolen, og det endda kun yngste klasse. Disse her børn gik vi så løs på og forfulgte dem ind i hulvejen, men vi erobrede kun nogle valnødder og lidt syltetøj, foruden at Ben Rogers fik fat i en pjaltet dukke og Joe Harper snappede en salmebog; men da lærerinden kom til, stak vi af og smed byttet. Jeg så ikke spor af diamanter, og det sagde jeg til Tom, men han forsikrede, der havde været masser, og både arabere og alt det andet, han havde fortalt om. "Hvorfor så vi dem da ikke?" spurgte jeg og så svarede han, at hvis jeg ikke havde været sådan et uvidende fæ, men læst en bog, der hed Don Quixote, så havde jeg magelig forstået grunden. Det hele var nemlig blevet fortryllet, sagde han. Der havde været soldater i hundredvis og meget andet, men vi havde fjender, troldmænd kaldte han dem, og de havde i en fart hekset det hele om til en søndagspigeskole, bare for at ærgre os. Ja, men så skulle vi jo se at få fat i troldmændene, sagde jeg. Men Tom svarede blot, at jeg var et grueligt fæhoved.

"Kan du da ikke forstå," sagde han, "at troldmanden blot kan kalde en hel flok ånder til hjælp, og de ville fuldstændig smadre os, førend vi selv fik tid til at sige Å! De er jo så høje som træer og så tykke som en kirke."

"Men kunne vi da ikke også få nogle ånder til at hjælpe os mod deres?" spurgte jeg.

"Hvordan vil du få fat i dem?"

"Ja, det ved jeg ikke. Hvordan bærer de andre sig ad?"

"Å! De andre, de gnider en gammel bliklampe eller en jernring og så kommer ånderne styrtende med torden og lynild og røg i hælene, og så gør de alt, hvad de får ordre til at udføre.

De rykker et helt tårn op med rødder, så let som et strå, og slår skoledirektøren eller en anden en over nakken med det."

"Hvem får dem til at slide sådan i det?"

"Naturligvis ham, der gnider på lampen eller ringen. De må adlyde ham, der ejer lampen eller ringen. Hvis han forlanger, at de skal bygge et palads, fyrre mile langt af det bare diamant, og fylde det med tyggegummi lige til toppen, eller hente ham kejseren af Kinas datter til kone, så må de da gøre det, og det oven i købet førend solen er stået op næste dag. Ja, endnu mere – hvis han forlanger, at de skal lade slottet valse hen til den anden ende af landet, så må de også gøre det."

"Ja," svarede jeg, "så siger jeg, det er den værste bande fæhoveder, jeg har hørt om, at de ikke beholder slottet selv. Og hvis jeg var en af deres slags, så skulle den mand stå tidligt op, der skulle få mig til at rende fra mit arbejde og komme hen til ham, blot fordi han gned på en gammel lampe."

"Å, hvor du sludrer, Huck Finn! Du var jo nødt til at lystre, når man kaldte på dig, hvad enten du ville eller ikke."

"Javel, når jeg var så høj som et træ og så tyk som en kirke! Så siger vi det! Jeg kom muligvis også; men du kan være evig forvisset om, at jeg nok skulle få lukket munden på ham, der havde kaldt på mig!"

"Hvad er det for vrøvl, Huck, man kan slet ikke snakke med dig, du forstår ingenting, fæhoved!"

Jeg gik så i et par dage og grundede over, hvad Tom havde sagt, og så besluttede jeg at gøre et forsøg selv. Jeg fik fat i en gammel bliklampe og en jernring, og ude i skoven sad jeg så og gned og gned, så jeg til sidst svedte værre end en indianer. Jeg ville have haft et slot, som jeg så ville have solgt, men der viste

sig ikke så meget som skyggen af en ånd. Så var jeg jo klar over, at det var en af Toms sædvanlige løgne. Det kan godt være, at han selv troede på sine arabere og elefanter; men mig fik han ikke til det. Nej, de historier lugtede for meget af søndagsskole.

4

Nå, der gik en tre måneders tid, og vi var godt inde i vinteren. Jeg havde temmelig regelmæssigt besøgt skolen, lært at stave og læse samt en smule regning, så meget som til seks gange syv er fem og tredive, mere kunne jeg ikke drive det til, om det så skulle have kostet mit liv. Men det var også lige meget, jeg skulle jo ikke være matematiker. I begyndelsen hadede jeg at gå i skole, men lidt efter lidt gik det dog bedre. Når jeg blev for træt af at være der, gav jeg mig til at spille so i hul, og de prygl, jeg fik for det næste dag, strammede mig op igen. Jeg begyndte også så småt at vænne mig til enkens levevis; det at skulle leve inden døre så meget og så at skulle sove i en rigtig seng, var næsten det værste for mig; men det hjalp jo lidt, så længe vejret endnu var mildt, så jeg jævnligt kunne liste ud om aftenen og sove i skoven. De gamle vaner huede mig bedst, men de nye var dog ikke så modbydelige for mig mere, og enken sagde, at det gik fremad med mig, selv om det var langsomt, og at hun nu ikke længere behøvede at skamme sig over mig.

En morgen kom jeg ganske tilfældig ind i det kammer, hvor husets saltmad lå gemt, og jeg havde lige forsynet mig med lidt til frokost og skulle til at forsvinde, da miss Watson i det samme kom til og spærrede mig tilbagetoget: "Slip, hvad du har, Huck; du har dog altid noget for, du slemme dreng." Enken gik i forbøn for mig, men jeg følte godt, at der var ulykker i luften. Efter frokost drev jeg ud, meget ilde til mode. Jeg var forberedt på, at der nok ville ske noget galt, og jeg spekelurede over, hvad det mon kunne være.

Jeg gik ud i forhaven og klatrede over gærdet ned på den ny vej, hvor der lå et tyndt lag sne, og i den opdagede jeg nogle fodspor. De førte hen til stenbruddet, og man kunne se, at deres ejermand havde stået stille ved haven. Hvorfor vedkommende ikke var gået indenfor, forstod jeg ikke. Straks syntes jeg ikke, at fodsporene var så mærkelige; men da jeg havde set lidt nøjere på dem, opdagede jeg snart et mærke, som et kors i hælen; det bruger folk for at holde onde ånder borte. Og så fik jeg jo en anelse.

Det kan nok være, at jeg kom afsted ned ad højen. Jeg så mig flere gange om, og lidt efter stod jeg så forpustet foran dommeren, mr. Thatcher.

"Men dreng, du er jo ganske åndeløs," sagde han; "er det dine rentepenge, du kommer efter?"

"Nej, sir," svarede jeg, "har jeg da noget til gode?"

"Ja. Der er da mindst et halvt års rente. Det bliver over halvandet hundrede dollars. Det er en hel lille formue for dig. Lad mig nu hellere sætte dem ud for dig sammen med de seks tusinde, for hvis du tager dem ud, så klatter du dem snart væk."

"Nej, sir, jeg bryder mig ikke om at give dem ud. Jeg bryder mig i det hele taget slet ikke om dem – heller ikke om de seks tusinde. Jeg ville ønske, at De selv ville beholde pengene, også de seks tusinde."

Han så forbavset på mig; han kunne vist ikke forstå mig rigtigt. Men så siger han:

"Hvad mener du dog med det, min dreng?"

"Spørg mig blot ikke om det, hr. dommer; men tag endelig pengene – vil De ikke nok?"

"Jeg forstår det ikke," mumlede han. "Er der noget i vejen?"

"Å, tag blot pengene og lad være at spørge mig, for så behøver jeg ikke at lyve."

"O, ho!" udbrød dommeren, "nu begynder jeg at forstå! Du ville vist gerne overdrage mig din formue – ikke forære mig den. Ikke sandt, min dreng?"

Så skrev han noget på et stykke papir og læste det op:

"Se her," sagde han, "dette er en overdragelse. Dét vil sige, at jeg har købt dine penge af dig og betalt dig værdien. Her har du en dollar. Skriv så dit navn under."

Det var snart gjort, og så gik jeg.

Miss Watsons neger Jim havde en hårbold, som han sagde var forhekset; jeg fortalte Jim, at min fader var kommet tilbage og bad ham spørge bolden, hvordan jeg skulle forholde mig. Bolden ville ikke svare straks, men så gav jeg ham min dollar. Jeg sagde rigtignok, at den var falsk, men det brød bolden sig ikke om. Så svarede den også meget pænt og trøstende, at jeg skulle lade min gamle passe sig selv.

Men da jeg kom op på mit værelse, sad min fader der ganske rigtigt.

5

Jeg havde låset døren, og først da jeg vendte mig om, opdagede jeg ham. I reglen var jeg bange for ham, fordi han pryglede mig så grueligt. Straks jeg så ham, troede jeg igen, at jeg skulle have prygl, men lidt efter indså jeg nok, at jeg ikke behøvede at frygte denne gang.

Han var omtrent et halvt hundrede år, og han så ikke yngre ud end han var. Håret var langt, uredt og fedtet, og det faldt ham ned over øjnene, så det så ud, som de sad bag et espalier. Der var ikke et gråt stænk i hans hår eller i hans lange sammenfiltrede kindskæg. Ansigtet var så underlig hvidligt, så man næsten blev helt uhyggelig til mode ved at betragte det; det lignede en død fiskemave. Klæderne var kun pjalter. Den ene fod lå på det andet bens knæ, støvlen var itu, så to tæer stak frem, og dem bevægede han nu og da. Hatten, en gammel bulehat uden puld, lå på gulvet.

Jeg stod og så på ham, og han så på mig. Da jeg satte lyset på bordet, så jeg, at vinduet stod åbent; han var altså krøbet ind over halvtaget. Endelig sagde han:

"Du er blevet ordentlig fin i klæderne! Nu tror du vel, at du er en forfærdelig stor mand – hvad?"

"Det er ikke godt at vide," svarede jeg.

"Lad være at være næsvis." sagde han. "Du ser ud til at være blevet rigtig vigtig siden vi to sidst sås. Og de siger, at du har lært en hel mængde, både at læse og skrive. Du tror måske nu, at du er bedre end din fader, fordi han ikke har lært noget af alt det? Det skal vi dog snart få pillet ud af dig. Hvem er det

forresten, der har givet dig lov til den slags dumheder, hvem, spør' jeg?"

"Det var enken."

"Enken – hæ! Hvem har bedt hende stikke sin næse i sager, der ikke kommer hende ved?"

"Det er der vist ingen, der har bedt hende om."

"Ja, så skal hun også få noget andet at vide. Forstår du? Og denne her skole er du færdig med! Den lærer bare børn at se deres egne forældre over hovedet, hva' behager? La' mig bare få fat i dig på vejen til skolen! Din mo'er kunne hverken læse eller skrive, så længe hun levede, og det har ingen af vores familie nogen sinde kunnet, ikke en gang jeg kan det, og så kommer du her og gør dig vigtig. Jeg er ikke den mand, der finder mig i det, forstår du? Nå, lad mig så høre dig læse en gang?"

Jeg tog en bog og begyndte at læse om general Washington og frihedskrigen, men jeg havde ikke læst mere end et halvt minut, så gav han et slag til bogen, så den fløj hen i den anden ende af stuen.

"Så var det sandt, du kan altså læse. Jeg tvivlede dog på det, da du sagde det. Men nu skal det være forbi, forstår du? Jeg skal nok passe på dig, og fanger jeg dig på vejen til eller fra skole, så skal du komme til at huske det længe, kan du tro. Det ender med, at du også begynder at lære religion. Jeg har aldrig i mine dage set sådan en søn!"

Nu fik han øje på nogle små billeder med en dreng på og blå og gule køer:

"Hvad er så det der?" spurgte han.

"Det er noget, jeg får, når jeg kan mine lektier godt."

Han rev dem i stumper og stykker.

"Nu skal jeg give dig noget, der er bedre," sagde han, "du skal få en ordentlig lussing."

Så sad han lidt og mumlede noget hen for sig og så sagde han:

"Ja, du er en nydelig kavaler! Seng har du også, med sengeklæder og spejl, ja selv gulvtæppe har du, mens din egen fader må sove med svinene i garverigården. Aldrig i mine dage har jeg set mage til søn. Men jeg skal nok få de nykker pillet ud af dig. Man kan jo ikke holde ud at se på dig – og så fortæller folk mig desuden, at du er rig. Hvor meget har det på sig, hvad?"

"Ingenting, for det er ikke sandt."

"Tag dig nu lidt i vare for, hvad dm siger til mig. Jeg bekæmper mig alt, hvad jeg kan, men jeg kan snart ikke styre mig. Jeg har været her i byen i to dage og alle mennesker siger, at du er blevet rig. Ja, selv langt nede ad floden hørte jeg det. Det er jo derfor, at jeg er kommet. De penge får du fat i i morgen, forstår du? Jeg vil have dem."

"Jeg har ingen penge. Du kan jo selv spørge dommer Thatcher ad."

"Godt, så spørger jeg ham, og jeg skal nok få ham til at punge ud med dem. Nå, hvor mange penge har du så i lommen? Frem med dem!"

"Jeg har kun én dollar, og den skulle jeg gerne bruge til –"

"Det er lige meget, hvad du skulle bruge den til. Kom her med den, siger jeg."

Han tog dollaren og bed straks i den for at prøve, om den var ægte. Så sagde han, at han ville gå ned i byen for at få noget whisky; han havde ikke smagt "en dråbe hele dagen", sagde han.

Da han var kommet ud på halvtaget, stak han hovedet ind igen og skældte mig ud, fordi jeg ville være finere på det end han, og da jeg endelig troede, at nu var han væk, kom han tilbage for at huske mig på, hvad han havde sagt om skolen; at jeg fik prygl, hvis jeg ikke blev fra den.

Dagen efter var han fuld, og da han kom op til dommeren, lavede han et farligt hus for at få pengene, og til slut truede han ham med proces, hvis han ikke fik dem.

Dommeren og enken søgte nu ved rettens hjælp at få hans ret over mig ophævet, de ville så selv være mine formyndere, men den ny dommer, som skulle dømme os imellem, kendte slet ikke min fader, og han sagde, at retten måtte ikke skille slægtninge ad, han ville i hvert fald ikke tage et barn fra dets fader. Så måtte enken og dommeren opgive det.

Min fader blev ligefrem ustyrlig glad over dette, og han erklærede, at han ville prygle mig, til jeg blev både gul og blå, hvis jeg ikke skaffede ham nogle penge. Så lånte jeg tre dollars af dommeren, som han tog og straks drak sig fuld for, og følgen af det var et sådant gadespektakel og mudder, at han fik en brummetur og en dom på otte dages fængsel. Men han var lige glad; han sagde, at nu havde han igen fået ejendomsret over sin søn, og at han nok skulle lave det hedt for mig.

Da han kom ud igen, sagde den nye dommer, at han ville se at lave et bedre menneske ud af ham. Han tog fader hjem i sit hus, klædte ham i rent tøj, fik ham vasket og gav ham frokost, middagsmad og aften. Hele familien behandlede ham så nydeligt. Efter aftensmaden holdt de en rørende tale til ham om afholdenhed og alt sådan noget, og den gamle gav sig til sidst til at græde og hyle over, at han havde været sådan et elendigt

menneske, der havde forspildt hele sit liv, men nu ville han rigtignok tage skeen i den anden hånd; han ville forbedre sig, så ingen længere behøvede at skamme sig over ham, og han bad dommeren om at støtte og hjælpe ham. Dommeren blev selv så rørt over dette, at han omfavnede ham, og så græd først han og derefter hans kone og den gamle sagde, at der var aldrig nogen, der havde forstået ham før nu, og dommeren var ganske enig med ham. Min fader sagde, at det eneste, det kom an på, var, at der var sympati mellem folk, og så græd dommeren igen. Og da det blev sengetid, rejste den gamle sig op, rakte dem hånden og sagde:

"Mine herrer og damer! Tryk kun denne næve … Den har tilhørt et svin – det siger jeg ærligt; men sådan er det ikke mere, nu tilhører denne hånd en mand, der har begyndt et nyt afsnit af sit livs historie og som hellere vil dø end vende om igen. Læg nu mærke til mine ord – glem ikke, at det er mig, der sagde dem. Fra nu af er denne hånd ren, derfor kan I godt ryste den. Vær ikke bange for det."

Og så rystede de den alle sammen og græd endnu mere, ja, dommerens kone kyssede den endog. Så underskrev den gamle et dokument, og dommeren sagde, at denne stund næsten var den helligste og mest højtideligste han havde oplevet. Derefter blev den gamle mand ført ind i familiens stadsstue for at sove; men i løbet af natten blev han uheldigvis så gruelig tørstig, at han krøb ud gennem vinduet, sprang ned på altantaget og derfra videre, solgte sin nye frakke for en flaske rom, kravlede tilbage til sit logi og havde det rigtig rart, men da han hen på morgenstunden ville have været ud igen og i mellemtiden var blevet aldeles fuld, drattede han naturligvis ned fra taget,

brækkede den venstre arm på to steder, og han var næsten frossen, da en forbigående samlede ham op. Solen var for længst stået op. Men da familien senere skulle til at se sig om i deres stadsstue, måtte de næsten lodde sig frem med et dybdelod, førend de kunne finde bund og navigere i den.

Man sagde, at dommeren var blevet lidt flov efter den historie. Han sagde senere, at man måske nok kunne omvende folk, når man behandlede dem med et ladt gevær; andre midler havde han ikke længere nogen tillid til.

6

Nå, det varede ikke længe, før min gamle atter var på benene, og så begyndte han straks at anlægge proces mod dommeren, mr. Thatcher, for at tvinge denne til at rykke ud med mine penge, og mig fik han også fat i og forbød mig at gå i skole.

Et par gange snuppede han mig, og så fik jeg naturligvis en ordentlig overhaling, men jeg blev ved at gå i skole, og jeg kunne som oftest løbe fra ham. Jeg havde aldrig før holdt af at gå i skole, men nu morede det mig at pudse fader. Med rettergangen gik det grumme langsomt; alene det at få dem til at begynde var meget besværligt, derfor måtte jeg da også en gang imellem låne et par dollars af dommeren for at slippe for pryglene. Men hver gang, den gamle fik penge, drak han sig fuld og lavede optøjer i byen, og så fik han en tur i brummen igen. Men det generede ham ikke. Det var netop sådan, han kunne lide at leve.

Men denne driven om i enkens nabolag blev til sidst lovlig besværlig; til sidst sagde hun ham rent ud, at hvis han ikke holdt sig væk, ville hun klage. Men så lavede han et postyr. Han skulle nok vise, at han havde "ret over sin søn," sagde han. Han lå altid på lur efter mig, og en dag fik han virkelig også fat i mig og slæbte mig med sig et par mil nedad floden. Han færgede os i en pram over til Illinoiskysten, og dér var der en gammel enlig bjælkehytte, omgivet af tæt buskads, så tæt og uigennemtrængeligt, at ingen, der ikke tilfældigvis kendte stedet, kunne finde det.

Han passede sådan på mig, at der foreløbig ikke kunne være tale om at stikke af; om natten låsede han døren og lagde nøglen under sit hoved. Han havde desuden et gevær, som han rimeligvis havde stjålet, med dette gik han på jagt, og så levede vi af det bytte, han fik og så af at fiske. Af og til blev jeg spærret inde i huset, mens han tog over til færgestedet og solgte jagtudbyttet for whisky, som han så drak sig fuld i hjemme. Så havde han det storartet, men jeg fik altid en dragt prygl. Enken fik imidlertid opsporet, hvor jeg var, og hun sendte en mand over for at hente mig tilbage; men den gamle jog ham væk med sin bøsse, og da der var gået nogen tid, blev jeg selv vænnet sådan til dette driverliv, at jeg ikke brød mig om at komme væk. Med undtagelse af pryglene, tiltalte det mig ganske godt.

Det var så dejligt at ligge dér og dovne og dvaske i det fri, ryge og fiske og hverken tænke på bøger eller lektier. Sådan gik et par måneder eller mer, og mine klæder blev efterhånden til de bare smudsige pjalter. Til sidst kom jeg så vidt, at jeg egentlig slet ikke kunne begribe, hvorledes jeg nogensinde havde holdt ud at være hos enken, hvor man altid skulle vaske hænder, spise på tallerken, kæmme hår, gå i seng og stå op til regelmæssige tider; hænge over bogen skulle man også, og miss Watson havde man i hælene dagen igennem. Nej mange tak. Hos enken havde jeg vænnet mig lidt af med at bande, fordi hun ikke kunne lide det; men nu friskede jeg den lærdom op, og min fader var ikke den mand, der skulle bremse nogen i den retning. Nej, jeg havde i det hele taget ingen grund til at klage over skovlivet.

Efterhånden syntes jeg dog, at den gamle gav mig temmelig ofte prygl, jeg var altid helt marmoreret på kroppen, og så

spærrede han mig inde; en gang var jeg lukket inde i hele tre dage. Det var en drøj tur. Så besluttede jeg, at jeg ville flygte, og jeg gav mig straks i lag med en gammel håndsav uden skaft at save et hul i hyttens ene væg på et sted, hvor der var hængt et hestedækken for trækken; det var et hårdt stykke arbejde, da bjælken var meget tyk, men omsider begyndte jeg dog at øjne enden, da jeg pludselig hørte faders bøsse knalde i skoven, og lidt efter trådte han ind i hytten.

Han var i dårligt humør, fordi dommeren trak processen i langdrag, og der var mest udsigt til, at man ville tage hans formynderskab over mig fra ham. Den sidste efterretning gav mig noget at tænke på, for jeg brød mig ikke om at komme tilbage til enkens hus, for at blive "siviliseret" mere, som hun kaldte det. Den gamle endte sin tale med en mængde forbandelser over mig og enken. Hun skulle bare prøve på at få fat i mig igen. Han kendte et sted en seks-syv mil længere borte, og der var der ingen der fandt mig, om de så ledte til de styrtede. Dette gav mig igen noget at tænke på, men jeg tog imidlertid den beslutning, ikke at lade mig flytte med min gode vilje.

Så sendte den gamle mig ned for at losse båden; der var halvtreds kilo mel, en side flæsk, ammunition, en fustage whisky, et par gamle bøger og aviser til forladninger og endelig et reb. Jeg besluttede, at jeg ville tage geværet og rebet med mig, når jeg flygtede ind i skoven. Jeg ville gå helt ind i landet og jage og fiske til livets ophold og se at komme så langt bort, at hverken enken eller den gamle nogensinde mere kunne få fat i mig. Hvis fader drak sig fuld samme aften, ville jeg flygte om natten.

Mens jeg kogte vores aftensmad, drak fader flere gange, og aftenen i forvejen havde han også været fuld. Når han begyndte at blive drukken, så var det altid først regeringen, det gik ud over, og han skældte frygteligt ud på den.

Til sidst blev han så hidsig, at han ikke anede, hvor han gik eller stod. Lige med et faldt han så på næsen over salttønden og skrabede begge skinnebenene, og da han kom op igen, gav han tønden et sådant spark, at den rullede langt væk; men det skulle han nu for resten ikke have gjort, for han slog sine tær sådan, at han hylede af smerte.

Efter aftensmaden tog han whiskyen frem, og mens jeg spekulerede på at stjæle nøglen eller save mig ud, ligesom det nu kunne træffe, blev han ved at drikke, til han faldt om på sine tæpper; men lykken stod mig alligevel ikke bi. Han faldt ikke i søvn, men lå og væltede sig frem og tilbage. Til sidst kunne jeg ikke holde øjnene åbne længere, og jeg sov fra lyset.

Hvor længe jeg sov, ved jeg ikke, men på en gang hørte jeg et forfærdeligt skrig, og så fo'r jeg op. Der stod fader og så helt forstyrret ud; han hoppede på benene og skreg op om en mængde slanger. De var kravlet op ad benene på ham, sagde han, og der var en, der havde bidt ham i kinden, men jeg kunne ingen slanger se. Han styrtede frem og råbte: "Tag den væk, tag den væk, den bider mig i nakken!" Jeg har aldrig set et menneske så forstyrret. Til sidst faldt han om, sparkede og skreg, at der var djævle, der var efter ham. Langt om længe faldt han hen og lå og stønnede, og til sidst lå han, som var han død. Ude i skoven hørte jeg uglerne og ulvene, og der var så uhyggeligt og stille i det lille rum. Efter nogen tids forløb rejste han sig halvt op og hviskede:

"Trap – trap, trap! Det er de døde, der kommer efter mig; men jeg vil ikke med. Å – nu er de der. Rør mig ikke – tag hænderne væk, de er jo iskolde – slip, si'er jeg; kan I ikke la'e mig stakkels djævel i fred!"

Så rullede han sig ind i sit tæppe og klagede og bad, og lidt efter fo'r han op igen. Øjnene lynede, og nu var det mig, han ville have fat i. Rundt i stuen jog han mig med en kniv i hånden, han sagde, at han godt vidste, at jeg var dødens engel, men at han nok skulle få mig dræbt. Jeg bad for mig og forklarede, at jeg kun var Huck; men han lo og skar tænder og blev ved at jage efter mig, men jeg slap hele tiden fra ham, og så sank han efterhånden atter hen.

Jeg benyttede lejligheden og fik fat i geværet, dér var ladt. Jeg lagde mig ned bag tønden og rettede mundingen af bøssen mod ham. Sådan lå jeg og ventede på, hvad der nu ville komme, mens den uhyggelige nat langsomt svandt.

7

"Stå op, hvad er det, du har for?"

Jeg åbnede øjnene og stirrede omkring mig for at se, hvor jeg var. Solen var allerede godt oppe på himlen, og fader stod vred og syg ved siden af mig.

"Hvad har du brugt geværet til?" spurgte han.

Jeg forstod, at han selv ikke vidste, hvad der var sket i nattens løb, og svarede derfor rask:

"Der var nogen, der ville herind i nat, og så – og så truede jeg ham med at skyde."

"Hvorfor vækkede du ikke mig?"

"Det prøvede jeg også på, men jeg kunne ikke få dig vågen."

"Nå ja, ja, da. Stå nu ikke der og driv dagen væk, men se at få fat i nogle fisk til frokost. Jeg skal straks følge efter selv."

Så åbnede han døren, og jeg smuttede ned ad floden til. Der flød nogle tømmerstykker og grene forbi, så jeg forstod, at flodtiden allerede var indtrådt; det var et godt tegn; junifloden plejede altid at bringe held, da den altid førte en del drivtømmer og løsrevne flåder med sig; man behøvede kun at fiske dem op. Jeg solgte dem bagefter til træhandlerne og savmøllerne.

Mens jeg gik langs floden, havde jeg det ene øje efter den gamle og det andet efter, hvad der kunne vise sig på vandet. Det varede da heller ikke længe, før jeg så en dejlig kano, der vel var en femten fod lang, komme drivende hen mod mig. Som en frø stak jeg ud efter den. Klæderne beholdt jeg på. Jeg var forberedt på, at der lå nogen i den. Det var nemlig et meget almindeligt

puds, når vedkommende havde arbejdet sig ud til båden og skulle til at sætte sig i besiddelse af prisen, at ejermanden så rejste sig op og grinte en ordentlig ud. Men denne gang var den virkelig tom, og jeg fik den snart i land. Nu bliver den gamle da ordentlig glad, tænkte jeg, den er da mindst sine ti dollars værd. Men da jeg kom tilbage, var han endnu ikke til at øjne, og mens jeg fik båden fortøjet i en lille bugt halv skjult mellem sivene og de nedhængende buske, fik jeg pludselig en ny idé. Jeg ville gemme båden godt, og i stedet for at stikke til skovs, ville jeg sejle ned ad floden, til jeg fandt et sted, hvor der var godt at være; så var jeg fri for at traske på fødderne.

Jeg skyndte mig, alt hvad jeg kunne, fordi jeg hele tiden syntes, at jeg hørte fader komme, men jeg fik da båden gemt, og da jeg så mig rigtig om efter ham, stod han et godt stykke borte og sendte et hagl efter en fugl. Så han havde da ikke set mig.

Da han kom hen til mig, havde jeg naturligvis travlt med snørerne. Han skændte nok lidt for min langsomhed; men så stak jeg ham den ud, at jeg var faldet i vandet; og at det havde sinket mig. Jeg vidste nemlig, at han ville spørge, hvorfor mine klæder var drivvåde. Endelig fik vi da fat i fem flodmaller, og så gik vi hjem.

Mens vi begge efter morgenmaden tog os en lur, vi havde jo ikke fået megen nattesøvn, spekulerede jeg på en måde, hvorledes jeg skulle få enken og den gamle forhindret i at følge mig, dette ville jo være bedre end at stole på, at tilfældet ville hjælpe mig så langt bort, at de ikke kunne få fat i mig. Straks så jeg rigtignok ingen udvej, men så rejste fader sig pludselig op og sagde noget, der gav mig en god idé.

"Når der en anden gang kommer nogen og snuser her i nabolaget, så skal du purre mig ud, forstår du? Den fyr har vist ikke været her for det gode. Jeg ville have skudt ham. Næste gang vækker du mig; hører du?"

Så faldt han igen hen, og i det samme slog det ned i mig, hvorledes jeg skulle bære mig ad, så ingen faldt på at sætte efter mig.

Hen ad klokken 12 stod vi op og gik ned ad stranden til. Strømmen var nu stærk, og det ene stykke drivtømmer fulgte rask efter det andet. Der kom endog et stykke af en hel tømmerflåde – ni lange, sammensurrede planker; vi svømmede ud og bjergede dem ind til land. Så spiste vi til middag. Enhver anden ville sikkert have ventet, så længe det var dag for at bjerge mere, men sådan var fader nu ikke. De ni planker var nok foreløbig, syntes han, nu gjaldt det blot om at komme over til byen og få dem solgt. Jeg blev låset inde om eftermiddagen, mens han klokken halv fire tog med prammen over for at sælge sin tømmerfangst. Jeg var vis på, at han ikke ville komme tilbage den nat, og så snart jeg skønnede, at han måtte være langt nok væk, fik jeg atter saven frem, og førend han var kommet tværs over floden, var jeg sluppet ud. Han selv og flåden var da kun at øjne som en lille, fjern prik på vandfladen.

Jeg slæbte nu melsækken ned i kanoen og derefter flæskesiden, whiskyankeret, alt hvad der fandtes af sukker, kaffe og ammunition; jeg tog også nogle tæpper, en kaffekande og en del andre nyttige smågenstande, og endelig tog jeg geværet, så at det, der blev tilbage i hytten, ikke var mange øre værd. For at det ikke skulle ses, hvilken vej, jeg havde slæbt de forskellige sager, strøede jeg jord på den bagefter. Dernæst

satte jeg atter træet ind i det hul, jeg havde savet i væggen. Nu var alt for så vidt klart. Jeg kastede et spejdende blik ud over floden, men der var ingen forstyrrelse i farvandet. Så gik jeg et stykke op i skoven for at skyde et par fugle, og mødte så tilfældigvis et vildt svin. Den slags fandtes der mange af der; det var tamme bortløbne svin, der ude i skoven snart blev helt vilde. Jeg skød den og slæbte den hjem.

Jeg huggede nu med øksen døren ind, så den splintredes, og slæbte så svinet ind og ridsede den i struben, så noget af blodet flød ud på det hårdt stampede gulv. Med stort besvær fik jeg endelig en sæk fyldt med tunge sten, og den slæbte jeg så gennem sandet ned til floden, så enhver måtte kunne finde sporet, hvorefter jeg lod den plumpe ned. Hvor ønskede jeg dog ikke inderligt, at Tom havde været til stede; den slags bedrifter var netop noget for ham. Hans mage til at finde på sådanne ting var ikke til at opdrive.

Nå, jeg rev også et par totter af mit hår ud, æltede dem godt ind i blodet og klæbede dem fast på øksebladet, som jeg dernæst smed på gulvet. Nu bar jeg grisen ned til stranden, sådan at blodet dryppede fra den. Men så fik jeg en ny idé. Jeg slæbte nemlig melsækken tilbage, ridsede med saven et hul i den og bar den henved et hundrede alen eller to tværs over græsset hen til en lille sø øst for huset; den havde efter sigende udløb til floden; melet dryssede naturligvis ud hele vejen og dannede således et spor, der var let at følge. Så smed jeg faders slibesten dér, som om den tilfældigt var tabt der og bandt så sækken sammen igen og bar den tilbage til min kano.

Det begyndte imidlertid at mørkne nu, og jeg trak derfor kanoen ud af skjulet og ventede på, at månen skulle stå op. Jeg

tog en bid mad og lagde mig så ned i bunden og fik et drag tobak, der smagte godt oven på alle mine anstrengelser, og så udspekulerede jeg min rejseplan. De vil naturligvis, sagde jeg til mig selv, følge sporet af melposen ned til den lille sø og skoven der omkring for at finde den røver, der har dræbt mig. Og i floden vil de vel nok søge efter mine jordiske levninger, og ingen vil falde på, at jeg kan være i live endnu. Men da de jo ikke kan finde mit lig, så bliver de formodentlig snart trætte og opgiver at lede efter mig. Så kan jeg gå i land, hvor jeg vil, f.eks. ved Jacksons Island, det kender jeg, og der kan jeg leve i fred og ensomhed. Det har desuden den fordel, at jeg temmelig let kan ro derfra over til byen og få fat i et eller andet, jeg trænger til. Jo, Jacksons Island passede godt for mig.

Jeg var imidlertid blevet godt træt og faldt i søvn. Da jeg vågnede, var jeg et øjeblik ganske fortumlet, men jeg var jo snart orienteret. Floden så så uhyre stor og bred ud i måneskinnet, og jeg kunne tydeligt skelne de tømmerstykker, der drev på strømmen; der var ganske stille over alt. Hvad klokken var, anede jeg ikke; men jeg kunne tydeligt både se og lugte, at det var meget sent, jeg forstår ikke rigtig at udtrykke mig, men De forstår nok, hvad jeg mener.

Jeg gabte og strakte mig og skulle lige til at sætte af, da jeg pludselig hørte støj ude i vandet. Det var regelmæssige åreslag, og da jeg forsigtigt tittede ud mellem grenene, så jeg ganske rigtigt, at der kom en pram roende lige imod mig. Der var kun en mand i den, og til min store overraskelse opdagede jeg, at det var den gamle; ham havde jeg allermindst ventet at træffe på denne tid. Lige ud for mig tog han årerne ind og passerede så tæt forbi mig, at jeg mageligt kunne have rørt ham med min

bøsse. Jo, det var ganske rigtigt fader, og – hvad der nu var det allermærkværdigste – han var oven i købet fuldstændig ædru.

Nu spildte jeg ikke tiden. Et minut efter gled jeg hurtigt og stille ned ad floden, idet jeg holdt mig i skyggen af strandbredden. Et par mil neden for hytten stod jeg midt ud på floden, da jeg var bange for at folk ved færgestedet skulle opdage mig. Jeg følte mig mere sikker ude mellem drivtømmeret, og lagde mig derfor ned i bunden af fartøjet og lod strømmen besørge mig fremad, mens jeg i al magelighed hvilede mig og røg en pibe tobak, og mens jeg stirrede op mod den blå himmel. – hvor der dog var lyst og stille der ude på den blanke vandflade! Jeg kunne tydeligt høre stemmer nede ved færgebroen, ja, jeg kunne endogså høre, hvad der blev sagt. Der var en, der gjorde en bemærkning om de lange dage og korte nætter, og de andre lo så meget, at han blev ved at gentage den, indtil jeg hørte en mand sige, at nu kunne det være nok. Jeg hørte også, at en sagde, at klokken var tre.

Sejladsen gik hurtigt, og da jeg endelig rejste mig op, lå Jacksons Island omtrent halvtredje mil nede, så mørk og tung som en damper uden lanterner. Der var ikke spor at se af sandbarren ved pynten; den var skjult af floden.

Lidt efter var jeg der. Jeg skød ind under kysten, ført af den rivende strøm, gled ind i dødvandet og landede på den side af øen, der vender over mod Illinois. Jeg måtte skyde grenene til side for at få båden ind i en lille bugt, og der gjorde jeg den fast, så ingen kunne opdage den udefra.

Lidt efter gik jeg op i land og satte mig på et fremspringende punkt og stirrede ud over floden med den sorte tømmerflåde, samt over til byen, der lå tre, fire mil borte; der sås endnu nogle

enkelte lys blinke i den. En kæmpeflåde drev midt ude på strømmen langsomt ned ad floden; den havde en lanterne hejst på midten. Jeg hørte tydeligt formandens stemme tværs ud for mig: "Agteråren, åhøj! Læg den over til styrbord." Det lød lige så tydeligt, som om han havde stået lige ved siden af mig.

Der gled en lille grå plet frem på himlen, og da jeg så den, trak jeg mig tilbage til skovtykningen for at få en lur før morgenmadstid.

8

Solen stod så højt på himlen, da jeg vågnede, at jeg kunne slutte mig til, at klokken måtte være hen ad otte. Jeg lå der nok så vel til mode i græsset og strakte mig i skyggen af træerne, mens mine tanker vandrede viden om, og jeg følte mig rigtig vel til mode. Solskinnet trængte ind et par steder gennem de sammenfiltrede grene, der ellers dannede en tæt løvhytte over mig. Nogle egern hoppede nok så lystigt lige over hovedet på mig.

Jeg følte mig så doven og behagelig til mode, at jeg ikke en gang gad tænke på frokost. Men ligesom jeg skulle til at sove ind igen, lød der et rungende "bum" ud over floden. Jeg rejste mig halvt op og lyttede, og det blev snart efterfulgt af et andet. I et nu var jeg igen på støvlerne; jeg listede mig forsigtigt frem, og så nu snart en røgsøjle langt borte, omtrent ud for færgen. Ganske rigtigt, der kom jo færgebåden drivende frem, propfuld af mennesker. Så vidste jeg straks besked med, hvad disse "bum" betød: Det var kanonskud, der blev affyret ud over vandfladen for at få mit lig til at drive op.

Nu var jeg efterhånden blevet sulten, men nu gik det ikke an at tænde bål; røgen ville jo snart have forrådt mig. Der var ikke andet for end at være tålmodig og lytte til skuddene. Floden var mindst en mil bred her, og udsigten var strålende på sådan en sommermorgen, og jeg havde jo også rigtig dejlig tid til at nyde den, mens de andre ledte efter mine jordiske levninger. Havde jeg dog blot kunnet stille min sult! Men så faldt det mig ind, at man ved sådan en lejlighed gerne plejer at lægge kviksølv i brød

og lader dem flyde, fordi de jo som bekendt, altid søger lige ned til den druknedes lig, hvor de så standser. "Det er nok bedst," tænkte jeg, "at jeg passer godt på; hvis nogle af disse brød kommer flydende her forbi, skal jeg nok sørge for, at de standser." I den anledning gik jeg tværs over øens smalle ende hen til den side, der vender mod Illinois. Der ville jeg prøve min lykke, og jeg var da også så heldig straks at finde, hvad jeg søgte. Et tykt, solidt dobbeltbrød kom forbi, og med en stok fik jeg det pirret ind, men så kæntrede det rundt; jeg selv var lige ved at gå bag efter, da min fod gled. Jeg klarede mig, men byttet måtte jeg opgive. Næste gang derimod lykkedes det; efter at jeg havde hældt kviksølvet ud, spiste jeg brødet, der smagte mig udmærket.

Jeg sad godt der og gumlede, skjult bag buskene, da der pludselig slog en tanke ned i mig. Enken eller præsten havde naturligvis bedt en bøn for, at dette brød måtte finde mig, og se, nu var den jo gået i opfyldelse. Det måtte altså have sin rigtighed med den slags ting alligevel. Det vil sige, jeg forstod godt, at den der beder, må være sådan et respektabelt menneske, som enken eller pastoren; havde det været sådan en som mig selv, var det vist ikke lykkedes, det er kun den rigtige slags, der kan sådan noget.

Jeg tændte min tobakspibe og sad rigtig rart og så mig om. Imedens flød færgebåden videre, og jeg kunne nu regne ud, at jeg snart måtte få den på rigtig nært hold, da folkene naturligvis ville følge den vej, brødene angav. Det slog også til, og så stak jeg jo atter piben ind, krøb tilbage til det sted, hvor jeg havde fisket min frokost og gemte mig omhyggeligt bag en træstamme. Derfra kunne jeg til nød holde lidt udkig med dem.

Lidt efter kom båden forbi, og det på så nært hold, at folkene kunne have gået i land blot ved at lægge et landgangsbræt ud. Næsten alle mine bekendte var om bord. Den gamle, dommeren mr. Thatcher med sin datter Becky, Joe Harper, Tom Sawyer med sin gamle tante Polly, Sid, Mary og mange flere. De talte alle i munden på hinanden om mordet, indtil endelig manden, der førte båden, sagde:

"Pas nu godt på; strømmen sætter os tæt ind under land her; det er meget muligt, at han er blevet skyllet op og hænger ved grenene i vandkanten. Det håber jeg i det mindste."

Men det kunne jeg jo ikke håbe. Hele selskabet stod nu bøjet over rælingen og stirrede mig næsten lige ind i ansigtet; jeg kunne storartet se dem, men de kunne ikke se mig.

"Pas nu på, og kom af vejen!" råbte skipperen, idet han luntede kanonen af igen, og smældet rungede sådan i mine øren, at jeg var halvt døv, mens røgen på samme tid næsten gjorde mig blind. Havde de blot haft en rigtig kugle for, tror jeg nok, at de havde fundet det lig, de så ivrigt søgte efter. Nu slap jeg dog, Gud være priset, med en grundig forskrækkelse. Båden drev videre og forsvandt til sidst bag om pynten; jeg kunne endnu en tid høre skuddene, men de fjernede sig kendeligt, og efter en times forløb hørte også de op. Øen var tre mil lang. Jeg forstod nu, at man havde nået dens modsatte ende og derpå opgivet jagten, men heri tog jeg dog fejl. Båden fulgte senere Missouribredden op imod strømmen; det kunne jeg høre på de nye skud. Derfor gik jeg atter tværs over øen og observerede den på ny. Tværs ud for øens pynt faldt så endelig det sidste skud, og så vendte de søgende hjem og gav fortabt.

Nu vidste jeg altså, at jeg havde fred for dem. For fremtiden ville vel ingen falde på at søge efter mig. Jeg hentede mine snører og doner i kanoen og indrettede en hyggelig lejrplads inde i det dybe af skoven. Af tæpperne lavede jeg et slags telt, så at regnen ikke kunne ødelægge mine sager. Derefter fangede jeg en flodmalle og savede bugen op på den og henimod solnedgang tændte jeg et bål og nød mit aftensmåltid. Endelig satte jeg snører ud for natten, for at fange nye fisk til næste morgen.

Da mørket faldt på, satte jeg mig ved mit lejrbål, røg en pibe og var i det hele taget ganske tilfreds, skønt ensomheden jo rigtignok lidt efter lidt begyndte at trykke mig; men så gik jeg ned til stranden, lyttede til flodens rislen langs land, prøvede på at tælle stjernerne på himlen og de tømmerstykker, der drev forbi, og lagde mig så til ro i bedste humør. Når man føler sig ensom, kan man ikke gøre noget bedre end at lægge sig til at sove. Det er et udmærket middel.

Og sådan gik det i tre dage og nætter. Afveksling var der ikke noget af – den ene dag gik akkurat som den anden. Men den fjerde dag begyndte jeg at gennemstøve øen. Jeg var jo på en måde herre over den, og det var jo kun rimeligt, at jeg gerne ville lære min ejendom at kende. Jeg fandt en masse modne jordbær og saftige, grønne sommerdruer og grønne stikkelsbær. Solbærrene var ved at modnes, og de skulle nok komme tilpas alle sammen, tænkte jeg.

Nå, sådan blev jeg altså ved at drive omkring i den dybe, tætte skov, indtil jeg skønnede, at jeg måtte være nær ved øens sydlige pynt. Jeg holdt geværet i min hånd, det var ladet med hagl for at beskytte mig selv, men jeg havde da også tænkt, at

jeg ville bringe lidt vildt med mig hjem til den næste dag. På en gang opdagede jeg så, at jeg var lige ved at træde på en velvoksen slange; den hvæsede, mens den snoede sig ind i græsset, og jeg satte efter den for at sende den et skud, da jeg pludselig, uden at ane mindste uråd – stod lige foran et lejrbål, fra hvis aske der endnu steg en svag røg op.

Mit hjerte slog, så jeg var lige ved at kvæles. Jeg fo'r tilbage, spændte hanen på geværet og listede mig afsted på tåspidserne, mens jeg af og til standsede og lyttede; men der viste sig slet ikke noget mistænkeligt. Atter listede jeg afsted, og hver gang en ny træstamme dukkede frem, troede jeg, at det var et menneske, og for hver en kvist, mine fødder knækkede, havde jeg en følelse, som om nogen tog halvdelen af vejret fra mig – ja mere end halvdelen.

Da jeg kom tilbage til mit telt, var jeg just ikke videre fornøjet. Alt mit mod var borte; men det nyttede jo ikke at hænge med hovedet og spilde tiden, og det indså jeg da også snart. Hurtigst muligt bar jeg derfor alle mine doner og snører ned i kanoen igen, for at de ikke skulle røbe mig; ilden slukkede jeg og spredte asken for at det skulle se ud, som om denne lejrplads ikke havde været brugt længe, og så klatrede jeg op i toppen af et træ.

Jeg tror nok, jeg sad der i tre timer, mens jeg hverken så eller hørte noget som helst mistænkeligt – skønt jeg rigtignok bildte mig ind, at jeg så og hørte alt muligt. Nå, jeg kunne jo ikke tilbringe hele resten af livet deroppe, og derfor krøb jeg så ned igen, dog under de mest vidt drevne forsigtighedsregler. Alt, hvad jeg havde at leve af resten af dagen, indskrænkede sig til nogle bær samt den smule morgenmad, der var levnet.

Da natten brød frem, var jeg skrupsulten, og da jeg syntes, at mørket var tilstrækkelig betryggende, listede jeg, før månen stod op, kanoen ud og satte over på Illinoisbredden, det var en rotur på en kvart mil. Jeg gik op i skoven og kogte lidt mad sammen, og jeg havde så småt belavet mig på at tilbringe natten der, da jeg pludselig hørte hestetrampen og lidt efter stemmer. Så pakkede jeg naturligvis i en hast mine sager ned i båden igen og listede mig derefter så nær hen til disse mennesker at jeg kunne høre, hvad de sagde, uden at blive set.

"Vi må hellere slå os ned her," sagde en. "Hestene er ganske udmattede. Lad os se os omkring og så blive her."

Jeg hørte ikke mere, men listede tilbage til båden og roede væk det bedste, jeg kunne. Jeg besluttede så at sove om bord.

Jeg sov dog ikke meget, for jeg kunne ikke lade være at tænke. Og hver gang jeg blundede et øjeblik, fo'r jeg straks efter i vejret i den tro, at en eller anden havde grebet mig i nakken. Så den hvile var ikke stort bevendt. Så tog jeg endelig en beslutning og sagde til mig selv: På denne måde kan jeg ikke leve i længden; jeg må hellere se at finde ud af, hvem det er, der bor sammen med mig ovre på øen. Og så snart jeg havde taget denne beslutning, blev jeg roligere.

I min kano lod jeg mig drive ned ad strømmen, men holdt mig klogeligt i skyggen; månen skinnede nemlig så klart, at det ude på floden næsten var lige så lyst som dagen. Der gik en time, før jeg på denne måde nåede ned til øen. Der var så stille overalt. En svag brise, der temmelig hastigt sprang om, tilkendegav, at natten snart måtte være forbi. Med et par åreslag drejede jeg derfor bi, tog min bøsse og sneg mig ind i skovtykningen, der sad jeg ganske stille og så månen gå ned, og

så blev det bælgmørkt, men lidt efter så jeg en fin lysstribe over trætoppene. Jeg tog mit gevær og listede mig forsigtig hen til det sted, hvor den fremmede lejrplads skulle være, og efter nogen søgen fandt jeg da også det ulmende bål, og ganske rigtigt – der lå en mand svøbt ind i et tæppe og sov lige klods op af ilden. Jeg trak mig tre alen tilbage og skjulte mig bag et træ og blev ved at stirre på ham, mens dagen gryede, og det blev lysere og lysere. Men lige med et gaber mennesket, kaster tæppet af sig, og der så jeg miss Watsons neger Jim! Nåda; det kan nok være, at jeg blev glad.

"Halløj, Jim!" råbte jeg og sprang frem fra træet.

Han fo'r op med et sæt og stirrede vildt på mig; så kastede han sig på knæ, foldede hænderne og udbrød:

"Gør mig ikke fortræd! Jeg aldrig være ond mod spøgelse. Jeg altid holde frygtelig meget af døde mennesker og gjort dem alt godt. Du bare gå ned i flod igen, hvorfra du komme, og ikke gør stakkels Jim noget. Han altid være din ven."

Nå, det varede naturligvis ikke længe, før jeg havde forklaret ham situationen. Jeg var forfærdelig glad over at træffe Jim. Nu var jeg jo ikke ensom længere, og jeg var ikke bange for, at han skulle forråde mig. Jeg blev ved at tale, men han sad blot ganske stille og gloede på mig uden at sige et muk. Og til sidst sagde jeg:

"Nu er det snart dag. Lad os få noget morgenmad. Sørg for at få ilden til at blusse op."

"Hvorfor vi lave ild til jordbær og sådan noget? Men I har gevær, mig se! Så får vi snart bedre at spise end jordbær – hvad?"

"Jordbær?" gentog jeg; "må jeg spørge, lever du alene af jordbær?"

"Mig ikke kunnet få noget andet."

"Men Jim, hvor længe har du da været her på øen?"

"Mig komme her den nat, I blive dræbt."

"Og i al den tid har du været her?"

"Ja, det have jeg."

"Og du har ikke haft andet at leve af?"

"Næ, sær! Ingen ting ellers."

"Men så må du jo være halvt død af sult."

"Mig sagtens spise en hest for sult, det er vist. Hvor længe massa være her?"

"Også siden den nat, da jeg blev myrdet."

"Hvad jer leve af? Å det være sandt, jer have gevær! Det være meget godt. Nå nu I skyde noget og jeg lave ild."

Vi fulgtes så ad ned til kanoen, og mens han på en åben græsplæne stablede pinde til et bål, hentede jeg flæsket og kaffe, kaffekande og stegepande, sukker og tinkrus, og negeren var ved at gå bag over ved at se alle disse sager; han troede vist, at det hele gik til på overnaturlig måde. Så fangede jeg da endelig en stor flodmalle, som Jim rensede med sin kniv og derefter stegte.

Da vor morgenmad var parat, strakte vi os i græsset og spiste den rygende varm. Jim spiste med en glubende appetit, for han var nok lige ved at sulte ihjel, da jeg fandt ham. Men til sidst blev han da stoppet, og så lagde vi os i græsset og drev. Lidt efter sagde Jim:

"Sig mig nu, Huck, hvem være det så egentlig, der myrde dig?"

Jeg fortalte ham så hele historien, og han sagde, at den var godt udspekuleret. Han sagde, at selv Tom Sawyer kunne ikke have gjort det bedre.

"Men hvordan gik det så til, at du kom herover, Jim, og hvad bestiller du her?" spurgte jeg dernæst.

Han så lidt forlegen ud ved det spørgsmål, og det varede noget, før han svarede:

"Det mig helst tie stille med."

"Hvorfor det, Jim?"

"Mig flere grunde. Men hvis dig ikke sladre om mig, så jeg sige det?"

"Skam for mig, Jim, om jeg sladrer!"

"Så mig tro dig, Huck. Mig – mig – – løbe væk."

"Jim!"

"Husk, hvad du sagde – ikke sladre. Husk det, Huck, ikke sladre."

"Vel, jeg har sagt det, og jeg skal også holde ord. Folk vil nok kalde mig for en ablosjonist, eller hvad det nu hedder, men jeg skal ikke forråde dig. Du kan være rolig for, jeg går aldrig mere tilbage igen til de folk. Men lad mig så også få hele historien."

"Ja, ja, da! Det gå til således: gamle miss – missy Watson, du ved – hun alle tider behandle mig gruelig ondt; men hun altid sige, hun aldrig sælge mig til Orleans. Men så mig opdage en niggerkøbmand i farvand og så mig bli'e meget bange. Nå en aften mig krybe hen til døren, som stå på klem og mig høre gamle miss sige til enken, at nu ville hun sælge mig til fordømt New Orleans, mig ingen nytte være til, og hun tjene otte hundrede dollars; hun ikke sige nej til de mange penge. Enken bad for mig, at hun la'e være; men mig ikke vente at høre mere.

Mig stikke af meget hurtigt, forstår du? Mig villet stjæle lille båd og gå her over straks; men der være folk oppe hele tiden. Så mig gemme mig i gamle smedehytte på stranden og vente. Der mig bli'e den hele nat. Folk snuse om hele tiden. Omtrent klok' seks både begyndte at gå væk, og klok' ni de folk alle sammen kuns tale om, jer fader være kommet over og fortælle, at I være myrdet. Fine herrer og damer ta' over i båd at se stedet. Derved mig vide besked om mord, og mig være gruelig bedrøvet over, I blive sådan dræbt – men nu mig ikke længer bedrøvet, Huck.

Mig hele dagen blive i skjul. Mig være sulten, men ikke bange; for mig godt vide, at gamle missy og enke efter frokost også stikke derover og blive væk hele dag, og de tro mig være gået med køer og blive borte til aften; og de andre nigger ikke savne mig, de tro mig fået fridag.

Så snart det være mørkt, mig ned til floden og langs den, hele to, tre mil, hvor ingen folk bo. Men I jo nok forstå, hvis mig bli'e ved at gå til fods, så dem hjemme bare sætte hunde efter mig, og hvis mig stjæle båd, så dem straks savne den og gå over på den anden bred og spore mig der. Derfor mig si'e til mig sæl': en flåde, det være den, jeg kan bruge, den ikke gi'e noget spor.

Nå, flåde komme forbi, mig ud i vandet og svømme med et bræt til at holde fast ved helt ud mellem drivtømmer, hoved ned mod vandet og lige mod strømmen, til flåden kom op. Mig op på den! Alle folk på den være henne ved huset på midten, ved lanternen. Flod meget stærk, så mig tænke og være kommet fem og tyve mil frem før morgen; så mig været slippe ned i vand igen og svømme ind til land og i skoven på Illinoissiden.

Men mig ikke have held; li'e tværs ud for øen her en af folkene komme agter efter med lygte. Så mig tænke, det være ikke godt

at vent' længer, mig over bord og hale ud for øen. Nå, mig tro at kunne lande hvor som helst; men – nej – alt for stejlt! Omsider mig komme op her ved pynt. Så mig igen ind i skov og tænke: ikke mere ud på flåder, når dem sådan søge omkring med lygter. I hue mig have lidt tobak og svovlstik og pibe, og det ikke være vådt."

"Så har du hverken haft kød eller brød at spise i al den tid? Men hvorfor fangede du da ikke nogle skildpadder?"

"Hvordan mig gøre det? Mig ikke fange dem med bare næver, og mig ikke træffe dem med en sten om natten, og mig natyrlig ikke gå til strand, når det være dag."

"Nej, det er rigtigt nok; du måtte jo holde dig skjult i skoven om dagen. Hørte du dem skyde med kanonen?"

"Å ja! Mig godt vide, hvorfor dem skyde. Mig også se dem komme her forbi, mig kigge bag busk."

Der fløj nogle fugle forbi os og hoppede omkring i nærheden. Jim sagde, at det betød, at vi fik regn. Man fik altid regn, når vilde kyllinger fløj den vej. Jeg ville fange nogen af dem, men Jim ville ikke lade mig gøre det. Det kunne gælde vores liv. Han sagde, at hans fader en gang havde været meget syg, og så havde han selv fanget en fugleunge; hans gamle bedstemoder havde så sagt, at nu ville faderen dø, og det skete også ganske rigtigt.

Jim lærte mig meget. Jeg måtte aldrig tælle de sager, man skulle have til middagen, for det bragte uheld; og man måtte heller ikke ryste en dug efter solnedgang. Han sagde også, at hvis en mand havde en bikube og manden døde, så måtte bierne have det at vide, før solen stod op næste morgen, for ellers ville de ikke arbejde mere, men også lægge sig til at dø.

Jim sagde også, at bier aldrig ville stikke en idiot, men det tror jeg er løgn, for jeg har mange gange været nær ved bier, de stak aldrig mig. Det var rart at få alt dette at vide; noget af det vidste jeg forresten nok i forvejen. Jim sagde, at han vidste alting. Men alle de tegn varslede jo om uheld, og så spurgte jeg ham, om der ikke også gaves varsler om lykkelige begivenheder.

"Meget få," svarede han, "og dem har folk slet ingen nytte af. Hvorfor I også vide, når lykken komme – I måske forpurre den? Men hvis I have meget hår på arme og bryst, så I være vis på at blive rig. Den ting meget godt at vide, forstår I, for hvis I nu begynde med at være fattig, så I måske blive ked af det og slå jer sæl' ihjel, når I ikke vide, at I snart blive rig."

"Har du måske selv hårede arme og bryst, Jim?"

"Det være et dumt spørgsmål; dig sæl' se, at jeg har."

"Nå, men er du da rig nu?"

"Næ, ikke mere, men mig være det engang og mig måske blive det igen. Mig engang haft fjorten dollars; men mig spekelere, og så de gå deres vej igen."

"Hvordan spekulerede du, Jim?"

"Mig spekelere først i varer."

"Hvilke varer?"

"I kvæg. Mig sætte ti dollars i en ko. Men mig aldrig spekelere mere i kvæg. Den ko dø, mens den være min, og mig få en dollars for huden. Resten mig tabe."

"Men de fem, du havde tilbage, spekulerede du også med dem?"

"Ja, I kende nok ham gamle, enbenet nigger hos Misto Braddish? Nå – han holde bank og love, at hver, der gav en dollars til bank, skulle ha' fem dollars igen om et år. Alle nigger

gav ham penge, men mig være eneste nigger, der eje noget. Ham fik alle fem dollars, og mig tænke, næste år mig selv holde bank. Men bankniggeren råde mig derfra: to bank være for meget; men han love mig fem og tredive dollars, når året var forbi, og han fik de fem dollars af mig. Så mig spekelere med de fem og tredive og gå til en nigger, Bob, der ha'de fisket en flåde, uden hanses massa vide besked derom; mig købe flåde, og gi'e anvisning på de fem og tredive dollars mig skulle have, når året var forbi. Men flåden stjal de samme nat, og den enbenede niggers bank gik itu. Og så vi begge to miste vore penge."

"Men der var jo ti cents igen?"

"Ja, jeg drømte at jeg skulle gi'e dem til nigger Balum – Balums Æsel, som folk kalde ham. Han være meget dum, forstår du, men de siger han være heldig. Nå, Balum ta'e pengene og gå i kirke, og der ham høre præst, som sige, at den, der gi'er til fattige, låner til Vorherre, og får hundrede gange så mange igen. Så Balum gøre som præst sige og give pengene til dem fattige og ham gå så og vente på at få hundrede tilbage."

"Hvad blev der så af dem, Jim?"

"Ingen ting bli'e a' dem. Jeg ikke kunne få de penge igen og Balum heller ikke. Mig aldrig mere låne penge ud på den manér. Han skulle få dem tilbage hundrede gange! sagde præsten. Når bare mig endda fik de ti cents tilbage, så mig være godt glad og aldrig tale mer' om at få renter."

"Jamen Jim; det gør jo alt sammen ingen ting. Du er jo så sikker på at blive rig engang endnu."

"Ja, det være sandt Huck – mig allerede være rig, Huck, når vi tænker det rigtigt over. Mig eje jo mig selv – det være otte

hundrede dollars værd. Bare vi ha'de pengene, så mig aldrig ønske at få flere."

9

Jeg havde længe tænkt på at gå hen og undersøge det midterste parti af øen, som jeg på min første opdagelsesrejse rundt på den ikke havde fået grundigt efterset. Så begav vi os da afsted, og vi nåede snart stedet, for hele øen var jo kun tre mile lang og en halv mil bred.

Stedet viste sig at være optaget af en temmelig stejl høj og en kløft. Højen var omtrent femten meter høj. Det var en drøj tur at komme op på toppen ad de stejle sider og gennem det tætte krat. Vi klatrede længe rundt deroppe og fandt omsider efter lang søgen en hule, der vendte ud mod Illinoiskysten. Hulen var så stor som tre middelstore værelser tilsammen, og den var så høj, at Jim mageligt kunne stå oprejst inde i den. Der var meget køligt derinde. Jim syntes, at vi skulle flytte vores fælder op til denne hule, men det ville jeg ikke, for det var jo grumme besværligt at klatre frem og tilbage så ofte.

Men Jim mente, at hvis vi kunne få kanoen forsvarlig gemt på en god plads og alle vore ejendele samlet heroppe, så kunne vi godt løbe den risiko at blive eftersøgt herovre; de ville aldrig være i stand til at opdage vort skjulested, hvis de da ikke lod os opspore ved hunde.

Han syntes, der var så meget mere anledning til at foretage flytningen straks, som de små fugle havde ladet os vide, at der ville falde regn, og han spurgte mig, om jeg ønskede at få alting gennemblødt?

Nå – så gik vi da tilbage – fik kanoen gemt og alle vore sager slæbt op i hulen. Vi tog nogle fisk fra snørerne og satte dem ud

igen og så begyndte vi på tillavningen af middagsmaden. Ved den ene side af døren var der en hulning, og der lavede vi ildstedet.

Så bredte vi vore tæpper på gulvet og nød vort måltid. Derefter indrettede vi alt så bekvemt som muligt. Det varede imidlertid ikke længe, førend himlen formørkedes, og det trak op til et vældigt tordenvejr, og det lynede jævnligt. Fuglene havde spået rigtigt. Det passede godt nok. Regnen lod ikke vente på sig, det øsede snart ned i strømme og mage til stormvejr har jeg aldrig set. Det var en rigtig regulær sommerstorm var det. Himlen var blevet så mørk, at den næsten var blåsort, og regndråberne piskede sådan mod træerne, at blade og kviste fløj af dem; og når der kom et rigtigt kraftigt ryk, så bøjede stammerne sig, så man kunne se vrangen af løvet. Så fo'r der pludselig et flammende, gnistrende lyn forbi, og det lyste op i landskabet og kastede lysskær langt ind mellem det tætteste krat; et sekund efter var det så atter bælgmørkt, og så kom denne knitrende, bragende rullen oppe i himlen, der blev ved at rulle helt ned efter horisonten, lige som når man triller tomme fustager ned ad trapper og lader dem dumpe det sidste stykke.

"Hør Jim," sagde jeg, "dette her er lige godt nydeligt at se på. Jeg skal aldrig nogen sinde ønske mig bedre logi end det, vi nu har. Giv mig et stykke fisk og en skive varmt brød til."

"Ja, I aldrig ville have fundet dette her sted, hvis Jim ikke havde været. I have været dernede i skov uden mad og næstendels dronet, det I roligt bande på. Kyllinger forstår sig på regn, og dem små fugle gør det også. Stol I kun på det, Huck."

I de påfølgende ti, elleve dage blev floden ved at stige og stige, og til sidst gik den højt over sine bredder; ovre ved Illinois' flade kyst var den nu blevet mile bred, men ovre på Missourisiden havde den på grund af de stejle kyster beholdt sin oprindelige bredde.

Om dagen roede vi omkring på øen i kanoen. Inde mellem træerne i skyggen var luften usædvanlig kold, selv om solen udenfor brændte nok så stærkt. Vi trængte for resten ind alle steder. Hvor der lå omstyrtet et træ, så vi altid kaniner og slanger og alt sådant kryb. Og når der havde været oversvømmelse et par dage, var de endog så tamme, eller rettere udsultede, at man kunne fange dem med de bare hænder, naturligvis med undtagelse af slangerne og skildpadderne, forstår sig. De tyede ud i vandet, men kom forresten også op til kløften ved vor hule. Der var såmænd nok af dem, ja flere end vi brød os om. En aften var vi så heldige at bjerge en del af en tømmerflåde; det var udmærkede fyrretræs planker, og de dannede tilsammen en flade på femten eller seksten fods længde og tolv fods bredde, og de lå seks tommer højt på vandet; den var rigtig solid. Vi så også gennemsavet tømmer flyde forbi om dagen; men det måtte vi lade drive, eftersom vi ikke turde vise os ved dagens lys nede ved strandbredden.

Men en anden nat lige førend daggry, mens vi holdt udkig på øens øverste pynt, kom et bræddehus drivende forbi fra vest. Det var et to-etages hus, og det krængede svært over. Vi skyndte os naturligvis om bord og kiggede ind gennem et åbentstående vindue. Det var imidlertid ikke lyst nok endnu til, at man kunne

skelne noget, hvorfor vi gjorde kanoen fast og ventede på, at dagen skulle bryde frem.

Men før øen var passeret, brød morgenen frem og nu tittede vi nysgerrigt ind. Der var en seng, to stole og et bord, foruden en mængde forskellige genstande på gulvet. Der hang også en del klæder oppe på nogle knager. Desuden lå der noget henne i det ene hjørne, som påfaldende lignede et menneske. Jim brølte straks:

"Halløj dér!"

Men manden rørte sig ikke. Så forsøgte jeg at kalde, men pludselig siger Jim:

"Den mand ikke sove, Huck – ham være død. I blive, hvor I er, Huck, og lad så mig gå og se på ham."

Han gik derhen og kom lidt efter tilbage til mig, der stod ved vinduet:

"Jo, det være rigtigt nok, han være død, han oven i købet nøgen. Skudt i ryggen. Ham være død og ligget der to eller tre dage. Kom kun ind, Huck, men se ikke på ham – ham se alt for væmmelig ud."

Jeg brød mig slet ikke om at se på liget. Jim skyndte sig at kaste nogle pjalter over ham, men det var forresten unødvendigt, for jeg brød mig ikke om at se ham. Der lå en del gamle, fedtede spillekort spredt rundt om på gulvet, tømte whiskyflasker lå der også og to sorte klædes masker. På væggene var der mange tegninger og billeder, men de var ikke fine. Der var også en hel del mandfolke- og fruentimmerklæder, som vi begribeligvis alt sammen stuvede ned i båden; man kunne jo ikke vide, om det ikke kunne komme til nytte. Vi bjergede også en mængde andre småsager, og af en tom

patteflaske kunne vi forstå, at der havde været et pattebarn i hytten. Alt tydede på, at beboerne var flygtet i hast. Til sidst fandt vi en gammel, dårlig violin og et træben uden stropper; for resten var det i god stand, men rigtignok for langt for Jim og for kort til mig, men mage til det kunne vi derimod ikke finde.

Alt i alt måtte det erkendes, at vor fangst havde været meget god. Da vi satte af, var vi kommet en god kvartmil neden for øen, og solen stod højt på himlen. Jeg lod derfor Jim lægge sig ned i bunden af kanoen og dækkede ham til med et skørt, for at folk ikke skulle se, at dér var en neger om bord. For så havde de jo straks gættet, at han var stukket væk. Så roede jeg over til Illinois og arbejdede mig derovre op i dødvandet, uden at der skete noget mærkeligt, og uden at vi mødte nogen. Vi kom således velbeholdne hjem.

10

Da vi havde spist morgenmad, havde jeg egentlig nok lyst til at få lidt at vide om den døde, mand, og jeg spurgte Jim om, hvad han troede var årsagen til, at han var blevet myrdet, men Jim ville slet ikke tale med mig om ham. Han påstod, at det ville bringe os uheld, hvis vi talte om ham. Så kunne han let komme og spøge hos os, hvad der var meget lettere for et menneske, der var druknet, end for et, der lå i jorden, for de, der var rigtigt begravede, havde det jo hyggeligt og godt, hvor de lå. Dette lød jo meget fornuftigt, og så opgav jeg at tale om ham, men jeg kunne alligevel ikke dy mig for at ligge og grunde over denne hændelse og ønskede i mit stille sind, at jeg vidste, både hvem der havde skudt ham og grunden til, at han overhovedet var blevet myrdet.

Vi gennemrodede naturligvis klæderne og fandt otte sølvdollars i foret på en overfrakke. Jim mente, den måtte være stjålet, da de penge vist ikke havde fået lov at ligge der, hvis de pågældende havde haft nogen anelse om, at de var der. Jeg selv mente nu, at det nok var de tyve, der havde slået manden ihjel, men Jim ville slet ikke ind på dette emne en eneste gang. Så sagde jeg til ham:

"Ja, du er nu bange for det uheld, der skal følge af det, men kan du huske, hvad du sagde i forgårs, da jeg tog en slangehud deroppe i kløften? Du påstod også, at det var det allerværste varsel, nogen kunne få, at røre ved en slangeham med hænderne. Nå, der ser du nu resultatet af, at vi rørte ved den. Alt dette gods her har vi nu fået fat i og otte dollars oven i købet;

jeg ville ønske, at vi hver dag havde lidt rigeligt af den slags ulykker."

"Ja, ja, min gode, dig bare vente lidt. Ikke for vigtig, det komme nok. Huske på, hvad mig sige: det komme nok!"

Og han fik ret – det kom også. Det var en tirsdag, at denne samtale fandt sted, og fredagen derefter lagde vi os i græsset, da vi havde spist middag og skulle lige til at fryde os med en pibe tobak. Jeg gik ind i hulen for at hente den, og der fandt jeg en klapperslange. Jeg fik den snart slået ihjel, og så stoppede jeg den ned i Jims støvle for løjers skyld, naturligvis. Nå – før aften havde jeg allerede glemt det hele; men da Jim lagde sig til ro på tæppet, mens jeg tændte bålet, var slangens mage kommet og den bed ham.

Den stakkels Jim fo'r med et hyl i vejret, og det første, lysskæret faldt på, var udyret, der krummede sig sammen, parat til at gøre endnu et angreb. Med et slag af en stok strakte jeg hurtigt slangen til jorden, mens Jim greb faders whiskydunk og begyndte at slubre i sig af den. Han havde desværre været barfodet, og biddet sad lige i hælen. Se alt det kom nu af, at jeg havde været sådan et fæ at glemme, hvad alle ved, at på det samme sted, hvor man lægger en død slange, der kan man kort efter finde dens mage. Jim skyndte sig at hugge slangehovedet af og kaste det bort; derefter flåede jeg dyret og stegte et stykke, som han så spiste som modgift. Klapperne bandt han om anklen; det hjalp også imod slangegift. Efter at vi havde truffet disse forskellige forholdsregler, listede jeg mig meget ked af det ud og kastede slangerne ind mellem buskene, da jeg ikke ville have, at Jim, hvis det kunne undgås, skulle vide, at det hele skyldtes min forseelse.

Jim blev ved at drikke, og han holdt kun op for at jamre sig. Foden svulmede meget op, og benet med; men til sidst blev han så forfærdelig fuld, at jeg troede, at faren var overstået. Men jeg vil nu sige, at jeg foretrækker at blive bidt af en slange frem for at skulle kureres ved at drikke mig fuld i den gamles whisky.

I fire samfulde døgn lå nu Jim syg, men så begyndte hævelsen at falde, og så skred bedringen rask fremad. Jeg lovede højtideligt mig selv, at jeg aldrig tiere ville røre ved en slangeham, for nu havde jeg jo set, hvilke slemme følger det kunne få. Jim mente også nok, at jeg for fremtiden måtte tro ham og stole på hans erfaringer. Han sagde, at han altid havde betragtet dette med slangehammen som noget af det allerværste, der kunne hænde et menneske; det var langt farligere, end om man hundrede gange så på nymånen over sin venstre skulder. Nå, jeg vidste nu godt, at det, at se på månen over den venstre skulder noget nær er det værste, man kan gøre.

Uforsigtighed kan blive en dyr historie for en, og jeg var nu grundigt kureret for al fremtidig lyst til at befatte mig med slangeskind. Jeg husker godt, at gamle Hauk Bunker, der havde set nymånen til venstre for sig og talt om det, to år efter faldt ned fra skydetårnet og blev slået så flad, at han nærmest så ud, som om han var smurt hen over gaden nedenunder. Folk måtte tage to ladeporte til at begrave ham på, – sådan sagde man i det mindste, for jeg har ikke selv set det. Men det kommer der, som sagt, ud af at se på nymånen som en tosse.

Nå, dagene gled hen, floden sank atter tilbage i sit sædvanlige leje, og det første, vi dernæst foretog os, var at prøve på at fiske med en medesnor, som vi havde sat en flået kanin på som madding. Resultatet heraf blev, at vi fik fat i en flodmalle,

der var større, end jeg nogensinde før havde set; den var vel to meter lang og vejede over to hundrede pund. At tage fat på den, var der naturligvis ikke tale om, at vi to enlige sjæle kunne, for så havde den vel fanget os og muligvis kastet os over til Illinois, men det morede os nu at se den arbejde i snøren, indtil dens kræfter var udtømt; så sank den til bunds. Vi fandt mange småting i dens mave. Fisken ville have været mange penge værd ovre i byen, hvor den slags kæmpefisk stykkes ud og sælges pundevis, til stor glæde for folk, da dens kød er så hvidt som sne og meget velsmagende i stegt tilstand.

Den næste morgen sagde jeg til Jim, at livet her på øen gjorde mig så tungsindig og dvask i længden; nu havde jeg besluttet at snige mig tværs over floden for at spørge lidt nyt. Jim syntes, at det indfald var udmærket, men han rådede mig blot til at vente til det blev mørkt og passe godt på. Efter at have spekuleret lidt faldt det ham ind, om jeg ikke kunne benytte de fruentimmerklæder, vi havde, og så give mig ud for et pigebarn. Dette indfald fandt jeg var glimrende, og så gik jeg straks i gang med forberedelserne. En shirtingskjole blev lavet sådan, at den var kort nok, og mine bukser blev smøget helt op. Den omklædning stod forresten ikke længe på. Jim hægtede kjolen om mig. Så bandt jeg en solhat fast under hagen, så at man måtte kigge ind under skyggen for at se mit ansigt, ligesom man kigger ind ad knæet til et kakkelovnsrør. Jim sagde, at jeg var så godt forvandlet, at man endog ved dagens lys skulle have ondt ved at genkende mig, og efter at jeg hele resten af dagen havde øvet mig i pigemanerer, mente Jim, at jeg godt turde tage afsted, bare jeg passede nøje på min gang; det var nemlig det sværeste punkt at komme ud over.

Så snart tusmørket faldt på, stak jeg over til Illinois med kanoen.

Jeg styrede lidt ned for færgestedet, nåede bredden og kom lykkeligt ind til land ved den nærmeste landsby. Her fortøjede jeg båden og begav mig afsted. Der skinnede et lys gennem vinduerne i et lille bræddehus, der ikke havde været brugt så farlig længe, og der gik jeg nu hen. Jeg krøb op og kiggede ind gennem vinduet og herfra så jeg et kvindemenneske på omtrent fyrre år sidde og strikke ved et fyrrebord. Hendes ansigt var mig ganske ubekendt, hvad der tydede på, at hun ikke kunne være ret gammel der i byen, hvor jeg ellers kendte hver sjæl. Men dette passede mig jo rigtig godt og så meget mere, som jeg nu tydeligt mærkede, at jeg begyndte at tabe modet, netop som jeg allermest havde brug for det. Folk kunne jo genkende mig på stemmen, tænkte jeg. Jeg kom dog snart til det resultat, at denne kone sikkert allerbedst kunne give mig al fornøden underretning, folk ved alt om hinanden i en lille by, og så bankede jeg rask på døren og lovede samtidig mig selv, at jeg ville huske på, at jeg for øjeblikket var en ung pige.

11

"Kom ind," råbte konen, og jeg fulgte hendes opfordring.

"Værsågod og sæt Dem ned."

Og da jeg gjorde det, gav hun sig til at stirre på mig en tid og sagde så endelig:

"Hvad mon du hedder?"

"Jeg hedder Sara Williams."

"Hvor bor du? Her i nabolaget?"

"Nej, madam, i Hookerville, det ligger syv mil her nedenfor. Jeg har gået hele vejen og er ganske udmattet."

"Du er formodentlig også sulten? Nu skal jeg se, om jeg kan finde noget til dig, min tøs."

"Nej tak, det behøves ikke. Jeg blev sulten et par mil herfra og måtte tage ind på en gård; derfor trænger jeg ikke til noget nu. Det er også derfor, at jeg er så sent på færde. Men min moder er syg, og hun har hverken penge eller noget andet i huset, og den besked skulle jeg nu bringe min onkel Abner Moore. Han skal nok bo et sted her oppe i byen, har han sagt. Jeg har forresten aldrig været her før. Mon De skulle kende ham?"

"Nej, men jeg kender også kun meget få mennesker her på pladsen endnu. Jeg har kun boet her et par uger, skal jeg sige dig. Men der er et godt stykke vej op til den anden ende af byen. Du må meget hellere blive her i nat. Tag du kun og læg hatten fra dig."

"Nej tak," svarede jeg, "det er vist bedre, jeg blot hviler mig et øjeblik og så ser at komme afsted igen. Jeg er ikke bange for at gå i mørke."

Men det ville hun slet ikke høre tale om; hun ventede nu hvert øjeblik sin mand, sagde hun, og så skulle han nok følge mig på vej. Så talte hun videre om manden og om sine slægtninge oppe ad floden og nede ad floden, og om hvor meget bedre de havde haft det i tidligere dage, og hvor dumt det egentlig var af dem, at de var taget her til byen i stedet for at blive, hvor de var – og sådan blev hun ved, indtil jeg virkelig begyndte at spekulere på, om det nu også var så heldigt, at jeg havde fået fat i hende til at give mig besked om denne bys anliggender; men langt om længe faldt da talen på min fader og på mordet, og nu havde jeg ikke længere noget imod at hendes tunge løb. Hun fortalte mig så hele historien om, hvordan Tom og jeg havde fundet de seks tusinde dollars, kun, at de i mellemtiden var vokset til ti, og hun fortalte også meget om min fader og om, hvor besværlig han var; og jeg selv fik også en omgang. Til sidst fik jeg også en beskrivelse af, hvorledes jeg selv var blevet myrdet.

"Men hvem er det, der har gjort det?" spurgte jeg, "vi har nok hørt tale om det mord nede i Hookerville; men endnu var der ingen, der vidste dernede, hvem gerningsmanden egentlig var."

"Nej, det tror jeg! Der er nok også mange her på stedet, der nok gad vide det. Nogen mener, at det er den gamle Finn selv, der har gjort det."

"Nej – er det muligt?"

"Ja, i begyndelsen troede næsten alle det. Han aner vist ikke, hvor nær han har været ved at blive lynchet. Men før natten var omme, skiftede folk mening, og nu tror alle, at morderen er en bortløben neger ved navn Jim."

"Men hvordan – skulle han –"

Pludselig tav jeg stille, og det var vist også det bedste for mig. Men hun pludrede lystigt videre, og lod til slet ikke at mærke min forvirring.

"Niggeren stak nemlig af samme nat, Huck blev dræbt, skal jeg sige dig. Det er derfor, der er udlovet en belønning til den, der griber ham – tre hundrede dollars. Og den, der finder gamle Finn, får to hundrede dollars. Jeg skal sige dig, han kom ind til byen samme morgen, mordet havde fundet sted, og fortalte vidt og bredt om det, og han var med i færgebåden for at lede efter liget – både hist og her. Men før det blev aften, var der almindelig stemning for at lynche ham, men så var fyren væk igen. Så var det, at man morgenen derefter opdagede, at negeren var flygtet væk, og det blev oplyst, at han havde været borte lige siden klokken ti om aftenen; og nu gik alt ud på at finde ham. Men mens alles opmærksomhed var optaget af det, kom gamle Finn tilbage og gjorde et farligt vrøvl hos dommer Thatcher; han ville have penge for at anstille efterforskninger over hele Illinois. Nå, han fik da også nogle, men han drak sig naturligvis straks fuld og gik her og svirede til langt efter midnat sammen med et par andre meget fordægtige fyre, som han til sidst rejste væk med. Men siden den dag har ingen set noget til ham og får det vel heller ikke, før der er groet lidt glemsel over begivenheden, for der er mange, der tror, at det alligevel er ham selv, der har myrdet sønnen og lavet alting til rette, for at folks mistanke skulle blive ledet andet steds hen, og for at han senere kunne få fat i Hucks skillinger uden at have al den ulejlighed med at føre proces om dem. Folk tiltror ham mageligt den slags streger. Å, han er en stor skurk, det er han. Hvis han blot vil holde sig herfra et års tid, så går det såmænd

også nok, som han har beregnet. Der er jo ingen, der kan bevise noget imod ham – forstår du; folk ville ræsonnere mere koldblodigt, når der er gået nogen tid, og så får han fat i pengene lige så let, som var det ingenting."

"Jo – det lyder meget fornuftigt. Men er der virkelig mange, der mistænker niggeren?"

"Nej, det er jo ikke alle, der gør det, men en del er der vel nok. Men det varer nok ikke så længe, før de får fanget ham, og så skal de nok få sandheden pillet ud af ham."

"Er man da allerede på spor efter ham?"

"Nå da! Ja, du er lovlig grøn, min unge. Tror du, tre hundrede dollars vokser på træerne? Der er nogen, der mener, at han holder sig skjult et steds her i nærheden. Ja, det er såmænd ikke længere siden end i forgårs, at jeg talte med et par gamle folk, der bor her ved siden af os, og de undrede sig netop over, at ingen mennesker slog sig ned ovre på Jacksonøen. Bor der da slet ingen derovre, spurgte jeg så. Ikke en levende sjæl, sagde de. Nå – jeg sa'e ingenting, men jeg tænkte så meget mere. Og jeg tør nu så temmelig sikkert sværge på, at jeg har set røg derovre fra for et par dage siden, så det skulle slet ikke undre mig, om fyren holder til derovre et sted. I hvert fald tror nu jeg, at det nok kunne være værd at se efter derovre en gang. Det har jeg nu også forklaret min mand, og han og en anden mand vil nu også derover med det allerførste. Jeg tænker næsten, at det er det min mand har været ude at aftale med en anden mand, og at de er blevet enige om det."

Jeg var blevet så urolig under denne beretning, så jeg næppe kunne holde mig stille. Noget måtte jeg imidlertid gøre med hænderne, og i min forfjamskelse tog jeg derfor en synål fra

bordet og gav mig til at træde den; men jeg rystede så stærkt, at jeg ikke kunne få den trådet. Med et holdt så konen op at tale og så skarpt på mig og med et underligt smil, hvad jeg naturligvis ikke blev videre glad over. Med forstilt iver forsøgte jeg atter at få hende til at tale om mordet.

"Ja, tre hundrede dollars er mange penge," sagde jeg. "Bare moder havde tjent dem. Tager Deres mand derover i nat?"

"Ja. Han fulgtes ud i byen med den anden mand for at få fat i en båd og låne et gevær. Jeg tænker næsten, at de tager derover hen ved midnat."

"Tror De da ikke, at det var lettere for dem at finde vej, hvis de ventede til det blev lyst?"

"Jo, det er vist, men mon så ikke også niggeren kunne se bedre og opdage, hvad de har for, så han kunne stikke af? Nu ligger han vel nok og sover et sted, og så kan de let komme gennem skoven og lede ham op, blot de går efter ilden fra hans bål."

"Jo, det tænkte jeg rigtignok ikke på."

Konen blev ved at se så underligt på mig, så at jeg til sidst blev ganske urolig.

Så sagde hun med et:

"Hvad var det, du sagde, du hed, min skat?"

"M – – Mary Williams."

Det svar skulle ikke forbedre min stilling, for det forekom mig så bestemt, at jeg havde opgivet et andet fornavn første gang; og så troede jeg, at hun havde opdaget min forvirring. Jeg ønskede så inderligt, at hun dog atter ville tale til mig; jo længere hun sad stille, jo mere urolig blev jeg, og så kom det da endelig også:

"Hør min ven, jeg synes så bestemt, at du før sagde, at du hed Sara?"

"Ja, det gjorde jeg også. Jeg hedder Sara Mary Williams. Sara – det er mit første fornavn, men der er også nogle, der kalder mig Mary."

"Nå, sådan."

"Ja – madam, sådan er det."

Det hjalp nok lidt; men jeg ønskede mig alligevel langt væk. Jeg turde ikke engang se hende ind i øjnene.

Men så begyndte hun snart at snakke op om, hvor hårde tider det var, og om hvordan rotterne plagede dem. Hun ville absolut have mig til at kaste en sten efter en rotte, der havde irriteret hende så meget i den sidste tid, og det gjorde jeg da også, men hele tiden sad jeg og ønskede, at jeg kunne slippe væk, før manden kom hjem. Men nu kom hun med noget garn, som jeg skulle hjælpe hende at rede; jeg holdt mine hænder i vejret og hun lagde garnet op over dem, og jeg begyndte at snakke op om hendes mands sager, da kvindemennesket pludselig lægger sin hånd på mig, bøjer sig hen til mig og tager garnet fra mig. Og mens hun hele tiden så meget mildt på mig, sagde hun:

"Nå, sig så sandheden – hvad hedder du så?"

"Hvordan – hvor – ledes, madam –"

"Jeg mener, hvad er dit rigtige navn? Er det Bill, Tom eller Bob? Sig det nu?"

Jeg mærkede, at jeg rystede som et espeløv, og jeg vidste hverken ud eller ind. Men jeg mente dog, at jeg ikke behøvede at give mig straks.

"Men, madam dog, hvorfor vil De gøre nar ad en stakkels pige som jeg. Hvis jeg er Dem til ulejlighed, så sig det bare, så

skal jeg straks –"

"Nej, det skal du slet ikke. Sæt du dig bare roligt ned og bliv hvor du er. Jeg vil ikke gøre dig fortræd, og jeg har heller ikke i sinde at sladre. Men du skal betro mig din hemmelighed, og du kan trygt gøre det. Jeg kan måske oven i købet give dig en håndsrækning, og min mand hjælper dig også gerne, det er jeg overbevist om. Jeg kan meget godt se, at du er en læredreng, der er løbet fra din plads, har jeg ikke ret? Nå, hvad så? Er det da så farligt? Du er vel blevet behandlet dårligt? Og så er du stukket af. Gud velsigne dig, barn, jeg skal såmænd ikke røbe dig. Men lad mig nu høre det hele – så er du en god dreng."

Nu forstod jeg, at jeg var opdaget, og så sagde jeg, at jeg naturligvis ikke længere ville holde hende for nar; jeg ville meget heller fortælle hende det hele; men så måtte hun også huske det løfte, hun havde givet mig. Og så fortalte jeg rask væk, hvordan mine forældre var døde, og at jeg af fattigvæsenet var blevet sat i lære hos en gammel ond landmand, der boede tredive mil inde i landet. Han havde behandlet mig så dårligt, at jeg nu ikke længere kunne holde det ud, og da han så rejste bort et par dage, benyttede jeg mig af lejligheden, fik fat i nogle gamle klæder, der tilhørte hans datter og stak af. Jeg havde været borte i tre dage, og i al den tid havde jeg tilbagelagt tredive mil; jeg gik om natten, sagde jeg, og skjulte mig og sov om dagen. Jeg havde haft en pose med mad fra mit tidligere hjem, og den strakte godt til, så jeg havde endnu ingen nød lidt. Jeg sagde også, at jeg nok troede, at min onkel Abner ville tage sig af mig, og det var for at få ham til at hjælpe mig, at jeg var taget hen til byen Goshen.

"Goshen, barn!" gentog konen. "Men dette her er ikke Goshen, det er jo St. Petersborg. Goshen ligger ti mil herfra op ad floden. Hvem har dog sagt dig, at vor by var Goshen?"

"Det var en mand, jeg mødte i morges ved daggry i udkanten af skoven for at sove. Han sagde til mig, at der hvor vejen delte sig, der skulle jeg gå til højre, så ville jeg have akkurat fem mil til Goshen. "

"Han må da have været fuld, kan jeg tænke. Det var jo aldeles forkert besked."

"Ja, han kunne godt se ud, som om han var fuld; men nu gør det jo ikke noget. Jeg må bare afsted igen. Jeg kan nok nå Goshen, før det bliver lyst."

"Vent dog et øjeblik. Så skal jeg varme dig lidt mad først. Du kan nok trænge til at få noget."

Så gav hun mig noget mad og så sagde hun:

"Sig mig en gang, når en ko vil rejse sig – hvad strækker den da først. Svar straks uden at betænke dig."

"Bagbenene, madam?"

"Nå – og en hest?"

"Forbenene, madam."

"På hvilken side af en træstamme vokser der mest mos?"

"På nordsiden."

"Hvis femten køer græsser sammen på en bakkeskråning, hvor mange af dem vender da hovedet samme vej?"

"Alle femten, madam."

"Nå, ja det lader jo virkelig til, at du har levet på landet. Jeg tænkte nemlig, at det godt kunne være, at du endnu en gang ville holde mig for nar. Men sig mig så dit rigtige navn."

"George Peters, madam."

"Husk det nu, George, og glem det ikke som sidst, så du siger at du hedder Alexander, før du går, og så giver mig den forklaring, at det er Peter Alexander, du hedder. Og så skal du ikke gå rundt i den gamle kjole og spille ung pige; du narrer ikke noget fruentimmer, for du spiller kun din rolle dårligt; men mandfolk kan du måske nok stikke blår i øjnene. Jeg fangede dig mange gange, uden at du selv vidste det. Når du f.eks. Vil træde en synål, så må du ikke holde tråden stille og så stikke nålen til, men gøre lige omvendt; det første bruger mænd, men fruentimmer bærer sig altid ad på den sidste måde. Og når du vil kaste et eller andet, så løft dig lidt på tæerne og hold så hånden, du kaster med, så kejtet som muligt op over hovedet og lad så være at træffe det, du kaster efter. Du må også huske, at når en pige skal fange noget i sit skød, så skiller hun knæerne ad og klapper dem ikke sammen, sådan som du nylig gjorde. Jeg kunne straks se, at du var en dreng, da jeg så dig håndtere nålen, og jeg spillede dig kun de andre puds for at blive vis i min sag. Nå, gå så kun Sara, Mary, Williams, George, Alexander, Peters, og hvis du kommer galt afsted, så send et par ord til mrs. Judith Loftus, det er nemlig mig – så skal jeg gøre for dig, hvad jeg kan. Følg langs med floden, og næste gang du går ud i den vide verden, så glem ikke at tage sko og strømper med dig. Landevejen er jo stenet – og dine fødder vil komme til at se slemme ud, før du når Goshen, kan du tro."

Jeg fulgte bredden godt et halvt hundrede meter, men så vendte jeg tilbage til kanoen, der lå et godt stykke neden for huset. Jeg satte af i en fart, tog min hat af og stak tværs over floden. Men da jeg omtrent var kommet midtvejs ud, hørte jeg klokken slå inde i byen, det lød ganske tydeligt – den slog elleve.

Da jeg lagde til ved øen, spildte jeg ikke tiden med at puste, skønt jeg såmænd nok kunne have trængt til det; jeg løb lige hen til min gamle lejrplads og tændte der et lystigt bål. Så sprang jeg ned i kanoen igen og roede hen til det sted, der lå en halvanden mil længere syd på; jeg roede alt, hvad jeg kunne, og kom snart op til hulen. Her lå Jim og sov rigtig trygt. Jeg fik ham hurtigt vækket og råbte:

"Skynd dig op i en fart og lad os komme afsted. Der er ikke et minut at spilde; man er ude efter os!"

Jim svarede ikke et ord, men den måde, han arbejdede på i den næste halve time, viste mig tydeligt nok, hvor bange han var. I denne tid havde vi imidlertid nået at få alle vore ejendele med i kanoen, så at alt var klart til at sætte af fra den lille bugt, båden lå skjult i. Til sidst slukkede vi vort bål og tændte så ikke mere lys inden vor bortrejse.

12

Klokken var vel nok hen ad et, før vi var ganske klar af Jacksons Island; flådefart går ikke så hurtigt. Vi havde taget den bestemmelse, at hvis noget fartøj skulle nå os, så ville vi tage vor tilflugt til kanoen alene og ro af alle kræfter hen til Illinoisbredden. Men det var godt, at det ikke hændte, for i vor forfjamskelse havde vi ikke engang haft den omtanke at lægge geværet ned i kanoen, lige så lidt som andre nyttige ting, som fiskeredskaber, ja ikke en gang mad, men, som sagt, i hastværk tænker man ikke allerklarest. Det var meget forkert af os, at vi havde alt på flåden.

Hvis mændene havde afsøgt øen den nat, så formoder jeg, at de har slået sig ned ved den ild, jeg antændte, og der lå de nok så nydeligt og ventede på Jim. Vi slap da i hvert fald fra dem, og har mit krigspuds ikke narret dem, så er skylden ikke min. Jeg havde da gjort mit for at pudse dem.

Da dagen begyndte at gry, lagde vi til i en bugt på Illinoissiden, huggede grene ned og dækkede hele flåden med dem.

Vi havde de høje bjerge lige over for os på den klippefulde Missourikyst; på vor egen, Illinoiskysten, havde vi skovklædte bakker, og da strømmen her løb langs Missourikysten, var der ingen fare for, at vi pludselig skulle blive overrumplet. Der lå vi nu hele dagen og morede os med at betragte flåderne og dampbådene, der myldrede nedad, samt opadgående dampere, der midt ude på floden arbejdede sig op mod strømmen. Mens vi lå her, fortalte jeg så Jim om mit møde med konen. Jim roste

hende meget og sagde, at hun var meget fiffig; hvis det havde været hende, der skulle have ledet eftersøgelsen, havde hun vist ikke lagt sig ned ved en lejrplads og ventet, nej så havde hun naturligvis taget en sporhund med – mente han. Ja, hun havde måske allerede tænkt på det, før hendes mand var kommet afsted, sagde han, og det var nok derfor, at de ikke var kommet tidsnok til at fange os, for de havde vel spildt tiden med at søge efter en hund. Så det var nok det, vi nu skyldte vor frelse.

Så snart tusmørket begyndte at falde på, stak vi hovederne frem og så os om, men der var intet mistænkeligt. Jim tog så nogle af flådens øverste planker op og byggede en ganske hyggelig wigwam af dem, som vi kunne søge ly i for uvejr. Gulvet var hævet et godt stykke op, så dampskibsbølgerne kunne ikke gøre vore tæpper våde. Midt i huset lagde vi et lag jord med en træramme udenom; dette var vort ildsted, og det var jo meget praktisk. Desuden lavede vi os en reservestyreåre, da den anden kunne gå i stykker. Så hængte vi vor gamle lygte op på en stang – den måtte vi tænde for dampskibenes skyld, at de ikke skulle sejle os over, og nu var alt klart.

Den nat løb vi hen ved otte timer med strømmen, der her havde en fart af over fire knob. Vi fangede en del fisk, passiarede sammen, og – når vi var ved at blive søvnige – sprang vi ud og tog os en svømmetur. Der var noget underlig højtideligt og betagende ved at glide afsted på den måde derude på den store, store flod. Vi lå på ryggen og stirrede op mod stjernerne, og ingen af os sagde noget, når vi gjorde det; så sænkede vi stemmen ned til en hvisken, ja, selv når vi lo, var det ganske sagte. Vejret var hele tiden usædvanlig smukt, og der indtraf intet uheld, og sådan gik den ene nat efter den anden.

Vi passerede mange byer i disse nætter. De lå op ad bakkeskråninger som små reder. Femte nat passerede vi St. Louis, og den så ud som et helt lyshav. I St. Petersborg havde jeg nok hørt, at der i St. Louis skulle bo tyve eller tredive tusinde mennesker, men jeg havde rigtignok altid troet, at det var overdrivelse, indtil jeg nu så byen ligge der så oplyst for mine øjne. Der hørtes ikke en lyd; hele den store by sov trygt.

Jeg plejede gerne om aftenen at snige mig i land hen ad klokken ti for i en eller anden lille landsby at købe for en halv snes cents, mel, flæsk eller lignende. Det kunne også hænde, at jeg tog en kylling med mig. Papa havde altid sagt til mig, at jeg aldrig måtte forsømme lejligheden, hvis jeg kunne fange en kylling, for selv om man ikke selv i øjeblikket har brug for den, så kan man altid finde en anden, der har det, og en god handling bærer altid lønnen i sig selv. Det tilfælde forekom nu aldrig i min tid, at den gamle ikke selv havde brug for de omtalte kyllinger, men sådan sagde han nu.

Om morgenen, før det blev lyst, stak jeg gerne ind i en eller anden mark og "lånte" en vandmelon eller lidt korn eller hvad andet jeg så, vi kunne bruge. Fader plejede altid at sige, at det var en ærlig sag at "låne", når det var ens hensigt at tilbagebetale det lånte, men enken sagde, at det hele kun var en mild betegnelse for tyveri og altså noget, som en ærekær dreng ikke måtte gøre. Jim sagde, at min fader havde ret, og at enken også havde ret, og det var derfor bedst, at vi udelod enkelte ting af listen over det vi trængte til og lod være at "låne" dem, så turde vi nok låne de andre ting, og mens vi drev ned ad floden overvejede vi, hvad vi skulle stryge. Naturligvis var vi praktiske og strøg først og fremmest det, vi havde mindst brug for, f.eks.

de frugter der ikke var modne endnu. Vi var så glade, da vi havde fået det ordnet og vidste, hvad vi for fremtiden turde blive ved at "låne".

Vi skød nu og da en svømmefugl, når den enten var kommet for tidligt op eller for sent til ro, og vi havde i det hele taget ikke den ringeste grund til klage.

På den femte nat efter at St. Louis var passeret, blæste det efter midnat op til et uvejr, og lyn, torden, regn og blæst rasede som løsslupne ånder. Vi holdt os klogeligt inde i wigwammen og lod flåden klare sig selv, så godt den kunne. Ganske tilfældigt kiggede jeg ud ad døren, samtidig med at et usædvanligt klart lyn oplyste hele landskabet, den brede, blygrå flod indrammet på begge sider af høje, klippefulde rev og banker.

"Halløj, Jim – se derover!" råber jeg pludselig. Det var en damper, der var løbet fast på et skær, og vi drev nu lige ned imod den. Lynene viste os den ganske klart: den var væltet over i den ene side, så at en del af dækket lå under vandet. Man kunne se alt på det ganske tydeligt.

Og som vi lå der ude på floden i den stormfulde mørke nat og havde vraget lige tæt ved os, fik jeg, som vel enhver anden dreng ville have fået, en gruelig lyst til at gå om bord på damperen, for om muligt at opdage noget. Og så sagde jeg det til Jim.

"Jim, skal vi ikke gå om bord der?"

Men Jim ville i begyndelsen slet ingenting høre og svarede:

"Mig ikke have lyst at gå om bord i vrag. Vi have det djævels godt her; og vi blive, hvor vi nu er. Vi nemt kan møde vagtmand om bord."

"Vagtmand der? Så kan du lige så godt møde din bedstemoder der! Der er jo ikke det mindste at holde vagt over

andet end salonen og styrehuset. Tror du da, at folk sætter deres liv i vove for at passe på den slags ting i sådan en nat som denne her, når de hvert øjeblik kan vente at hele skuden skilles ad og bliver skyllet væk ned ad floden?"

Det kunne Jim ikke svare på. "Vi kunne desuden," sagde jeg, "måske låne et og andet derhenne, som nok var værd at tage med – f.eks. fra kaptajnens kahyt. Hvad siger du til cigarer – min ven – tænk en gang cigarer af dem til fem cents stykket! Sådanne dampskibskaptajner er altid så grulig rige, de får tres dollars om måneden; så de behøver ikke at se på skillingerne – kan du være vis på. De lader stå til og morer sig. Tag nu og stik et lys i lommen; jeg vil alligevel derover. Jeg kan ikke styre mig, hvad du så siger. Tror du, at Tom Sawyer ville have ladet være at gå derover? Nej, ikke om man havde budt ham en æbletærte for det; han ville gå der om bord, om det så også skulle blive det sidste, han gjorde. Han ville have kaldt det et eventyr. Og sikken han ville prale af det bagefter! Christopher Columbus kunne ikke have været mere vigtig, da han kom tilbage fra sit kongerige, end Tom ville have været over at komme om bord i det vrag. Bare han var her."

Jim trykkede sig lidt, men jeg fik ham dog omsider overtalt. Han pålagde mig nu bestemt, at jeg ikke måtte tale mere end højst nødvendigt og hviske, hvor det ikke kunne undgås. Lysene viste os tydeligt, hvor vraget lå, og vi forandrede hurtigt kurs, nåede det, fortøjede flåden ved styrbords gilling og kravlede op på det.

Dækket lå højt over vandet her, og vi sneg os forsigtigt frem i mørket ned til læsiden og hen imod lukafet; vi famlede os frem med hænder og fødder, for vi kunne ikke se en meter frem for

os. På denne måde kom vi hen til skylightets forkant og krøb videre langs med det; så gik vi et par skridt til og kom lige hen til døren ind til kaptajnens lukaf. Den var åben, og et lys brændte derinde. Vi hørte også en utydelig mumlen af stemmer dernede fra.

Jim hviskede til mig, at han følte sig ganske syg af skræk og han vinkede til mig, at jeg skulle komme efter ham. Godt, tænkte jeg, og var også lige ved at kravle tilbage til flåden igen, da en stemme pludselig råbte højt:

"Ak – kære venner – gør det ikke; jeg sværger jer til, jeg skal aldrig sige et eneste ord om jer!"

Herpå svarede en anden stemme lige så højt:

"Det er løgn i din hals, Jim Turner. Du har før båret dig ad på samme måde. Du forlanger altid større andel, end der tilkommer dig. Du har hidtil fået, hvad du ville, fordi du svor, at du ellers ville angive os. Men denne gang går det ikke, min ven. Du har pudset os for tit. Du er den nærigste og mest nederdrægtige skurk i hele landet!"

Jim var allerede nede på flåden, men jeg var ved at dø af nysgerrighed, og så kom jeg til at tænke på, at Tom Sawyer aldrig ville have løbet sin vej. Han ville være blevet her og set, hvad der skulle gå for sig. Jeg ville gøre som han, hvad det så end skulle koste. Jeg havde nok lyst til at se, hvordan dette her ville spænde af. På hænder og knæ krøb jeg så videre gennem den snævre gang agterefter, lige til der ikke var mere end et passagerlukaf mellem mig og salonen. Derinde lå en mand udstrakt på gulvet, bundet på hænder og fødder, mens to andre mænd stod bøjet over ham, den ene med en blændlygte, den

anden med en spændt pistol i hånden. Ham med pistolen blev ved at pege på sit offer, idet han sagde:

"Ja, du er den værste tyveknægt, jeg kender!"

Manden jamrede sig og bad:

"Å – herregud Bill – hav medlidenhed med mig – jeg skal aldrig sige et ord om det."

Hver gang han sagde dette, lo den mand, der holdt lygten, og svarede:

"Nå, så det vil du ikke. Men du ved vist ikke, hvor sandt du taler, for du får heller aldrig lejlighed til at sige noget." Og næste gang svarede han: "Å hør, hvor han tigger om sit liv, og så ved vi endda, at hvis vi ikke havde bundet ham, så ville han have myrdet os begge to. Og for hvad? For ingen verdens ting, blot fordi vi stod på vores ret – ikke for en smule andet. Men nu lover du altså, at du aldrig mere vil true nogen, Jim Turner. Tag så den pistol væk, Bill."

Bill svarede imidlertid:

"Nej, Jack Packard, det vil jeg ikke, det ligner ingenting. Jeg synes, at vi skal slå ham ihjel. Husker du ikke, at det var ham, der myrdede gamle Hartfield, akkurat på samme måde – han fortjener at blive skudt selv."

"Ja, men jeg vil nu ikke have ham skudt. Jeg har så mine grunde til det, forstår du."

"Gud velsigne dig for de ord, Jack Packard. Det skal jeg aldrig glemme dig, så længe jeg lever," udbrød manden på gulvet med brudt stemme.

Men det lod ikke til, at Packard tog videre notits af dette følelsesudbrud; han hængte lygten på et søm, trådte ud i gangen hen imod mig i mørket og vinkede ad sin kammerat.

Jeg trak mig tilbage, så langt rummet tillod det, men desværre krængede fartøjet så stærkt, at jeg ikke kunne komme helt væk. Og så krøb jeg ind i et lukaf på læsiden, men de to mænd standsede lige ud for det, og den ene sagde:

"Tag så den pistol væk, Bill."

"Kom herind, Bill."

Og så trådte de begge ind. Men jeg var dog først sluppet op i overkøjen, og grulig angst var jeg. Der stod de så, den ene med hånden støttet på køjeranden, og selv om jeg ikke kunne se dem, så kunne jeg dog lugte, at de havde drukket whisky. Jeg var glad over, at jeg ikke drikker whisky – skønt jeg nu næsten ikke trak vejret.

De talte sagte og alvorligt, og Bill syntes, det var bedst at slå Turner ihjel.

"Han har jo selv sagt, han vil angive os, og du kan stole på, han gør det," fortsatte han. "Selv om vi nu også begge udleverer ham vore andele, så gør det alligevel ingen forskel efter den måde, vi har behandlet ham på. Vi må jo i land, og så er han der straks som vidne mod os. Nej – vi må meget hellere skille os af med ham."

"Ja, jeg mener det samme," svarede Packard tørt.

"Fanden heller – jeg troede, at du mente noget andet. Nå, men så er vi jo enige. Lad os så gå ind til ham med det samme og få det overstået."

"Vent lidt! Jeg har endnu ikke sagt alt, hvad jeg vil. Hør nu efter: Det kan jo være meget godt at skyde ham; når man ikke har en nemmere måde at blive af med ham på. Hvorfor skal vi absolut lægge strikken om vor egen hals, når vi uden mindste risiko kan få vores vilje? Har jeg ikke ret, kammerat?"

"Jo naturligvis – men hvordan vil du da bære dig ad?"

"Jo ser du; nu undersøger vi skibet her og samler sammen, hvad vi kan finde i lukaferne; så stikker vi til land og gemmer det. Og vi har jo tiden for os. Jeg er nu vis på, at skuden her går i smadder inden to timer, og vragstumperne driver så til søs. Så drukner han, ser du, og så er det ingen andens skyld end hans egen. Den manér synes jeg bedre om. Så længe man kan undgå det, skal man helst la'e være med at skyde; det er dumt, og det er heller ikke rigtigt at gøre det. Har jeg ikke ret?"

"Jo, det indrømmer jeg. Men sæt nu skuden ikke går i stykker?"

"Godt, så kan vi jo i ethvert tilfælde vente og se hvordan det går."

"Lad gå da, men kom så."

Så drev de af, og jeg kravlede ud, mens sveden perlede på min pande. Det var heldigvis bælgmørkt, og så sagte, jeg kunne, fik jeg omsider fremhvisket et: "Jim", og han svarede straks med en klagende grynten. Så sagde jeg til ham:

"Nu må vi skynde os, Jim, nu er der ikke tid til at klage og jamre; der er en bande mordere her nedenunder, og hvis vi ikke finder deres jolle og sætter den i drift, så at de ikke kan komme bort fra skibet, så er der en af dem, der kommer i en slem forlegenhed. Men hvis vi finder den og kan få den bort, så er de alle sammen i fælden parat til at overleveres til dommeren. Skynd dig nu. Jeg går nu over om bagbord, så kan du gå over ved styrbordsside, og så mødes vi ved flåden og –"

"Å, min Gud! Flåde, flåde? Der slet ikke være mere flåde, den komme løs, gå i drift – og væk, og her vi være fanget selv."

13

Å da – det kunne rigtignok tage vejret fra mig – jeg var lige ved at besvime. Vi var nu fanget på et vrag med sådan en bande skurke! Nå – der var imidlertid ikke tid til at blive sentimental. Nu måtte vi se at finde den jolle, der hørte til skibet og tage den til os selv. Så begyndte vi rystende og bævende at søge efter den. Vi gik først om styrbord, skønt det var en langsom og besværlig gang; det forekom mig som en hel evighed, før vi nåede agterud. Men der var ikke spor af nogen jolle! Og nu sagde Jim, at det var ham umuligt at flytte en fod længere, han var helt lammet af skræk. Jeg muntrede ham da op ved at forklare ham, at hvis vi blev her, var vi jo fortabte. Så kravlede vi da videre frem. Vi nåede da også agterkanten af salonen, krøb forefter til skylightet fra vindue til vindue og nåede forenden, der lå under vand. Men lige ud for anden kahyt fandt vi så endelig båden. Det var lige akkurat, at jeg kunne skimte den. Jeg må sige, at jeg var skæbnen gruelig taknemmelig. I næste sekund ville jeg have været ned i den, da døren lige i det samme øjeblik fløj op, og en af mændene stak hovedet frem næppe en meter fra det sted, hvor jeg stod. Jeg troede bestemt, at min sidste time var kommet; men så smækkede han heldigvis døren i igen og sagde:

"Smid den forbistrede lanterne væk, Bill, man kan jo ingenting se for den."

Han kastede en pose med noget hårdt i ned i båden og gik så selv bag efter og satte sig. Det var Packard. Lige efter ham kom Bill, og så sagde Packard: "Alt klart – sæt så af!"

Det var med nød og næppe, at jeg formåede at klamre mig fast til vinduet. Så siger Bill:

"Vent lidt – var du inde hos ham?"

"Nej – var du heller ikke derinde?"

"Nej – så fik han dog sin del af pengene."

"Jamen, lad os så gå op igen, det er jo dumt ikke at tage dem med."

"Ja men – tror du ikke, han opdager vores hensigt?"

"Det får være lige meget. Vi vil da ikke lade dem gå til bunds. Kom nu blot."

Så gik de op igen og ind i lukafet.

Døren smældede i, og i næste nu var jeg nede i fartøjet, og Jim kom tumlende lige i hælene på mig. Jeg frem med kniven, skar fanglinen over, og så satte vi af.

Vi rørte ikke en åre og sagde ikke et muk, ja, det var knapt, at vi vovede at ånde. Ganske stille, men hurtigt gled vi bort fra vraget, og før der var gået et minut var vi allerede over hundrede meter borte; damperen var skjult i mørket for os og – nu var vi i sikkerhed og følte det!

Vi var vel kommet en fire-fem hundrede meter bort, da der pludselig sås en lygte ved salondøren; så vidste vi da, at skurkene havde opdaget, at båden var forsvundet og forstod, at de nu selv sad fast i den fælde, de havde stillet for deres kammerat, Jim Turner.

Nu tog vi imidlertid til vore årer og halede ud efter flåden, det bedste vi kunne. Og nu fik jeg først rigtig tid til at tænke over de mænds skæbne, der var blevet tilbage på det synkende vrag – uden jolle. Og nu syntes jeg, at selv for mordere – som de jo var – var det hårdt nok, og på en måde var det jo mig, der

myrdede dem. Den tanke pinte mig grueligt. Så sagde jeg til Jim:

"Der hvor vi ser det første lys, Jim, der vil vi lande, men sådan at ingen ser dig. Så går jeg op og stikker de folk, der bor dér, en historie, og så får jeg en eller anden til at sejle over efter dem, så at de kan blive hængt på rette tid og sted."

Men det blev der ikke noget af. Stormen tog til igen og denne gang værre end nogensinde. Regnen styrtede ned, og alle der kunne krybe under tag inde på land gjorde det selvfølgelig. Alle var i seng. Selv gled vi i rivende fart ned ad floden, mens vi holdt skarpt udkig både efter lys og efter flåden. Endelig hørte da regnen op, skønt skyerne endnu aldeles formørkede himlen, og lynene blev ved at blinke mod horisonten. Under et nyt lyn så vi omsider en sort, utydelig masse ret forude, og den styrede vi så lige løs på.

Det var heldigvis vor flåde, og glade var vi da vi atter gik over på den. Der følte vi os i mere sikkerhed. Lidt efter så vi endelig et lys på den vestlige bred. Der ville jeg ind – sagde jeg. Jollen var halvt fuld af det røvede gods, som skurkene fra vraget havde lagt i den; alt det stuvede vi nu i største hast sammen i en dynge på flåden, og så gav jeg Jim besked om at holde det gående ned ad floden henved to mils vej endnu og så tænde et bål, som kunne ses, indtil jeg var kommet tilbage; derefter greb jeg årerne og roede så i land efter lyset. Efterhånden som jeg kom nærmere, viste der sig en fire-fem andre lys oppe på skrænten. Det var altså en landsby, jeg var kommet til. Lige ud for det lys, jeg først havde opdaget, holdt jeg nu an. Jeg opdagede så, at det kom fra lanternen på en færgebåd, og her lagde jeg så til og gav mig straks til at lede efter nattevagten, indtil jeg endelig så ham

sidde og sove på en krydsklampe med hovedet omtrent nede mellem knæene. Jeg gav ham et godt puf i skulderen og begyndte så at græde ynkeligt.

Han fo'r straks op og så helt bange ud, men da han opdagede, at det kun var mig, gav han sig god tid, gabede, strakte sig og sagde så endelig:

"Halløj – hvad er der i vejen, dreng? Hvad tuder du for?"

Hvortil jeg svarede:

"Fader, moder og søst… –"

Men nu afbrød han mig hurtigt.

"Å nej – lad nu være! Det klarer sig alt sammen. Vi har alle sammen så mange sorger. Lad være at græde. Sig mig bare kort og godt, kvad der er i vejen med dem?"

"De er – de er – er De måske nattevagt her på fartøjet?"

"Å ja," svarede han temmelig vigtig og selvbevidst. "Jeg er både kaptajn og rheder og styrmand og nattevagt, ja sommetider er jeg også passager og fragt, for den sags skyld. Jeg kan ikke sige, at jeg har så rigeligt med penge som gamle Jim Hornback, der kan flotte sig over for alle og smide penge væk til højre og venstre; men jeg vil alligevel ikke bytte med ham, nej, det vil jeg ikke, for ser du, sømandslivet det passer nu bedst for mig. Pokker skulle bo inde i landet, ikke jeg, om han så også gav mig alt, hvad han ejer, og alt det stads, han sidder og gemmer på – det har jeg sagt –"

Nu afbrød jeg ham.

"De er i den grueligste forlegenhed?"

"Hvem?"

"Naturligvis fader, moder og søster og miss Hooker; men hvis De ville tage færgebåden og gå derop –"

"Hvor op – hvor er de da?"

"På vraget."

"Hvad for et vrag?"

"Herregud – det derovre."

"Du mener da vel ikke *Walter Scott*?"

"Ih jo."

"Du gode Gud! Hvad i Himlens navn bestiller de der?"

"Jamen, det er da heller ikke med deres gode vilje, at de sidder der."

"Nej, det vil jeg sandelig nok tro! Men du godeste, det gælder jo deres liv, hvis de ikke bliver hjulpet i en fart. Hvordan i alverden er det gået til, at de er kommet derop?"

"Det er let nok forklaret. Miss Hooker var ude på besøg deroppe i den by der –"

"Javel – Booths Land – hvad så?"

"Ja, hun var på besøg der i Booths Land, og nu hen mod aftenstid gik hun over med hestefærgen sammen med sin negertjenestepige – for at ligge natten over hos en af sine bekendte der, miss – hvad hun nu hedder – jeg husker ikke hendes navn; undervejs –tabte de deres styreåre, svingede rundt og gik i drift, et par mils vej, men så tørnede de på vraget, og både færgemanden, niggerpigen og hestene gik til bunds, men miss Hooker fik tag i skroget og slap om bord. Omtrent en time senere, kom vi andre med vores båd. Vi kunne ikke se damperen i mørket, og så tørnede vi mod den; heldigvis klarede vi os alle op på dækket, undtagen Bill Whipple. Han var det bedste menneske i verden. Jeg ville næsten ønske, at det var mig, der var druknet i stedet for ham."

"Men Gud bevares dog – jeg har aldrig hørt mage i mine dage. Nå – og hvad så?"

"Ja, så råbte vi og skreg, men der var ingen, der hørte os. Så sagde min fader, at en af os måtte se at slippe i land og få hjælp ud til dem. Jeg var den eneste, der kunne svømme, og derfor blev det naturligvis mig, der skulle herind. Miss Hooker sagde, at hvis jeg ikke kunne få hjælp andre steder, skulle jeg henvende mig til hendes onkel, så sørgede han nok for hjælp. En mils vej herfra nåede jeg ind til bredden, og nu har jeg løbet rundt her for at få folk til at gøre noget for at hjælpe mig, men de svarer mig alle sammen: "Hvad behager? Skulle vi gå ud i sådan en strøm – det ville jo være sindssvagt. Gå du hellere ned til dampfærgen." Og hvis nu bare, at De ville –"

"Ja, Fanden tage mig vil jeg så – det kan du bande på; men hvem skal mon betale mig? Tror du at din fader –"

"Å – det skal nok blive klaret. Miss Hooker sagde udtrykkelig, at hendes onkel Hornback –"

"Å, du almægtige! Er han hendes onkel? Se nu her min dreng, løb nu i retning af det lys derhenne, og når du er kommet derhen, løb så stik mod vest. Omtrent en kvartmil derfra ligger der en kro; der må du gå ind og sige dem der, at de skal sende bud til den gamle Hornback og bede ham love at gå i kaution for pengene. Men se til at du skynder dig, det vil han nok være dig taknemmelig for. Du kan sige ham, at jeg nok skal bringe hans søskendebarn i god behold hjem til ham, før han når herned. Men skynd dig nu – jeg går bare herop og purrer maskinmesteren ud."

Jeg skyndte mig afsted efter det omtalte lys, men så snart manden var forsvunden om hjørnet, vendte jeg imidlertid om

igen, sprang ned i jollen og halede ud på årerne i dødvandet, til jeg kom en lille kilometer eller så bort. Her fortøjede jeg jollen bag ved nogle brændekvaser; jeg turde nemlig ikke ro bort, før jeg havde set færgen gå ud. Jeg må dog sige, at jeg var temmelig vel tilfreds med mig selv; det var vist de færreste, der under sådanne omstændigheder havde gjort sig så megen ulejlighed for en bande tyve. Jeg ønskede blot, at jeg kunne have fortalt enken det. Hun ville have været stolt over at høre, at jeg ganske alene havde skaffet disse skurke hjælp, for det var netop den slags folk – jeg mener tyve og røvere, som enken og folk af hendes slags holder mest af.

Nå, det varede da ikke så længe, før jeg så vraget komme ravende i mørket, ned ad floden. Jeg fo'r gysende sammen, da jeg så det, men med et halede jeg så selv ud bagefter det. Det lå så dybt på vandet, at man straks forstod, hvor lidt sandsynlighed der var for, at der kunne være levende mennesker om bord på det. Jeg sendte nogle svage råb ud, men fik intet svar; alt var så stille som i en grav. Jeg skal ikke nægte, at jeg var lidt beklemt for bandens skæbne, men alligevel tænkte jeg snart som så, at kunne jeg have holdt det ud, kunne de vel også.

Så viste færgebåden sig pludselig, og derfor trak jeg mig forsigtigt tilbage og tog retning ud ad midtstrømmen til; da jeg var kommet derud, tog jeg årerne ind og spejdede omkring mig det bedste, jeg kunne. Jeg så færgen kredse omkring efter miss Hookers jordiske levninger, som kaptajnen formodentlig mente, at den gamle Hornback ville sætte pris på, men så opgav de endelig jagten og søgte tilbage til land, og da jeg så det, lagde jeg selv ud og pilede ned ad floden, så hurtigt det var muligt.

Det forekom mig, at det varede en gruelig tid, før jeg så Jims lys. Og da jeg langt om længe fik øje på det, så det ud, som om flåden var mindst tusinde mile borte. Da jeg endelig nåede om bord, begyndte det allerede at gry mod dag, og et lysende skær viste sig i horisonten. Vi skyndte os derfor at søge i land på en ø, hvor vi skjulte flåden og sænkede jollen til bunds. Derefter gik vi selv til køjs, og snart efter sov vi trygt.

14

Da vi efter nogen tids forløb havde fået os hvilet ud og atter var kommet på benene, var det første, vi foretog os, naturligvis at efterse det gods, som røverne så ufrivilligt havde ladet os komme i besiddelse af. Der var fodtøj, tæpper og klæder foruden en mængde andre sager; der var også en hel del bøger, en kikkert og endelig tre kasser cigarer. Ingen af os havde nogensinde været så rige og ejet så meget som nu. Cigarerne var oven i købet ekstrafine. Vi lå hele eftermiddagen inde i skoven og passiarede, og jeg læste noget i bøgerne, og på den måde gik tiden jo meget behageligt. Jeg fortalte Jim alt, hvad der var sket, mens jeg var om bord i vraget og på færgen. Jeg sagde til ham, at det var den slags, man kaldte for et eventyr, men Jim sagde, at hvis det passede, så brød han sig ikke om at opleve flere eventyr. Han sagde, da jeg listede mig ned i salonen, og han imedens gik agterefter for at gøre flåden klar og opdagede, at den var forsvundet, var han nær styrtet død om med det samme, da han jo troede, at det nu var ude med ham, for hvis han ikke blev reddet i land, måtte han jo drukne, og blev han i bedste tilfælde reddet, ville de fremmede, der gjorde det, naturligvis sende ham tilbage til miss Watson og forlange den sum, der var udsat for hans pågribelse, og så ville hun naturligvis straks sælge ham syd på. Jeg måtte nu i hovedsagen give ham ret; han havde forresten som oftest ret. Jim var i det hele taget en ualmindelig fornuftig neger, han havde et godt hoved.

Når jeg læste for Jim, var det mest om konger, hertuger, lorder og sådan noget. Jeg læste om, hvor prægtigt de var klædt og hvordan de bar sig ad, og at de kaldte hinanden "Deres Majestæt", "Deres Nåde" eller "Deres Herlighed" i stedet for hr. den eller den, og Jims øjne strålede af bare begejstring. Han var meget interesseret og sagde:

"Mig ikke tro før, der være så mange af den slags. Mig bare høre tale om en eneste, nemlig kong Sollermund og så dem konger i kortene vi spiller med. Hvor meget sådan konge få om året, Huck?"

"Hvor meget han får?" svarede jeg. "De får vel nok et tusind dollars om måneden, hvis de vil have det. De kan forresten tage lige så meget, de vil, de ejer jo alting."

"Nej! Det være stort! Og hvad dem så bestille for den løn, Huck?"

"De bestiller ingenting naturligvis! Hvor kan du tale sådan, Jim! De er jo bare sat der sådan til pynt."

"Nej, er det derfor, de være der?"

"Ja, naturligvis. De er blot til stads, men det er jo kun til daglig brug; når der er krig i landet, så må de jo slås. Men ellers driver de sådan ganske dovent omkring. De går og ser sig om og rømmer sig. Og sommetider, når dagen falder dem lidt lang, så skændes de lidt med deres parlament; men bliver folk dem alt for urimelige, så hugger de straks hovedet af dem. Men som oftest opholder de sig i haremet."

"I hvad for noget?"

"I haremet."

"Hvad for noget være det, Huck?"

"Det er det sted, hvor de gemmer deres koner. Har du aldrig hørt tale om haremet? Kong Salomon havde et; han havde over en million koner i det."

"Nå ja, det mig hørt før! – Mig glemme det igen. Harem, det være der, dem føde børn. Det vist være grulig spektakkel med alle dem mange små børn. Og så dem koner vist skænd's – uf! Og så mig endda høre folk fortælle, at ham kong Sollermund være den allerklogest' mand i hele verden. Det være grulig sludder det! Du nu bare høre her: Du tro, det være klog mand, der leve midt i sådan tummel? – Nej, Huck! – det ikke være klog mand. Hvis han være klog mand, så han lave et hus, hvor dem koge mad – og der ham sende alle koner hen og lave mad, når ham ville have fred."

"Jamen, han var nu alligevel den viseste mand i verden, Jim, det har enken selv fortalt."

"Jeg ikke bryde mig om, hvad enke si'er! Ham slet ikke være vis mand. Ham være godt gal somme tider. Du aldrig hørt om den gang ham hugge lille barn i to stykker?"

"Jo, jeg har. Enken har fortalt mig om det."

"Nå! Var det da ikke grulig galt. Se nu du høre mig! Der ligge en træstub, det være ene kone. Her du se en anden træstub, det være anden kone. Mig være Sollermund, og den her dollarseddel være barn. Nu dem begge koner ha'e den dollarseddel. Hva' så mig gøre? Skal mig løbe om, hos naboer og spør'e her, spør'e der, hvems dollar det være og hvems dollar det være. Nej – mig ikke være nogens nar, det du være vis på. Mig rive dollarseddel itu, og give hver den halve seddel – og så mig være vis mand? Nej Huck, det ikke være vist. Hvad dig gøre med en halv lille barn – eller med en dollarseddel, der kun være halv

– ingen ta'e den for hal'treds cents: mig ikke gi' en cent for million halv' lille børn."

"Jamen Jim! Du har jo slet ikke forstået, hvorfor han gjorde det, du har ikke forstået meningen, Jim."

"Du ikke komme her og fortælle mig noget. Mig ikke tale galt. Mig godt forstå, hvad mig se – og det være grulig galt med Sollermund. Dem slet ikke skænd's om halv lille barn, dem skænd's om hele barn, og den mand være dum mand, der tro, ham klare alt vrøvl om en hel barn ved at gi'e en hal'. Nej fortæl ikke mig om Sollermund, mig kende ham godt, ham ikke meget værd."

"Jamen, jeg siger, du har jo helt misforstået ham, Jim."

"Mig har Fanden har mig. Mig vide – hvad mig vide – mig tale meget klogt. Men det alt sammen være, fordi Sollermund være så grulig galt opdraget. Ta'e mand med en eller to børn; den mand ikke smide små børn bort til ingen nytte; ham ikke råd til det. Ham vide, hvad dem små børn være værd. Men du tage en mand med fem million lille børn, der rende ud og ind i hus og ud ad dør – ham tænke hel anderledes. Ham si'e "Skidt!" om en lille barn komme væk. Der være nok endda. Dem være som kat for ham. Nej, Sollermund være ligeglad med børn, ham ikke meget værd."

Jeg har aldrig kendt sådan en nigger som Jim. Når han engang havde sat sig noget i hovedet, så var det aldrig til at tænke på at få det ud igen. Jeg har aldrig kendt en nigger, der talte så hånligt om Sollermund, som han. Men så fortalte jeg ham om Ludvig den Sekstende, som de huggede hovedet af i Frankrig for mange år siden, og om hans stakkels lille søn,

Dolphin, som de satte ind i fængsel, og at nogen sagde, at han døde der.

"Stakkels lille dreng."

"Men der var også nogen der sagde, at han slap ud og kom herover til Amerika."

"Det være godt! Men, han have det svært her, Huck – her ikke være nogen konger. Hvad dem gøre, når de ikke være konger mere?"

"Ja, nogen af dem lærer folk sprog, som nu fransk."

"Tale franskmænd da ikke som os, Huck?"

"Nej, Jim – de taler fransk – du kunne slet ikke forstå dem."

"Ikke forstå dem – det være underligt."

"Ja – hvad ville du sige, hvis en franskmand siger til dig: Palle vo France?"

"Mig ikke sige noget, mig slå ham oven i hans hoved – hvis han da ikke være hvid mand. Mig ikke lade nogen nigger skælde mig ud."

"Det er ikke for at skælde dig ud, at han siger det, han spørger dig kun om du ikke kan tale fransk."

"Det være et dumt sprog, som ingen forstå. Franskmænd være dumt folk, når dem ikke tale, så andre folk forstå det."

Jeg opdagede jo snart, at Jim ikke var til at tale med på den måde, vi kom blot op at skændes. Nej, man kan ikke lære en nigger at tænke på samme måde, som andre mennesker tænker.

15

Vi var nu kommet så langt, at vi regnede ud, at vi på tre dage kunne nå ned til Cairo, der ligger på grænsen af Illinois, på det sted, hvor Ohiofloden falder ud i Mississippi, og det var netop derhen, at vi havde bestemt, at rejsen skulle gå. Der ville vi så sælge tømmerflåden, gå om bord i en damper, sejle op ad Ohio til de frie stater, og var vi først der, mente vi, at al bekymring var forbi.

Men den næste nat blev det tåge, og så måtte vi skynde os at finde et slæbested at fortøje ved, da det jo ville være galskab at fortsætte sejladsen i tåge. Men der var nu desværre kun nogle usle pinde at fortøje ved, da jeg roede forud med kanoen for at gøre den fast. Nå, jeg måtte jo benytte, hvad der var, og jeg fik den også bundet fast. Men strømmen var så usædvanlig stærk, at flåden kom i en sådan bevægelse, at rebet der forbandt flåden og kanoen gik itu, og så var jeg alene tilbage i kanoen. Jeg så Jim og hele herligheden svinde bort i tågen – og i min forfjamskelse blev jeg oven i købet stående og gabede et minut eller så efter ham, hvorved afstanden jo yderligere forøgedes. Da jeg omsider kom rigtig til sans og samling, var der ikke spor at se af Jim eller flåden. Jeg sprang i kanoen, løb agterud og vrikkede mig frem; men i skyndingen havde jeg helt glemt at løsne fanglinen. Mine hænder rystede ligefrem, så angst var jeg, mens jeg gjorde den los, jeg kunne næppe røre dem og var en evighed om at få kanoen fri.

Da jeg langt om længe kom los, satte jeg efter flåden og holdt mig langs med slæbestedet, og det gik også godt nok et stykke

vej; men broen var ikke halvfjerds meter lang, og i samme nu jeg nåede brohovedet, fløj jeg lige ind i en tyk, hvid tåge og havde så ikke mere begreb om, hvad vej jeg skulle tage, end en død mand.

Så tænkte jeg, at det jo ikke kunne nytte at ro herfra, før jeg fik set mig for, ellers rendte jeg blot op på et eller andet slæbested eller på noget andet. Så besluttede jeg da, at jeg ville lade mig føre af strømmen, skønt det kneb grueligt for mig at holde hænderne stille under disse omstændigheder. Jeg gav mig til at råbe af fuld hals og lyttede så efter svar. Langt borte fra et sted syntes jeg også, at der ganske utydeligt kom et svar, og det oplivede mig svært. Jeg styrede så i den retning og spidsede ørene for at lytte, når det gentog sig. Men næste gang, jeg hørte det, var jeg, så vidt jeg kunne skønne, kommet alt for langt til højre; næste gang var det igen galt fat, for nu lød det til venstre for mig, og det var stadig lige langt borte, hvad der for så vidt kunne være rimeligt nok, da jeg i et væk snurrede omkring, snart til den ene side, snart til den anden, men jeg syntes dog hele tiden, at det gik fremad.

Å, hvor ønskede jeg dog inderligt, at den tosse til Jim ville give sig til at slå på en blikkasserolle og blive ved med det; men det faldt ham ikke ind. Selv hans råb kom nu og da, hvad der gjorde mig endnu mere rådvild, end jeg var. Nå, jeg gjorde mit bedste; men så lød da lige med et råbet bag ved mig. Nu blev jeg først rent fortumlet. Men jeg forstod da så meget, at det råb kom fra nogle andre, ellers var jeg formodentlig vendt helt om.

Jeg kastede åren ned i bunden af båden, og så hørte jeg igen nogen råbe, men stadig bagved, og som jeg syntes i en ny retning. Snart råbtes der fra en side, snart fra en anden, og jeg

svarede, indtil råbene lød lige foran mig. Strømmen havde imidlertid vendt mit fartøj, så stævnen viste sydefter. Hvis det nu var Jim, der havde råbt, så var der jo ingenting i vejen, men det kunne lige så godt være en anden skipper, der råbte efter mig. I tågen var det umuligt at skelne hverken mellem stemmer eller folk – alt ser helt anderledes og ganske unaturligt ud.

Jeg forholdt mig ganske rolig og lyttede kun spændt, mens strømmen førte mig afsted med en fart af fire til fem knob; men jeg mærkede det forresten ikke ret meget. I tåge er det altid, som ligger man ganske stille, kun når man tilfældigvis ser et glimt af en eller anden træstamme, der rager i vejret, forstår man, at man farer afsted, skønt det naturligvis snarere ser ud, som om det var pælen, der jog med rivende fart agterefter end en selv. Ja, hvis nogen tror, at det er hyggeligt at være ude i en båd på vandet i tåge, så tror han fejl. Det er den værste måde at sejle på, jeg kender. Det kan enhver overbevise sig om ved blot at prøve.

Jeg måtte anstrenge mig grueligt for at klare pynterne, der pludselig kunne springe frem i tågen, og nu og da gav jeg mig til at råbe, men enten blev mine råb slet ikke besvaret eller også blev de gentaget i de mest urimelige retninger; og sådan gik tiden.

Lidt efter lidt lod det, som om farvandet blev bredere, og strømmen sagtnede. Nu lød der ikke mere svar, når jeg råbte. Det kan ikke være andet, tænkte jeg, end at Jim er løbet fast på en eller anden flodpæl og så er det da ude med ham. Jeg var træt og fortvivlet, da jeg lagde mig ned i bunden af kanoen, og jeg var forberedt på at tage skæbnens tilskikkelser, som de ville

komme. Jeg brød mig ikke om at sove, men jeg strittede heller ikke imod, da søvnen endelig overmandede mig.

Jeg sov imidlertid ikke ret længe, for da jeg atter slog øjnene op, skinnede stjernerne nok så klart, og der var ikke mere tåge end bag på min hånd. Til at begynde med var jeg ganske fortumlet og troede, at det hele var en drøm, men da erindringen endelig vendte tilbage, syntes jeg, at de sidste begivenheder lå en hel uge tilbage i tiden.

På dette sted var floden umådelig bred med høje, mægtige træstammer på begge sider, de lignede skovvægge, så tætte stod træerne. Langt borte, nede ad floden kunne jeg lige skimte en sort prik, som jeg da straks satte kursen efter i mangel af andet mål.

Nå, det viste sig kun at være et par sammensurrede planker, der drev om uden mål. Men herfra fik jeg nu øje på et andet punkt og gav mig så til at forfølge det, og endelig havde jeg lykken med mig – det var virkelig vor egen flåde.

Det første jeg så, da jeg kom derhen, var Jim, der sad agterude med hovedet støttet mod knæene og den højre arm over styreåren. Den anden åre var slået i stykker, og hele flåden var oversået med blade og jord. Det så rigtignok ud, som om den havde haft en hård tørn.

Ganske lydløst bandt jeg kanoen fast til flåden, lagde mig, så lang jeg var, ned i den, og begyndte at gabe og strække mig, og endelig lykkedes det mig at få Jim vågnet.

"Halløj, Jim, har jeg sovet? Hvorfor har du ikke vækket mig for længe siden?"

"Ih, du milde himmel være du der, Huck? – Du ikke være død? Du ikke være dronet – Dig virkelig kommet tilbage! Ak det

være dog dejligt – Jims gamle Huck – Himlen være lovet og så rask og frisk."

"Hvad er der i vejen med dig, Jim? Har du drukket for meget?"

"Drikke! Mig drikke – har mig haft noget at drikke?"

"Jamen hvorfor taler du da så underligt?"

"Mig ikke tale underligt –"

"Ja, men, hvorfor i alverden farer du sådan op og taler om, at jeg er kommet tilbage, og alt sådan noget vrøvl, ligesom om jeg havde været borte?"

"Huck – Huck Finn! Vil dig se mig lige i øjne? Har dig ikke været borte?"

"Borte! Men du er jo rent gal, menneske. Hvor skulle jeg dog have været henne?"

"Nå – ja så – så mig altså være gal – det sikkert og vist. Men hvem mig være da – Jim eller ikke Jim – Du sige mig alt – det jeg gerne vide."

"Ja, jeg mener, at du er den, du altid har været, men at du måske i øjeblikket er lidt uklar og forstyrret i hovedet."

"Nå – ja – men Huck, du sige mig, vrikke du ikke i land for at fortøje flåde med fangeline ved slæbestedet?"

"Nej – det ved Gu' jeg ikke gjorde – hvor var det slæbested? Jeg har ikke set noget slæbested?"

"Ikke noget slæbested! Nå – ikke slæbested – fangeline ikke gå los og flåde ikke gå i drift og dig ikke bi' tilbage i kano – og ingenting altså være sket i tågevejr?"

"Hvad er det for tågevejr, du taler om?"

"Men Huck, det tågevejr – her været i nat! Dig altså heller ikke råbe, og mig heller ikke råbe og suse væk med flåde mellem

øer og stolper, så vi begge nær være ved at forgå. Og mig heller ikke li' ved at drone? Det altså heller ikke være sandt, dreng? Hva' du svare mig på det?"

"Nej, det er for meget for mig, Jim. Jeg forstår ikke et ord. Jeg har ikke mærket til nogen tåge, heller ikke set nogen øer eller mærket noget til alt det, du taler om. Her har jeg jo siddet og snakket med dig det meste af natten lige til for en halv snes minutter siden, da du vel så formodentlig er faldet i søvn, og det er jeg vel med. Men i den tid kan du da ikke have haft lejlighed til at drikke så meget – altså må det hele vel have været en drøm."

"Det passer ikke, hvordan mig drømme sådan masse ting i ti minutter."

"Ja, det kan jeg jo ikke vide. Men du har jo drømt. Anden forklaring kan jeg i ethvert fald ikke give dig."

"Men mig forsikre dig, Huck! – Det være mig så klart al'sammen –"

"Ja, det er lige meget om det er klart, eller ikke klart, det må have været en drøm, for jeg har jo været her hele tiden."

Jim sagde ikke et ord i fem minutter, men han sad og grundede dybt. Noget efter sagde han så:

"Godt – så det være al'så drøm. Men det mig sige her, Huck, aldrig mig drømme sådan før. Mig ganske træt endnu af den drøm."

Og så begyndte den skikkelige fyr at udlægge sin besynderlige drøm og fortælle mig alle enkelthederne. Det første slæbested måtte sikkert betyde en mand, der forgæves prøvede på at hjælpe os, strømmen betød en anden mand, der arbejdede imod den første. De råb han havde hørt var

naturligvis advarsler, der nu og da kom til mennesker, og hvis vi ikke gjorde os umage for at forstå dem, ville det gå meget dårligt. Alle slæbestederne forklarede han, var ondskabsfulde mennesker og skurke, som vi skulle tage os i vare for endelig at slippe bort fra; og den omstændighed, at vi trods alt besvær alligevel var kommet i god behold ud på åbent vand igen, betød, at vi også nok ville nå de frie stater, og at alt ville ende godt for os.

Vejret var klaret godt op, siden jeg havde nået flåden, og himlen var nu blevet aldeles skyfri. Men nu kunne man rigtig se alt snavset på flåden.

"Ja, Jim," sagde jeg så, "det kan nu alt sammen være meget godt forklaret. Men sig mig så, hvad betyder så alt det smuds og snavs der? Flåden er jo ganske tilsølet?"

Jim så på løvet og snavset, og derefter så han op på mig og så atter ned på flåden. Man kunne tydeligt se, at det kneb for ham at få tankerne væk fra forklaringen, at det hele skulle være en drøm. Men da hans hjerne langt om længe havde bearbejdet det, der var sket, så han på mig med et langt, sørgmodigt blik og uden et smil i sit ansigt sagde han:

"Hvad det betyde? – Ja det mig nu straks sige dig. Den gang mig være ganske træt og udaset af at råbe og kalde, mig falde i søvn; men mig hel' ulykkelig over at dig være borte og fortabt, og så mig ligeglad, hvordan det gå både flåde og mig sel'. Og da så mig vågne op, og finde dig her igen, rask og hel, tårer komme i min' øje, og mig lige ved at falde på knæ for dig og kys dig af bare glæde. Men alt det dig tænke på, bare være en ting – hvordan du bedst gøre nar af gammel, trofast Jim med stor grim løgn. Alt det du se der – det være snavs og skidt – og det

også være skidt folk, der ikke skamme sig for at lyve og narre gammel ven!"

Og så rejste han sig langsomt og gik ind i huset uden at sige et ord mere til mig. Men det var også nok. Jeg følte mig så flov og ydmyget, og jeg ville aldrig glemme det; jeg kunne have faldet ned for hans fod og kysset hans hånd for at få ham til at glemme det.

Det varede nok over et helt kvarter, før jeg fik mig selv overmandet. Det kneb at tage beslutning om, jeg skulle tilstå min brøde over for en slave. Men heldigvis vandt de gode instinkter dog overhånd, og jeg har aldrig senere haft grund til at fortryde det. Det var sidste gang, jeg prøvede på at holde Jim for nar – og jeg havde heller ikke gjort det denne gang, hvis jeg havde vidst, at han ville føle så meget ved det.

16

Vi sov det meste af den følgende dag, og først sent på aftenen begav vi os videre bagefter en kæmpeflåde, der havde været lige så længe om at passere forbi som et helt festoptog. Den havde fire lange stævntræer for hver ende, og der var en besætning på den af over tredive mand. Der var bygget ikke færre end fem hytter på den og på midten var der desforuden et åbent ildsted, samt en høj flagstang både for og agter. Det var ikke nogen dårlig stilling at være kaptajn på sådan en tømmer-ø.

Strømmen førte os ind i en dyb bugt, og det lod til, at natten ville blive skyet og lummer. Jim og jeg talte mest om Cairo, og vi spekulerede på, når vi kunne nå derhen. Jeg for min part mente nu, at det kunne være vanskeligt nok at finde den by; da den efter, hvad jeg havde hørt, kun skulle bestå af en halv snes huse, og hvis nu de huse tilfældigvis ikke var oplyste, når vi passerede forbi dem, hvordan skulle vi så finde byen eller vide, om der overhovedet lå en by der. Jim stolede dog på, at bifloden, der falder ud lige ved den, måtte være os et tilstrækkeligt tydeligt kendetegn. Men jeg mindede ham straks om, at vi måske allerede havde passeret stedet i tågen; det kunne også være, at vi havde antaget flodens udløb for pynten af en ø, og så var kommet ind på Mississippien igen. Og Jim kunne jo ikke nægte, at der var sandsynlighed for, at jeg havde ret. Hvad skulle vi da nu gøre? Jeg foreslog, at jeg skulle gå i land med kanoen, så snart vi så et lys glimte på bredden, og så skulle jeg fortælle, at min fader kom bagefter mig med en lastdrager, men at han var ukendt der på egnen og derfor ønskede at få oplysning om, hvor

langt vi endnu havde igen til Cairo. Jim syntes, at det var en god idé, og det blev altså besluttet, at vi skulle gøre sådan.

Der var nu ikke andet at gøre end at se os godt for, og Jim havde megen tillid til sine øjne og den omstændighed, at han ville være en fri mand, så snart han satte sin fod i den by, gjorde ham naturligvis endnu mere påpasselig. Hvis vi sejlede forbi, ville han derimod atter blive ført ind på slaveterritoriet, og så var hans udsigter jo alt andet end lyse. Men mens vi sad her, begyndte en tanke at plage mig grueligt. Sæt nu, at han virkelig blev fri – hvem kunne man så drage til ansvar for det. Ingen anden end mig, der havde skaffet ham lejlighed til at flygte. Jeg søgte forgæves at skyde den tanke fra mig igen, men jeg kunne ikke finde ro for den.

"Hvad ondt har miss Watson da egentlig gjort dig," spurgte jeg mig selv, "siden du tør hjælpe med til at bedrage hende for hendes lovlige ejendom. Jo – hun har prøvet på at lære dig at læse og ville gerne vænne dig til at have gode manerer, men hun gjorde det i den bedste hensigt – og hvordan lønner du hende så for det?"

Og mens jeg tænkte således, blev Jim ved at snakke. Hans tunge pludrede i et væk. Han fablede om, at det første, han ville foretage sig, når han var blevet fri, det skulle være at lægge penge op, så han kunne købe sin kone tilbage fra den ejendom i nærheden af miss Watsons, hvor hun var slave, og dernæst ville han prøve på at få deres to børn gjort fri, og hvis deres herre ikke ville sælge dem, så ville han se at få en abolitionist til at stjæle dem. Jeg var i en sådan uro, at jeg ikke kunne sidde stille, og Jim var lige så urolig som jeg. Hvert minut fo'r han op og udbrød:

"Se det være Cairo," og jeg følte mig helt kold af angst, indtil det viste sig, at vi havde taget fejl.

Hver gang Jim talte om de planer, han ville udføre, når han var blevet fri mand, følte jeg mig helt ked af det. Han ville aldrig have vovet at fortælle mig alt det før; men nu kom det frem ved den blotte tanke om friheden. Det passede godt nok med den gamle talemåde: "Giver man negeren en tomme, tager han en hel alen." Jeg måtte nu sidde her og høre på, at han ganske ugenert lagde planer op om ved min hjælp at stjæle folk fra en mand, jeg slet ikke kendte end sige havde noget udestående med.

Jeg havde fået de værste samvittighedskvaler, og jeg fik først ro, da jeg havde besluttet, at jeg ved den første givne lejlighed, så snart jeg så lys på strandbredden, ville gå i land og angive ham. Jeg fik ikke ro i sindet før. Lidt efter så vi virkelig et lys, og nu råbte Jim:

"Vi være frelst, Huck – frelst! Hop i vejret og være glad, Huck! Se, der ligge go'e, gamle Cairo, mig vide det sikkert."

Men jeg svarede så roligt:

"Lad nu mig først gå ind med kanoen og se ad, om det virkelig er Cairo. Det kan jo være, at vi tager fejl."

Han fo'r straks op for at gøre kanoen i stand, ja han lagde endog sin gamle frakke som hynde over toften, rakte mig selv årerne, og da jeg satte af, sagde han:

"Mig snart være alt for glad, mig snart være fri mand, men mig alti' huske, det være Hucks skyld alt sammen. Mig aldrig blive fri mand, om ikke den go'e Huck hjælpe mig; men det mig aldrig, aldrig glemme, Huck være Jims mest' bedst' ven og mig alti' være din!"

Jeg roede væk, mens sveden perlede på min pande, og jeg var ganske fortvivlet over den stilling, jeg havde bragt mig selv i. Jeg havde også en tydelig følelse af, at jeg ville komme til at fortryde, hvad som helst jeg så end besluttede mig til. Under disse omstændigheder kom jeg kun langsomt fremad, og jo længere jeg kom bort fra flåden, desto mere ked af det og ubestemt blev jeg. Jeg var næppe kommet et hundrede meter bort, før jeg hørte Jims stemme:

"Der gå' nu gamle trofaste Huck; enest' hvid herre, der nogen tid holdt sit ord til gammel Jim."

Å, jeg følte mig helt syg, hvor det dog kneb at holde fast ved min beslutning, men jeg måtte jo. Jeg kunne jo ikke slippe. I det samme kommer der et fartøj frem inde fra land; der var to mænd i det, og de var begge bevæbnede med bøsser. Fartøjet standser og en stemme siger:

"Hvem der? Hvorfra kommer du?"

"Fra den lille flåde, derhenne."

"Hører du da til om bord der?"

"Ja, sir."

"Er der andre om bord?"

"Kun én mand til, sir."

"Der er fem negre undveget i nat, derovre ved bugten. Er den mand, der er på din flåde, hvid eller sort?"

Det var mig aldeles umuligt at svare straks. Det var, som ordene blev siddende i halsen på mig. Endelig gjorde jeg en bevægelse, som når man nedsvælger noget ubehageligt og sagde:

"Han er hvid."

"Nå! Mon det ikke er bedst, at vi selv undersøger sagen?"

Men nu havde jeg taget mit parti; jeg var ikke længere rådvild. Hurtigt skoddede jeg og holdt an tæt ved den anden båd.

"Ja, bare De ville," sagde jeg, "fader vil vist være Dem meget forbunden, hvis De vil gå om bord. Alle de andre, jeg har henvendt mig til og bedt om en håndsrækning, har jaget mig bort, og jeg kan da ikke ganske alene sætte flåden på land."

"Hvad Fanden er det for noget? Det hænger vist ikke rigtigt sammen. Hvad er der da i vejen med din fader, dreng?"

Nu lå bådene ganske stille; men afstanden hen til flåden var rigtignok ikke ret stor.

"Å," svarede jeg – "han fejler – æ – å, det er ikke sådan noget videre. "

"Hør min dreng, det er vist løgn, det du der siger. Hvad fejler han, spørger jeg? Nu skal du tale rent ud af posen, det råder jeg dig til."

"Jamen, det vil jeg skam også, blot De så ikke tager væk fra mig. Det er – å – hvis I bare vil ro frem, herre, så skal jeg kaste en varpeline ud til Dem. De behøver jo slet ikke at gå om bord til ham."

"Skynd dig og bak, John! Skod! Kast los, dreng, hold over til luvart. Fanden stå i det! Ja, jeg anede jo nok, fra hvad kant vinden blæste! Din fader har naturligvis kopper, og det ved du vist meget godt selv? Hvorfor siger du det så ikke rent ud? Vil du da absolut have smitten bragt videre?"

"Ja," græd jeg; "jeg har jo sagt det til alle andre, men så har de bare jaget mig væk og oven i købet skældt mig ud."

"Stakkels dreng; der kan være noget i, hvad han siger," bemærkede den anden af de fremmede. "Det gør mig virkelig

oprigtig ondt for dig; men det får ikke hjælpe, vi er jo ikke forlegne for at få kopper selv, forstår du nok? Men hør nu efter, så skal jeg give dig et godt råd. Lad bare være med at prøve på at hale dig på land alene, for det går ikke; du kan blot risikere at sætte din flåde til ved det. Du må meget hellere holde det gående en snes mil endnu, indtil du kommer til en by, der ligger på din venstre hånd. Det vil være lyst for længe siden til den tid. Der må du så søge hjælp, og du må sige dem rent ud, at din fader ikke kan røre sig for feber og blegner. Du skal ikke vente, til folk selv gætter sig til, hvad der er i vejen. Men nu skal jeg dog vise dig, at jeg mener dig det godt; men så skal du også følge mit råd og se at komme bort snarest muligt. Det nytter dig jo heller ikke den mindste smule at komme ind her. Dette her er kun en ganske almindelig tømmerplads. Jeg kan tænke at din fader er en fattig stakkel, og det er jo sørgeligt, at han tilmed er så galt faren. Men se nu her – her lægger jeg et tyvedollarsstykke på dette bræt, grib det, når det kommer forbi. Jeg vil ærlig talt sige, at jeg føler mig meget flov over, at jeg ikke har kunnet hjælpe dig; men du gode Gud, der er da ingen, der kan fortænke én i, at man nødig vil have kopper at plages med, når det på nogen måde kan undgås."

"Vent lidt, Parker," udbrød nu den anden fremmede. "Her er en tyvedollars fra mig med. Gør du så bare, som mr. Parker har sagt, så klarer du dig nok, min dreng."

"Ja, det gør du nok, skal du se," sagde den første herre. "Og hvis du skulle se nogle undløbne negre, så hjælp også til, at vi kan få fat i dem. Det kan du desuden tjene dig selv en god skilling ved."

"Farvel herre," svarede jeg; "De kan være vis på, at jeg nok skal passe på, hvis jeg ser en nigger, der er rømt væk."

Så skiltes vi, og jeg roede tilbage til flåden, men jeg var egentlig ret utilfreds med mig selv, da jeg så overmåde godt indså, hvor forkert jeg havde båret mig ad, og til hvor lidt nytte det var, at jeg prøvede på at forbedre mig. Nå, jeg kom imidlertid til at tænke på noget, som efterhånden gjorde mig mere rolig. "Sæt nu," sagde jeg til mig selv, "at du havde båret dig åbent og ærligt ad her og udleveret Jim; mon du så ville have følt dig bedre til mode? Nej – slet ikke. Du ville snarere have været rigtig ked af det. Men," vedblev jeg, "hvad fordel er der da ved at være ærlig, og hvorfor i alverden skal man plage sig med at være det, når lønnen er akkurat en og samme?" Nej, dette her kunne jeg ikke forstå. Men så besluttede jeg, at jeg for fremtiden kun ville følge min første indskydelse, og kun gøre hvad der i hvert enkelt tilfælde forekom mig nemmest og mest praktisk.

Da jeg havde taget den beslutning, gik jeg ind i wigwammen igen – men der var ikke spor af Jim. Jeg så mig rundt allevegne – men han var ingen steder at se.

"Jim!" råbte jeg.

"Her mig være, Huck! Er dem folk borte? Ikke tale for højt."

Jim lå nede i vandet agten for styreåren, og han sad dernede med blot næsen over vandet, men da jeg fortalte ham, at de var langt borte, følte han sig atter rolig og kom straks op igen.

"Mig lytte efter dem fremmed folk; så mig plumpe ud og mig svømme ind efter land – hvis dem være gået om bord her. Bagefter mig så svømme ud til flåden igen. Men, å Huck dog! Som du dog narre dem fine folk! Det være stort gjort! Aldrig

hørt mage. Det redde gamle Jim – mig aldrig glemme det. Gu' velsigne dig for det, min dreng!"

Nu havde vi en lang passiar om pengene, og det var skam også en god forøgelse: tyve dollars hver. Jim sagde, at nu kunne vi mageligt tage dæksplads på en damper; med den sum nåede vi sagtens til de frie stater. Han syntes heller ikke, at det var noget at tale om, at der var tyve mil endnu tilbage for flåden, men han havde naturligvis hellere standset her, hvor vi var.

Da det gryede mod dag, fortøjede vi atter flåden, og Jim havde svært travlt med at skjule flåden rigtig godt denne gang. Resten af dagen tilbragte han med at pakke alting sammen, for så hurtigt som muligt at kunne tiltræde rejsen til hans forjættede land.

Samme aften henad klokken ti fik vi om bagbord en by i sigte. Jeg tog afsted i kanoen for at få noget at vide om dens navn og beliggenhed, og jeg traf også snart på et fartøj, hvori der var en mand, som satte garn ud.

"Halløj De der! Er den by Cairo?" spurgte jeg.

"Cairo? Nej! De må da være en god tosse, når De kan spørge sådan."

"Hvad hedder da byen – go'e herre?"

"Hvis du vil vide det, så gå selv ind og spørg ad. Og vær så så venlig at skrubbe af i en fart, ellers skal jeg traktere dig med et eller andet, som du vist ikke ville bryde dig om."

Jeg roede så tilbage til flåden. Jim var naturligvis forfærdelig skuffet; men jeg trøstede ham, så godt jeg kunne: Cairo kom så vel nok næste gang, sagde jeg, han skulle bare ikke tabe humøret.

Før det blev dag, passerede vi endnu en by, som jeg atter ville til at afsøge, da vi opdagede, at den lå meget højt, så vidste jeg jo, at det var til ingen nytte. Cairo lå ikke højt, påstod Jim. Jeg kunne ikke huske det så tydeligt. Imidlertid lagde vi som sædvanlig til land ved et slæbested og gemte os, men nu begyndte jeg også at blive tvivlrådig.

"Det kan jo da være, at vi er løbet forbi Cairo den nat i tågen," sagde jeg.

"Lad os ikke tale om den ting, Huck," svarede Jim. "Stakkel' nigger, som mig ikke ha' lykke med sig. Mig tænke på fordømt klapperslange, den lavet det ondt for mig."

"Gid vi aldrig havde set den slange, Jim – ja gid jeg aldrig havde kastet øjnene på den."

"Det ikke være din skyld, lille Huck – dig ikke vide beske', dig ikke bande dig selv for det."

Nå, endelig brød dagen helt frem, og nu svandt hvert spor af tvivl; her så vi jo klart for vore øjne Ohios klare bølger langs bredden, mens vi ude på strømmen nok så tydeligt så det sædvanlige gamle mudrede vand. Nå – det blev ikke til noget med Cairo denne gang.

Så gav vi os til at drøfte situationen. Det gik selvfølgelig ikke an at følge kysten tilbage, for så måtte vi jo gå op mod strømmen hele vejen. Vi havde kun en tilflugt, og det var kanoen, i den måtte vi, så snart mørket faldt på, ro os tilbage og så forresten lade stå til. Nå, foreløbig lagde vi os til at sove inde i skovtykningen, for at vi kunne have friske kræfter, men da vi hen imod aftenstid kom tilbage til flåden, var kanoen sporløst forsvundet!

Der var ingen af os, der mælede et ord; til hvad nytte skulle det også have været. Vi følte begge tydeligt nok, at det atter var slangen, der havde været og klager kunne bare bringe os endnu flere ulykker, og af dem havde vi jo foreløbig mere end nok.

Langt om længe blev vi da enige om at fortsætte turen med flåden, indtil vi nåede et sted, hvor vi kunne få en ny kano til købs. At "låne" en gik næppe an her. Sådan som situationen forelå, kunne opmærksomheden derved let ledes mere hen på os end ønskeligt var.

Vi måtte altså på ny afsted nedad floden.

Hvis der skulle være nogen, der hidtil har tvivlet på, hvor skæbnesvangert det er at pille ved en slangeham, er vedkommende forhåbentlig nu – efter at have læst om alle vore ulykker – grundigt kureret. Og enden var ikke endda.

Der er bedst lejlighed til at købe kanoer på sådanne steder, hvor flådefolk lægger bi. Vi så desværre ingen, skønt vi tålmodigt ventede i tre samfulde timer. Imidlertid faldt mørket på, og natten tegnede til at blive usædvanlig mørk og overtrukken, og hverken kysten eller vandet kunne skelnes tydeligt mere. Men som vi sad der i vor ensomhed og stilhed, hørte vi pludselig en opgående damper nærme sig. Vi fik hastigt lanternen tændt og håbede så inderligt, at den skulle blive opdaget. Dampskibe plejede ellers ikke at gå synderlig nær til os, de foretrækker at søge ud på dybere vand, ud mellem revene; men i sådan en grødet nat som denne var jo alt muligt.

Vi kunne høre den komme langt borte, men vi så den ikke før, den var lige tæt ved os. Nu er det som bekendt en almindelig morskab for lodserne, at de prøver på at løbe så tæt som muligt op ad de modgående fartøjer, uden at røre dem, af og til hænder

det jo så rigtignok, at hjulskovlene giver en et ordentligt dask; men det plejer lodsen gerne at tage ganske gemytligt; han stikker blot hovedet ud af styrehuset og siger en vittighed. Derfor var det egentlig heller ikke noget usædvanligt i, at denne damper styrede lige ret ned på os; den var stor og svær og tilmed ikke langt borte. Dens vældige lanterner skinnede lige i ansigterne på os, og røgen vældede frem tyk og kulsort, og den blev ved at holde sin kurs støt og ufortrøden. På en gang lød der så et hyl, en klokkekimen og midt i eder og forbandelser blev dampen sluppet ud – og så gik både Jim og jeg over bord, hver på sin side, mens skibet nok så ligeglad fortsatte sin vej tværs gennem flåden.

Jeg dykkede helt ned på bunden, fordi jeg vidste, at det tredive fod brede hjul skulle passere over mig, og jeg gjorde mit bedste for at skaffe det den plads, det behøvede. Jeg havde så ofte øvet mig i at holde mig under vandet et minut; denne gang blev det nok snarere halvandet; men jeg var da også nær ved at eksplodere, da jeg langt om længe fløj op til overfladen igen. Strømmen løb naturligvis urimelig stærk her, og damperen gik naturligvis videre igen et halvt minut efter sammenstødet; den slags folk plejede sjældent at tage videre notits af folk på en flåde. Det varede ikke længe, før damperen var ude af sigte, som om ingen verdens ting havde været i vejen.

Jeg tror nok, at jeg mindst en halv snes gange anstrengte mine lunger for at brøle Jim op; men der kom intet svar; derfor greb jeg da også snarest muligt en flydende planke og lod stå til ind mod land så hurtigt, jeg formåede. Det lykkedes mig også at nå land, om end efter lang tids forløb og med meget besvær, og så ravede jeg videre frem i mørket, indtil jeg nær havde rendt

panden mod et stort gammeldags hus af træ. Jeg ville gå uden om det, men før jeg havde fået tid til at besinde mig, kom et helt kobbel hunde farende ud mod mig, og jeg havde den største møje med at værge mig for dem.

17

Min kamp med hundene havde kun varet et halvt minut, da et vindue pludselig blev åbnet, og et hoved kom til syne i det.

"Vær nu rolige, drenge, vær rolige," sagde en stemme. "Hvem der?"

"Det er mig," svarede jeg.

"Hvem er mig?"

"George Jackson, sir."

"Hvad vil du her?"

"Jeg vil ingenting, jeg vil bare gå min vej. Men det er det, hundene ikke vil lade mig komme til."

"Hvad går du her og snuser efter midt om natten – hvad?"

"Jeg snuser virkelig ikke, sir. Jeg er faldet over bord fra damperen."

"Nå så – det er du? Å – tænd et lys, en af jer. Hvad var det du sagde, at du hed?"

"George Jackson, sir, jeg er kun en dreng."

"Nå ja, hvis det er sandhed, det du siger, så behøver du ikke at være bange, så skal ingen gøre dig fortræd. Men foreløbig bliver du stående stille, hvor du er. Bob, Tom, kan I komme ud af fjerene med jer i en fart og få fat i bøsserne. George Jackson, er du alene?"

"Ja jeg er, sir."

Jeg hørte nu, at man begyndte at røre sig inde i det store hus; og der blev også tændt et lys; så lød stemmen atter:

"Sluk det lys, Betsy, dit gamle fæhoved. Du må jo ikke være rigtig klog! Stil det på gulvet bag ved døren. Er I så færdige, Bob

og Tom, og parat?"

"Javel, alt klart."

"Nu spørger jeg dig, George Jackson – kender du familien Shepherdson?"

"Nej, sir, jeg har aldrig hørt den nævne før."

"Vel – vi vil snart få at se, om det er sandt. Kom så, George, du behøver ikke at skynde dig, gå ganske langsomt. Hvis du har nogen med dig, så lad ham bare blive, hvor han er – hvis han viser sig, bliver han skudt. Kom så – siger jeg. Langsomt – skyd døren op selv – blot så meget, så du selv kan slippe ind."

Jeg skyndte mig sandelig ikke efter denne forklaring, men tog kun et eneste skridt ad gangen. Alt var dødstille, den eneste lyd, jeg hørte, var mit eget hjertes slag. Hundene var lige så stille som menneskene, men de holdt sig dog heldigvis lidt bagved. Da jeg var på trappen, hørte jeg, at nøglen blev drejet om i låsen, og slåen blive trukket fra, og derpå skød jeg døren lidt op, indtil en stemme råbte: "Så – det er nok – stik så dit hoved indenfor."

Det gjorde jeg også, men jeg var skam ikke vis på, om de ikke ville hugge det af med det samme.

Lyset flimrede i stagen, der stod på gulvet, mens de alle sammen et halvt minut stirrede mig ind i øjnene, og jeg stirrede igen. Det var tre store mænd, og deres geværer pegede lige mod mit hoved, (hvilket fik mig til at blinke ganske forskrækkeligt), der var først en gammel gråhåret herre, der vel var en tresindstyve år, og to omtrent trediveårige unge mænd – alle meget smukke og fine, og desuden var der den sødeste gamle dame, mine øjne nogensinde havde set, samt to unge

piger, der holdt sig i baggrunden. Den gamle herre tog først ordet:

"Nå – det lader til, at du har talt sandt. Kom så blot indenfor."

Aldrig så snart havde jeg fulgt hans ordre, førend døren atter blev låset og stænget. Den gamle herre sagde til de unge mænd, at de skulle følge med, og så gik vi alle ind i en stor, rummelig dagligstue med et flunkende nyt gulvtæppe. Vi samledes i en krog, der lå lige over for vinduerne. De holdt et lys op foran mig og undersøgte mig nøje, og da visitationen endelig var forbi, udbrød de alle:

"Nej – det er skam ingen Shepherdson, der er ikke spor af Shepherdson'sk ved ham." Den gamle udtalte derefter det håb, at jeg ikke ville blive vred, fordi han undersøgte, om jeg bar skjulte våben – det var sådan kun for en sikkerheds skyld. Han undersøgte mig også meget lempeligt, og han fandt jo heldigvis heller ikke noget fordægtigt. Så opfordrede de mig til at lade, som jeg var hjemme; jeg skulle blot ikke genere mig, men fortælle, hvordan det var gået til, at jeg var kommet derhen, men den gamle dame forpurrede det.

"Men kæreste Sam, den stakkels dreng er jo drivvåd, og rimeligvis skrupsulten oven i købet."

"Det har du ret i, Rachel – det tænkte jeg slet ikke på."

Så begyndte den gamle dame igen at tale:

"Betsy" (dette var et negerfruentimmer) "skynd dig ned i en fart og se at find ham lidt mad og en af jer pigebørn må gå op og vække Buck og sige ham – nå, der er han nok selv. Buck, min dreng, du må tage denne fremmede, unge mand med dig op på dit værelse, så han kan få sine våde klæder af og så må du give ham nogle af dine egne på i stedet for."

Buck så ud til at være på min alder – han kunne vel være en tretten-fjorten år gammel, men han var dog større end jeg. Han var kun iført en skjorte, og håret strittede omkring hans hoved. Med den ene hånd blev han ved at gnide sig i øjnene, mens han i den anden holdt en bøsse.

"Er det da ingen Shepherdson'er, der er kommet," spurgte han.

"Nej – det har kun været blind alarm," sagde de andre.

"Nå" – sagde han, "ja, for hvis de var kommet, skulle jeg nok have fået ramt nogen af dem ned."

Det lo de alle sammen af, og den ældre broder Bob sagde:

"Å, Buck, de kunne såmænd godt have skalperet os alle; det varede så længe, før du blev vågen."

"Der kom jo heller ingen og kaldte på mig. Hvorfor kan I aldrig give mig lejlighed til at gøre noget?"

"Det skal du ikke bryde dig om, min dreng," sagde faderen. "Du får nok lejlighed til at udrette noget, når den rette tid kommer, stol du kun trøstigt på det; men gå nu og gør, som din moder har sagt."

Jeg kom så ovenpå, og her fik jeg en skjorte på, en bluse og et par bukser. Mens jeg klædte mig om, spurgte Buck mig, om hvad jeg hed, men før jeg kunne svare, var han allerede langt inde i en beretning om en blå skovskade og en kaninunge, som han havde fanget for to dage siden. Til sidst spurgte han mig om, hvad Moses var, da hans lys gik ud. Det vidste jeg naturligvis ikke, jeg havde aldrig hørt tale om, at Moses havde et lys, knap nok om Moses selv.

"Nå, så gæt da?"

"Hvordan skulle jeg kunne gætte det, når jeg aldrig har hørt tale om det før?"

"Ja, men du kan jo da prøve på at gætte det. Det er så forfærdelig let."

"Hvad slags lys var det?"

"Et almindeligt lys – hvad var så Moses, da det gik ud?"

"Det ved jeg virkelig ikke. Sig du det hellere."

"Han var i mørke, dit fæ. Det var han."

"Ja, men når du selv vidste det, hvorfor spurgte du så mig?"

"Å – det er jo en gåde, dit fæ; kan du ikke forstå det. Hør, hvor længe bli'r du her? Bliver du her altid – hvad? Nåda, hvor vi skal more os, hvis du gør det – her er ingen skole for tiden. Har du ikke en hund? Jeg har en, vil jeg sige dig, og den kan apportere fra vandet. Kan du lide at blive pyntet om søndagen – du ved: kæmmet og alt det tosseri? Du kan være vis på, at det keder mig gruligt; men jeg må jo bide det i mig for mamas skyld. Å, jeg er så rasende på disse hersens gamle bukser; men jeg bliver vel nødt til at stikke i dem, skønt jeg rigtignok helst var fri for alt – nå – er du allerede færdig? Godt, så går vi nedenunder igen. Kom så, du gamle hest."

En hel mængde dejlige sager som kød, mælk og smør stod på bordet i dagligstuen. Både Buck, moderen og det øvrige selskab røg deres piber og talte, mens jeg huggede i mig af hjertens lyst og nu og da snakkede med dem. Frøknerne havde skotske bælter om livet, og håret hængende ned ad nakken. Jeg fortalte nu min historie, og den lod til at interessere dem alle; den lød denne gang således:

Fader, jeg selv og hele familien boede først på en lille gård nede i nærheden af Arkansas; min søster Mary Ann var så løbet

væk og havde giftet sig, så gik Bill ud for at finde hende; men vi havde aldrig senere hørt noget til nogen af dem. Mine brødre, Tom og Mort døde, og så var der kun fader og mig selv tilbage, han tæredes efterhånden således hen af sorg og bekymring, at det ikke var noget under, da han nu også for nylig lagde sig til at dø. Så havde jeg samlet den smule sammen, der var tilbage; hvilket rigtignok ikke var store sager, da ejendommen ikke tilhørte os; jeg var sejlet op ad floden på dæksplads, indtil jeg nu denne nat havde det uheld at falde over bord og derefter det held at komme hertil.

Ja, svarede de, jeg var velkommen hos dem, og så længe jeg selv ønskede det, kunne jeg blive og lade, som jeg var hjemme.

Det var imidlertid blevet hen på natten, og selskabet gik atter til køjs og jeg med; men da jeg op ad formiddagen vågnede, havde jeg rent glemt det nye navn, jeg selv havde givet mig. Jeg lå nok en hel time og spekulerede på det, men jeg kunne ikke huske det.

Så vågnede Buck lidt efter, og så fik jeg en idé:

"Buck," sagde jeg, "kan du stave?"

"Ja, det kan jeg."

"Da tør jeg vædde på, at du ikke kan stave mit navn."

"Hvad gælder det – jeg kan stave det?"

"Godt – lad mig da høre."

"G-o–r-g-e J-a-x-o-n," svarede han.

"Ja, det var rigtigt; du kunne stave til det. Det er ellers ikke enhver dreng, der kan stave det navn, uden at have lært at stave."

Jeg huskede på dette, og gentog hvad min sovekammerat så hurtigt havde stavet, for det tilfælde, at nogen skulle ønske at

høre mig stave det; jeg ville da helst kunne remse det op, så det så ud som noget, jeg mange gange havde gjort.

Disse mennesker jeg var kommet til, lod til at være af forfærdelig fin familie, og huset var meget pænt. Det overgik i hvert fald alt, hvad jeg hidtil havde set af luksus før. Der var ikke et eneste rustent jernhængsel på indgangsdøren, heller ikke nogen læderstrop på den, men et flot messinggreb ligesom hos fine folk inde i byerne. Der var ingen senge i dagligstuen – og jeg har endda ofte set senge i dagligstuerne hos pæne folk. Der var en muret, poleret og malet kamin, der optog den største del af den ene gavlvæg, og foran den var der et stort messinggitter. Et meget fint ur stod på kaminpladsen, og det havde et maleri på forsiden og pendulet hang neden for billedet. Det var forresten underligt med det ur, for undertiden gav det sig til at slå, og så blev det ved at slå et halvandet hundrede slag ad gangen. Jeg tror ikke, at det ur havde været til at få for penge.

På hver side af uret stod de nydeligste porcelænspapegøjer og –hunde, der oven i købet kunne skrige højt, når man klemte dem. Der stod også en vifte af kalkunfjer. Midt i stuen stod der et bord, og på det nogle dejlige kurve med de herligste stenfrugter. Der var æbler, appelsiner og ferskener, og de var alle sammen malet langt rødere og kønnere end de rigtige æbler; selve bordet var dækket med et voksdugstæppe, og på det stod malet en hvidblå ørn, der spredte sine store vinger midt i en nydelig malet bort. De sagde, at det var forskrevet fra selve Philadelphia. Der lå også en stabel af bøger, en billedbibel, en "Pilgrims Progress", der handlede om en mand, der rejste væk fra sin familie, hvorfor han gjorde det, ved jeg ikke. En tredje bog hed "Friendships Offering", og den stod der pæne digte i,

men dem sprang jeg over. Der var også en bog, der hed "Henry Clays taler", og en lægebog, hvori der stod, hvad man skulle gøre, når man var syg eller skulle dø. Rundt omkring i stuen stod der smukke stole med rørsæder, der underligt nok – hvad jeg aldrig havde set før – var hele alle sammen.

På væggene hang der malerier – der var billeder af Washington og Lafayette samt nogle slagstykker. Der var også nogle billeder som familien kaldte for "crayons", og de var lavet af en datter, som var død i sit 15. år. De lignede ikke de øvrige, men faldt sådan mere i det sorte. Det ene forestillede en dame i sort kjole, og ærmerne på den bulnede ud som hvidkålshoveder. Hun havde en sort hat på og sort slør, og hun stod lænet til en sten og holdt et hvidt lommetørklæde i hånden. Og under det stod der skrevet: "Ak, skal jeg aldrig se dig mere." Og de var mest i den stil alle sammen, alle med sådanne klagende ord.

Den datter talte de ofte om, og de var alle så kede af at hun, der havde været så talentfuld og flittig, skulle gå hen og dø så tidligt; at dømme efter det, hun havde tegnet, syntes jeg nu nok, at hun måtte have det langt bedre i sin grav end på jorden. Lige før hendes sidste sygdom havde hun været ved at tegne et billede, som det dog ikke var lykkedes hende at få færdigt, skønt hun så inderligt havde ønsket det. Det forestillede en ung pige, der i en lang, hvid kjole stod på randen af en bro, lige klar til at gå på hovedet ned i vandet; hun havde udslået hår ned ad nakken og ansigtet vendt op mod månen, og tårer randt ned over kinderne. Hun havde et par arme, der var foldede over brystet, et andet par var strakt vandret ud og et tredje par var strakt op over hovedet. Meningen havde nok egentlig været, at de to sæt arme skulle udraderes og det par, der havde klædt

hende bedst, skulle blive stående, men det havde der nu imidlertid ikke været tid til. På hendes fødselsdag blev det afsløret og bekranset med blomster, ellers stod det skjult bag et forhæng. Skikkelsen havde for så vidt et ganske pænt ansigt; men jeg syntes nu rigtignok, at de mange arme gav hende sådan et underligt edderkoppeagtigt udseende.

Samme unge, talentfulde pige – Emmeline hed hun – havde også i levende live holdt en slags dagbog, hvori hun ofte havde skrevet vers, som hun selv havde lavet. Det var rigtig pæne vers. Således havde hun lavet et om en dreng ved navn Stephen Dowling Bott, der faldt i vandet og druknede.

Hun skrev så nydeligt i det, at han hverken var død af strubehoste eller mæslinger, men at han var druknet, og at han nok nu var i Himlen.

Det var så pæne vers, at jeg tror, Emmeline Grangerford kunne have drevet det vidt, når hun i sit fjortende år kunne skrive sådan et digt. Buck forsikrede, at det gik for hende som vand fra en tud. Hun behøvede såmænd ikke en gang at tænke sig om, sagde han, for at finde et rim. Først smurte hun en linje ned, faldt der hende så ikke straks et rim ind herpå, så kradsede hun den linje ud, og så smurte hun en ny op, og så plejede det aldrig at slå fejl. Man kunne heller ikke beskylde hende for ensidighed, hun digtede om alt muligt, bare det var sørgeligt. Hver gang nogen døde, lige meget om det var mænd, koner eller børn, så var hun der øjeblikkelig med et vers. "Tribut" kaldte hun det. Folk sagde også, at den første mand i byen var doktoren, så kom Emmeline og derefter bedemanden. Det var kun hændet hende en eneste gang, at hun var kommet ind som

nummer tre, men det var bare, fordi den afdøde hed Whistler, og det var så forfærdelig svært at rime på det navn.

Jeg kom efterhånden til at holde så meget af hele den familie, både af de døde og de levende, og jeg ville ikke for alt i verden have haft noget udestående med nogen af dem; men jeg syntes alligevel ikke, at det var rigtig hensynsfuldt af den levende familie, at de ikke havde lavet en eneste stump digt over hende, der dog selv havde været så villig til at betjene andre. Ja, jeg prøvede såmænd selv på at pine mig for en smule vers; men det gik ikke, hvor meget jeg så end anstrengte mig.

Det værelse, som Emmeline havde haft, stod, ligesom hun havde forladt det, og uagtet familien havde mange niggere, ville den gamle frue alligevel selv gøre det værelse i stand; hun plejede også at sidde der hver dag og læse i sin bibel. Men det, jeg husker bedst, var alligevel dagligstuen. Den var forfærdelig pæn, med hvide gardiner og nydelige rullegardiner for vinduerne. På disse gardiner var der malet slotte, brønde og køer, der drak af brøndene. Og der var også et klaver i stuen, og inden i det var der sådan et slags bækkenspil; aldrig har jeg hørt noget så dejligt som når frøknerne satte sig til at spille: "Det sidste bånd er brudt", eller "Slaget ved Prag" på det. Væggene var desuden rigtigt tapetseret, og på gulvet var der et tæppe. Hele huset var desuden så rent og pænt, udvendig var det hvidkalket.

Det var et to etages hus, og der var et dejligt åbent værelse og der blev spisebordet sommetider stillet op, så sad vi der og spiste; der var yndigt køligt. Der kunne ikke tænkes noget så dejligt som dette. Og maden var så god, og så var der ladninger af det hver dag.

18

Oberst Grangerford var, kan I nok forstå, en gentleman. Han var i alle henseender en meget fin herre, og hans familie var ligesådan, fine, pæne mennesker. Hans forfædre havde været meget ansete folk, og det betyder lige så meget for en mand, som det er af betydning for en hest at have en god stamtavle. Det sagde i hvert tilfælde enken Douglas altid, og så er det nok sandt. Min gamle var forresten af selvsamme mening, og det skønt han i den retning vist ikke havde grund til at prale mere end enhver huskat i byen.

Oberst Grangerford var høj og slank og havde en bleg, sydlandsk hudfarve; der var ikke ringeste stænk af rødmossethed i den. Hver morgen mødte han glatraget over hele ansigtet. Hans læber var af allertyndeste slags, og næseborene ligesådan. Næsen lang og lige, øjenbrynene tykke og øjnene gnistrende sorte, og så lå de så dybt inde, at de ligefrem syntes at lyse frem under et halvtag. Panden var høj, håret sort og glat, og det nåede ham omtrent til skuldrene. Han tog hver eneste dag en skinnende ren skjorte på, og han var altid klædt i hvidt og så ren, at det formelig gjorde ondt i øjnene at se på ham. Om søndagen havde han en blå spidskjole på med blanke knapper. Når han spadserede, havde han altid en stok med sølvknap i hånden. Men derfor må man dog ikke tro, at han var lapset, nej, hans væsen var tværtimod så beskedent og tilbageholdende. Og så var han så venlig og god, at han straks vandt folks tillid. Og når han smilede, var det som skinnede solen, så glad blev man, men, når han rettede sig op, så stiv som

en støtte og øjnene begyndte at skyde lyn, var der ikke et træ så højt, at man ikke ønskede at sidde oppe på dets allerøverste gren, indtil man fik undersøgt, hvad der var grunden til hans vrede. Han behøvede såmænd aldrig at minde folk om, hvad han kunne fordre af dem i retning af ærbødighed og sådan noget, for folk var altid ærbødige af sig selv mod ham, hvem det så end var, der talte med ham. Og så holdt alle mennesker i nabolaget så meget af ham, i reglen var han jo også så mild og god at det lyste helt op, når han viste sig. Og blev han en enkelt gang i dårligt humør, så lignede ansigtet en tordensky, og det varede ikke længe, så var luften renset igen for en hel uge derefter.

Når han og den gamle frue kom ind om morgenen, rejste hele familien sig straks og hilste på dem, og de satte sig ikke, før de gamle havde taget plads, så satte de andre sig igen. Så gik Tom og Bob hen til buffeten, hvor karaflerne stod, blandede et glas bitter og rakte det til obersten. Han blev siddende med det, indtil deres egne glas var parate, så bukkede de for ham og hende og sagde: "Vor ærbødige hilsen, sir og madam!" De gamle bukkede også, men ikke så dybt, takkede, og så drak alle tre herrer på en gang. Bagefter hældte så Tom og Bob lidt vand og sukker i deres glas og et par dråber whisky i hvert, og så gav de det til Buck og mig. Vi hilste så på husets herre og frue med vore glas ligesom de andre.

Bob var ældste søn, Tom kom derefter, og de var begge to meget høje og smukke mænd, bredskuldrede, rødkindede og havde langt sort hår og kulsorte øjne. De var altid hvidklædte fra top til tå ligesom den gamle herre, og havde bredskyggede panamahatte på hovedet.

Efter dem kom miss Charlotte, der var fem og tyve år, stor og dameagtig, og hun var så god, som dagen var lang, når hun ikke blev drillet, for gjorde man det, så lynede hendes øjne, så at man kom til at ryste helt ned til knæene. Det var ligesom hendes fader; hun lignede ham meget, og hun var en stor skønhed.

Det samme må jeg også sige om hendes yngre søster, miss Sophie, men hun var på en helt anden måde; hun var blid og mild som en due, og kun tyve år.

Hvert medlem af familien havde sin specielle nigger til personlig opvartning. Den, som jeg fik, havde det forfærdelig let, for jeg var jo ikke vant til at have en tjener til at arbejde for mig, mens Bucks nigger måtte springe i et væk for sin unge herre.

Nu tror jeg nok, at jeg har beskrevet hele familien. Den havde forresten været større, men to sønner var blevet dræbt, og den før omtalte datter, Emmeline, var jo død.

Den gamle herre ejede en stor mængde jord og over hundrede negre. Det hændte ikke så sjældent, at der kom en hel skare fremmede på besøg, og de kom altid ridende og undertiden fra steder, der lå en ti til femten mil borte. De plejede så at blive en fem til seks dage ad gangen, og så blev der foretaget skovture langs floden, udflugter rundt omkring om dagen, og om aftenen var der gerne bal. Gæsterne var næsten altid mere eller mindre nære slægtninge af familien; mændene havde altid våben med sig, og de var alle uden undtagelse nydelige og velopdragne mennesker.

Ikke ret langt fra os boede en anden gammel rig godsbesidder omgivet af sin slægt, der bestod i fem eller seks

familier tilsammen – de hed alle Shepherdson. De var akkurat lige så ædle, vel opdragne, rige og fornemme som familien Grangerford. Begge to familier benyttede samme landgang, og den lå omtrent to mil fra vort hjem, hvorfor jeg ikke så sjældent på udflugter med vore egne mødte en hel flok Shepherdson'er, når de kom ridende på deres smukke, statelige heste.

Men en dag, da Buck og jeg var ude i skoven på jagt, hørte vi pludselig hovslag af en galoperende hest; den lod til at ville krydse vor vej, og pludselig hvisker Buck:

"Hurtigt, lad os komme ind i det tætte af skoven."

Vi var snart skjult, men vi kunne dog mageligt skimte rytteren mellem grenene. Det var en ung mand, og han kom ridende rask frem; da han var lige ud for os, sagtnede han sin ganger og passerede forbi med militærisk holdning; geværet lå over sadelknappen. Jeg havde set ham før og vidste godt, at det var unge Harney Shepherdson. I samme nu, jeg havde genkendt ham, lød der et smæld fra Bucks jagtflint lige ved mit øre, og Harneys hat fløj af. Uden et sekunds betænkning greb han sit gevær, kastede hesten om og red lige løs på det sted, hvorfra kuglen var kommet.

Vi afventede imidlertid ikke hans komme, men fo'r som en stormvind afsted tværs gennem skoven. Den var ikke just overdreven tæt, den vej vi løb, hvorfor jeg også et par gange drejede hovedet for at være parat til at dukke, når skuddet gik af. Jeg så også at Harney to gange sigtede på Buck, men så red han roligt tilbage – for at finde hatten, antager jeg –; der var ikke tid til at anstille nøjagtige iagttagelser. Vi andre fortsatte vor hastige ridt hjem. Den gamle obersts øjne lynede et minut, og det var, som af en slags djævelsk glæde, syntes jeg, men så fik

hans ansigt straks igen det sædvanlige udtryk, mens han venligt bemærkede:

"Jeg kan ellers ikke lide denne skyden fra skjul; hvorfor trådte du ikke åbent frem på vejen, min dreng?"

"Det gør Shepherdsons aldrig, fader. De benytter sig altid af deres fordel."

Miss Charlotte knejste som en dronning, mens Buck fortalte dette her, hendes næsebor dirrede og øjnene blinkede. De to sønner så mørkt hen for sig, men de sagde ikke noget. Miss Sophie derimod blev ligbleg, indtil hun fik at vide, at den unge mand ikke var såret, så fik hun atter blod i kinderne.

Lige så snart jeg havde fået Buck med mig ned bag kornladen, spurgte jeg ham:

"Sig mig, Buck, var det din mening, at du ville have skudt ham?"

"Ja, det kan du være vis på."

"Hvad ondt har han da gjort dig?"

"Han! Han har ikke gjort mig det mindste."

"Men hvorfor ville du da slå ham ihjel?"

"Å – det er ikke sådan af nogen speciel grund – det er kun fordi, der er familiekrig imellem os."

"Hvad er da en familiekrig?"

"Jo ser du," svarede Buck, "en familiekrig går sådan for sig: en mand bliver uvenner med en anden og slår ham ihjel, senere bliver han så selv dræbt af den døde mands brødre. Så går begge familiernes brødre på jagt efter hinanden og fættere og anden familie hjælper dem og efterhånden bliver de så skudt alle sammen, og så er den krig forbi. Men det går meget ofte så gruelig langsomt; det tager jo tid, før man kommer til enden."

"Har denne krig da stået længe på, Buck?"

"Jo, det skulle jeg mene! Den begyndte vist for over tredive år siden eller måske før. Til at begynde med drejede sagen sig nok om en proces; den ene part tabte begribeligvis, hvorefter han øjeblikkelig skød sin heldigere modstander – hvad der jo forresten var meget naturligt, synes jeg. Det ville jo enhver have gjort."

"Hvad drejede da processen sig om?"

"Det var – ja – det var om – ja, nu husker jeg det virkelig ikke mere."

"Nå – men hvem begyndte da krigen, var det en Grangerford eller en Shepherdson?"

"Men herregud, dreng, hvordan skulle jeg dog vide besked med det, det var jo længe før, jeg blev født."

"Er der da nogen, der ved det?"

"Ja naturligvis, fader er meget nøje inde i sagen, og der findes måske også nok et par ældre folk, som er helt inde i forholdene; men hvad striden oprindelig er kommet af, det tror jeg nok, at alle parter har glemt i tidens løb."

"Er der blevet dræbt mange allerede, Buck?"

"Ja – der har været begravelser nok, kan du tro. Det er gået temmelig livligt. Men de bliver forresten ikke altid dræbt. Fader har således en gang fået et par bukkehagl i sig; men det regner han ikke for noget; det vejer altid til, sagde han. Bob har de engang hugget godt i med en bowiekniv, og Tom er også blevet såret et par gange."

"Er der nogen blevet dræbt i år?"

"Ja, hver familie har mistet en. For en tre måneders tid siden red min fætter, – han hed Bud og var fjorten år, – en dag

gennem skoven, og han var så gruelig dum at lade sine våben blive hjemme. Så hører han på et meget ensomt sted pludselig, at der kommer en rytter efter sig, og lidt efter ser han gamle Baldy Shepherdson komme med sin bøsse parat og det hvide hår flagrende for vinden. I stedet for nu at springe af og søge ind i skoven, fik Bud lyst til at prøve et væddeløb, og så gik det jo over stok og sten, så lang en strækning som fem mil. Den gamle mand halede stærkt ind på ham, og endelig måtte Bud da give tabt; da han indså, at det ikke kunne nytte ham noget, vendte han sig om for at få kuglen forfra – forstår du – og så red den gamle hen og skød ham ihjel på stedet. Men det havde han nu ikke ret længe glæde af, for der var ikke gået en uge, før en af vore folk havde dræbt ham."

"Jeg synes, at den gamle mand var en fej usling."

"Nej, det forsikrer jeg, han ikke var. Han var ikke spor af fej. Fejhed er noget som Shepherdson'erne ikke kender, ligeså lidt som Grangerford'erne kender det. Den samme gamle herre havde en gang før holdt stand i over en halv time mod flere af vore og så endte det endda med, at han blev sejrherre, alle hans modstandere var til hest, og han sprang af og skjulte sig bag en lille brændestabel og holdt hesten foran sig som brystværn. Grangerford'erne blev på deres heste og fyrede efter ham, mens de blev ved at ride rundt og rundt omkring ham, og samtidig fyrede han igen på dem. Både han og hans hest fik jo nok en hel del skrammer, det kunne naturligvis ikke undgås, men vores folk måtte skam bæres hjem. Den ene var oven i købet helt død, og en anden døde dagen efter. Nej; min ven, hvis man skal ud at se efter kujoner, så nytter det nok ikke at komme til hverken

Shepherdsons familie eller til vores, for vi opdrætter ikke nogen af den slags."

Næste søndag tog vi alle i kirke; den lå en tre mil borte, og vi var alle til hest. Herrerne havde deres geværer med, Buck havde også et gevær, og under prædikenen holdt de dem mellem deres knæ eller stillede dem fra sig, så de nemt kunne få fat på dem. Shepherdsons gjorde akkurat ligesådan, præsten prædikede en hel del op om broderlig samdrægtighed og alt sådan noget kedeligt noget, men alle syntes, at det var sådan en nydelig prædiken, og de roste ham meget på hjemvejen. De talte også en hel del om tro og kristenkærlighed og overbærenhed og barmhjertighed og – Gud ved hvad, og jeg syntes til sidst, at det var en af de værste helligdage, jeg endnu nogensinde havde været med til.

Omtrent en times tid efter middag trak størstedelen af familien sig tilbage for at tage sig en lille middagslur, og jeg begyndte også at kede mig noget. Selv Buck og hans hund lå og sov ude i græsset midt i solskinnet. Jeg søgte så i min fortvivlelse op på mit værelse for om muligt selv at få mig en lur. Undervejs mødte jeg så den nydelige miss Sophie, hun stod i døren til sit værelse, der stødte lige op til vores, og hun trak mig med ind til sig og lukkede døren meget forsigtigt efter os. Så spurgte hun mig, om jeg holdt meget af hende, hvad jeg naturligvis øjeblikkelig forsikrede hende, og så bad hun mig, om jeg ikke ville bevise hende en stor tjeneste – men uden at tale til nogen om den, og jeg sagde, at det naturligvis skulle være mig en fornøjelse. Derpå forklarede hun mig, at hun havde glemt sit testamente i den kirkestol, hvor hun havde siddet, og

hun bad nu, om jeg ville være så flink at liste derover og hente det til hende, men jeg måtte ikke omtale det til nogen.

Jo, det skulle jeg så gerne, sagde jeg og stak af ud på vejen og løb hen til kirken, der var ganske tom, når undtages at der løb et par svin derinde. Kirkedøren stod jo åben.

På hjemturen siger jeg så til mig selv: Der må stikke noget under dette her. Den unge pige kan da umuligt være så forhippet på at få det smule testamente. Og så giver jeg mig til at ryste testamentet, og meget rigtigt, der falder da straks en lille papirslap ud, hvorpå der stod "halv tre", skrevet med blyant. Jeg søgte efter mere, men jeg fandt ikke noget andet.

Se, det var jo ikke så let at blive klog på, men jeg stak naturligvis sedlen i bogen igen, og da jeg atter kom op ad trappen, så stod frøkenen der og ventede mig i døren. Hun trak mig i en fart ind i værelset og lukkede døren efter sig; og så bladede hun i testamentet, indtil hun fandt papiret, og før jeg vidste et ord af det, greb hun mig i sine arme, trykkede mig ind til sig og sagde, at jeg var den kæreste dreng, hun kendte og nu skulle jeg blot holde ren mund. I det samme blev hun forfærdelig rød i kinderne, og hendes øjne tindrede frygteligt. Dette her havde jo gjort mig lidt forbavset, men så snart jeg havde fået vejret igen, spurgte jeg hende ganske lige ud, om hvad det skulle betyde med den seddel? Så spurgte hun, om jeg havde læst den? – Bevares nej, sagde jeg. Om jeg forstod at læse skrift? – Kun når det var meget store bogstaver, sagde jeg. Ja, det var da kun et bogmærke, forklarede hun, og nu kunne jeg godt gå nedenunder og lege igen.

Jeg var blevet så underlig tankefuld til mode, og så gik jeg ned mod floden, og her kom lidt efter den nigger, der opvartede

mig, og han vinkede og blinkede på sådan en sær hemmelighedsfuld måde, og til sidst sagde han:

"Massa Gorgy, Dem følge med ned i sump; der mig vise Dem store, store muskedonner!"

Nå, tænkte jeg, det var da mærkeligt. Det samme sagde han i går. Muskedonner var da ellers ikke noget, man kan friste folk med at løbe efter – der må stikke noget under; men lad os blot se, kvad der er i vejen. Og så svarede jeg naturligvis:

"Godt, kammerat! Gå du så kun foran."

Jeg fulgte efter ham en halv mil omtrent, og niggeren stak så tværs over sumpen og vadede derefter endnu en lille halv mil ud i vand til anklerne. Omsider nåede vi da en lille flad plet land, der var tæt bevokset med træer, buske og vinløv; og her standsede han og sagde:

"Dem gå lige herind, massa Gorgy, bare to skridt; der dem muskedonner være. Mig sæl' set dem før, mig ikke bryde mig om dem, mig bli' her udenfor."

Jeg gjorde, som han sagde, brød frem gennem det tætte løv og var snart skjult for niggeren. Jeg gik et par skridt til, og kom så til en åben plads. Der lå der en mand i græsset, og tilsyneladende sov han. Jeg så på ham – det var Jim!

Jeg vækkede ham naturligvis straks og ventede, at det skulle blive en stormende overraskelse for ham; men det blev det slet ikke. Han fortalte ganske tørt, hvordan han havde svømmet bag efter mig hin mindeværdige nat; han havde selvfølgelig godt hørt mine råb, men han turde ikke svare af frygt for, at nogen skulle få fat i ham og atter føre ham i slaveri.

"Mig være noget forslået," fortsatte han. "Mig først svøm' meget då'lig og komme langt bag efter, men mig li'e godt nå

land og stikke efter dig. Så mig se store hus og bli' bange igen – osse for dem hunde; mig meget heller stikke til skovs. Men så kom tidli' morgen nogen nigger, og dem vise mig herhen, hvor ingen hunde finde Jim for vands skyld; dem osse bring' mig mad og sige mig, hvordan Huck have det."

"Men hvorfor sagde du da ikke til Jack, at jeg skulle komme til dig før?"

"Det ingen være at forstyr' dig, Huck, før vi gøre noget ordentligt? Nu alt parat. Mig købt både pot, pande og mad nu og gøre flåden færdig til –"

"Flåden, hvilken flåde, Jim?"

"Vores egen flåde."

"Men den blev jo slået i smadder af damperen?"

"Nej, den ikke være i smadder. Den have gået hel' itu i ene ende; der ingen stor skade sket; kun dem plank' alle løse. Hvis ikke vi havde dykket så grulig dybt og svømmet så rask afsted, og nat være så mørk og dem folk i damper så dum', som dem være, så vi godt havde fundet flåde igen. Men det gøre ingenting nu; den nu i stand, og vi fået samlet nyt gode ting i sted' for alt det, vi miste."

"Men sig mig dog, Jim, hvordan bar du dig dog ad med at få fingre i flåden igen?"

"Hvo'dan mig få fingre i flåde her midt i skov? Mig ikke få fat på den. Men dem andre niggere finde den og gemme den og så bagefter skænd's om, hvems det nu være, så mig høre tale om det og fortælle, at dem slets inte eje den, fordi det være din, og mig spøre dem, om dem måske ta'e unge, hvide massas ejendom og så bagefter komme i fortræd. Så mig gi'e dem hver ti cents og dem være grulig glad og bare ønske flere flåder

komme til land og la'e dem tjene sådan fler penge. Dem være meget go'e mod Jim og dem gi'e mig alt, hvad mig behøve og det li'e straks. Ham, Jack, rigtig go'e ven for Jim."

"Ja, han er flink nok. Men han har alligevel været temmelig hemmelighedsfuld lige indtil i går, da han fandt på den historie med muskedonnerne. Men så kan han da også roligt bande på, han aldrig har set os sammen."

Jeg bryder mig ikke om at tale ret meget om den næste dags begivenheder. Da jeg ved daggry vågnede, blev jeg nok lidt forbavset over, at der var så stille omkring mig, og da jeg så mig om, opdagede jeg, at Buck var borte. Jeg blev meget forundret og stod op og gik nedenunder; der hørtes ikke en lyd, og der var ikke et menneske at se. Der var ligeså ensomt uden for huset. Hvad skal mon det betyde, tænkte jeg og gik videre. Men da jeg kom ned til brændestablerne, træffer jeg da endelig Jack dér, og spørger ham så:

"Hvad er der på færde, Jack?"

"Dem ikke vide noget, massa Gorgy?"

"Nej, naturligvis, jeg ved ingenting."

"Så jeg fortælle det, massa Gorgy. Der være det på færde, at miss Sophie løbe væk i nat, – ingen vide når, – for at gifte sig med unge Harney Shepherdson – sådan dem folk sige. Dem andre opdage det, og nu dem fare afsted for hal' time siden i grulig hast. Dem rende efter gevær' og hest'! Alle dem damer samle venner, gamle massa og unge massaer og alle dem opad flod for at fange unge miss og skyde den anden, førend dem bli'e gifte. Alting være grulig gal, der komme slem tid nu!"

"Men hvorfor gik Buck bort uden at vække mig?"

"Det mig godt forstå. Dem ikke blandes ind i den sag – massa Buck sige, så ham lade gevær og løbe for at skyde Shepherdsons eller sel' bli'e skudt. Det slem dag i dag, massa, ham ikke spøge, hvis ham, massa Buck, finde dem fordømt' Sheps', ham gøre det af med ham straks."

Jeg løb op langs floden så hurtigt mine ben kunne bære mig, og jeg havde ikke været undervejs ret længe, førend jeg hørte skud falde oppe i skoven. Lige ud for dampskibsbroen, hvor der stod en del store brændestabler stak jeg ind i tykningen og arbejdede mig så videre frem, indtil jeg fandt et højt, nogenlunde fritstående bomuldstræ; i det klatrede jeg op for om muligt at få at se, hvad der gik for sig i omegnen.

Jeg ville først have været op i et andet træ, men slog mig så til ro, hvor jeg var. Foran en brændestabel så jeg nu fire-fem mænd galopere frem og tilbage på en åben plads, de bandede og råbte, så man kunne høre dem langt væk, mens de forsøgte at komme om bag stablen, der blev forsvaret af to ynglinge. Hver gang, nogen viste sig ved siden, fik han et skud efter sig. De to drenge stod med ryggen til hinanden, så de kunne se hver sin vej', om nogen kom frem omkring brændestablen.

Sådan gik det et stykke tid, indtil endelig en af angriberne gik lige løs på brændestablerne. Men i samme nu klatrede den ene yngling op på denne, lagde bøssen i anslag og fyrede, og jeg så, at den angribende faldt ned af sadlen, og så sprang alle de andre af deres heste og løb hen til ham for at få ham bragt bort; dette øjeblik benyttede drengene sig af og satte i løb ned mod stranden. Før mændene opdagede deres flugt, var de nået omtrent hen i nærheden af det træ, hvori jeg havde taget udkigspost, men så snart deres modstandere bemærkede, at de

løb bort, sprang de atter til hest og forfulgte dem. Drengene havde imidlertid fået så langt forspring, at de var nået hen i læ af den brændestabel, der stod lige under mit træ, og jeg forstod så, at de formodentlig atter ville optage kampen herfra. Den ene af dem var Buck, og den anden var en ung mand, jeg ikke kendte; han kunne vel være en nitten år.

Rytterne blev der endnu en stund, men så fjernede de sig endelig. Så snart de var ude af sigte, råbte jeg ned til Buck og gav mig tilkende. Han blev meget forbavset ved at se mig deroppe, men så bad han mig om endelig at holde skarpt udkig, han var vis på, at modstanderne naturligvis kun havde fattet en ny plan, og at de snart ville vende tilbage. Jeg ville rigtignok meget hellere have været ned til dem, men jeg vovede dog ikke at forlade min spejderpost. Buck råbte, at han og hans fætter Job, det var altså den anden unge mand, ville få en varm dag, som de længe ville mindes. Både hans fader og brødre samt tre af det fjendtlige parti var allerede faldet. Shepherdsons havde lagt sig i baghold for dem; men han sagde også, at det var meget forkert, at hans fader og brødre havde begyndt kampen så tidligt, før deres forstærkning var kommet. Nu troede han nok, modstanderne var blevet alt for talrige til, at der kunne være håb om, at han og fætteren kunne sejre. Jeg spurgte så om, hvordan det var gået miss Sophie og Harney. Jo, svarede han, det var lykkedes dem at komme tværs over floden, og de var altså i sikkerhed nu. Det glædede mig meget at høre dette, for det havde stødt mig meget at høre, hvor vred Buck var fordi han ikke havde taget livet af Harney forleden dag, da han havde mødt ham i skoven.

Lige på en gang hørtes der et: Bum, bum, bum. – Og så faldt der tre skud. Angriberne viste sig lige ud for os, det var lykkedes dem at slippe ind ved siderne af brændestablen uden deres heste. Begge drengene skyndte sig ned mod floden – begge sårede – og mens de svømmede med strømmen, løb deres forfølgere inde på bredden og skød efter dem, mens de hele tiden råbte: "Skyd dem! Skyd dem!" Jeg var ved alt dette så forfærdet, at jeg bogstavelig talt nær var faldet ned af træet.

Men det er mig umuligt at fortælle alt, hvad der hændte den dag – så frygteligt var det. Jeg tænker endnu med gru tilbage på den kamp og kan ikke tåle at tale om den mere. Jeg syntes, at det havde været bedre, om jeg var blevet i vandet i stedet for at komme i land for at opleve noget så rædselsfuldt. I drømme genoplever jeg ofte hele denne scene.

Jeg blev lige til mørkets frembrud oppe i mit høje skjul. Man hørte længe endnu håb og skud gennem skoven, og to gange så jeg endog rytterskarer i strakt karriere fare forbi brændestablerne med bøsser i anslag; man måtte altså formode, at slagsmålet endnu varede ved. I mit stille sind besluttede jeg, at jeg ikke ville nærme mig Grangerfords hus; men samvittigheden plagede mug meget. Den papirslap som lå i salmebogen havde naturligvis været til miss Sophie, og det var selvfølgelig Harney, der havde skrevet den, og der havde han angivet den tid, hvor deres stævnemøde skulle finde sted. Dette kunne jeg naturligvis godt have haft en anelse om, og så kunne jeg have røbet alt dette til hendes fader; hele ulykken kunne så muligvis have været forpurret, mens tid var.

Da jeg endelig en god stund efter var kommet ned af træet, krøb jeg med stor forsigtighed langs strandbredden; et stykke

borte fandt jeg begge de to unge drenges lig. Jeg trak dem op på det tørre, dækkede deres ansigter så godt jeg formåede og skyndte mig så at løbe min vej så hurtigt mine ben ville bære mig. Jeg kunne ikke lade være at græde, mens jeg syslede med den stakkels lille Buck; han havde altid behandlet mig så godt og været som en god og venlig kammerat imod mig.

Det var imidlertid begyndt at blive mørkt. Jeg kunne ikke tåle at tænke på at gå hen til huset, men gik en lang omvej uden om det og søgte så ned ad sumpen til. Jim var der dog ikke, hvorfor jeg fortsatte min vej hen til den lille bugt, hvis beliggenhed han tydeligt havde beskrevet mig, og hvor han havde gemt flåden; jeg havde løbet hele vejen og var ganske stakåndet, da jeg nåede derhen, for som jeg håbede at frelse mig om bord på flåden – og så var den der ikke. I over et minut stod jeg ganske målløs. Så var det, som alt inden i mig brød løs over alle de grufulde begivenheder, som denne dag havde bragt, og den rædsel jeg havde følt, fik jeg luft for i et eneste fortvivlelsens skrig. Men næppe havde jeg skreget, før en stemme henved ti meter fra mig ude i vandet svarede:

"Å Gud i Himlen, det være Huck – du være her, du kære dreng. Ikke lave spe'tak'!"

Det var Jims stemme – en kærere lyd kunne jeg ikke ønske at høre. Som skudt ud af en kanon fo'r jeg langs vandkanten, sprang ud i vandet og kom om bord og klyngede mig til min trofaste Jim, som en druknende klynger sig til en planke.

"Gu' velsi'ne dig, barn – mig tro, dig være skudt hel ihjel," sagde han. "Jack have været her og fortælle dig være skudt væk, ingen se dig mere i hus: så jeg ligger her og vente på Jack, der gå og se, om du være rigtig død, og mig just nu sætte af fra bugt,

da mig tro, at du rigtig være skudt. Å Gu'! – å Gu'! mig rigtig glad for at dig søde ven være her igen."

"Ja, kære Jim," svarede jeg, "nu er alt godt igen. Der er ingen, der vil finde mig her, og så tror de naturligvis, jeg er blevet skudt ligesom de andre og er faldet i vandet ligesom dem. Lad os nu blot ikke spilde tiden, men se at komme langt ud på strømmen, og det så hurtigt som det bare er muligt."

Jeg var dog stadig meget urolig, og det fortog sig ikke, før vi var kommet omtrent to mile bort og var midt ud på floden, først da følte jeg mig sikker. Da vi var kommet derud, hang vi igen vor signallanterne op og begyndte så at tænke roligt over sagen. Jeg havde ikke siden gårsdagen smagt en bid mad; men nu kom Jim frem med hvedebrød og oplagt mælk, flæsk og hvidkål – og aldrig har et måltid nogensinde smagt mig så dejligt, hverken før eller siden. Både Jim og jeg var egentlig så lykkelige ved at slippe bort, han fra sumpen, og jeg fra denne forfærdelige familiekrig.

Ja, vi måtte prise vor flåde! Intet hjem var dog at ligne med den! Alle andre steder var der usikkert og ubehageligt at være; men her følte vi rigtigt, at vi var vore egne herrer og havde vor gyldne frihed. Man kan aldrig have bedre og friere og lykkeligere dage, end dem vi tilbragte om bord på vor kære tømmerflåde.

19

En to–tre dage og nætter forløb ganske fredeligt, ja, jeg kunne næsten sige ensformige, fordi der ikke hændte det mindste. Vi følte os dog ganske veltilfredse på floden, der nu var blevet stor og mægtig og vel over halvanden mil bred. Som vi plejede, fulgte vi nu den oprindelige plan om at hvile om dagen og sejle om natten. Det første skete på den måde, at vi fortøjede vor flåde under land i en eller anden lille indskæring, dækkede den til med alt det løv og de grene, vi kunne få samlet og satte vore fiskesnører ud. Derefter tog vi os gerne et forfriskende, køligt bad, hvorpå vi satte os på strandbreddens sand og betragtede solopgangen.

Der hørtes aldrig en lyd – det skulle da alene være frøerne, der kvækkede inde i skoven. En højtidelig tavshed ledsagede gerne denne naturens opvågnen; efterhånden farvedes den østlige himmel af matte, blege striber; de bløde omrids tog lidt efter lidt til i skarphed og langt borte hørte man, at et og andet begyndte at røre på sig. Det første, man så, var småskibe, fragtbåde og lignende, der kastede los, gik i drift og trak lange, mørke kølvandsstriber efter sig i den spejlblanke vandflade; flåder gled forbi, og nu og da lød en stemme langt borte fra – i stilheden lød den så underligt betagende, så klangfuld og tydelig. Derefter begyndte morgenrøden at sprede sig ud over horisonten. Refleksen forgyldte strømmen og en af ruderne i en hytte på den modsatte bred begyndte så pludselig at tindre som glødende ild, en let brise strøg hen over os, krusede vandet, der nu farvedes med blå stænk; luften fyldtes af den dejligste,

friske, foryngende skovduft – så steg solen op, og med et havde vi dagens strålende, varme lys over os. Solskinnet trængte sig frem over alt, og fuglesangen inde i skoven hilste den opvågnende natur med jublende toner.

Vi stoler på, at en smule røg næppe kan forråde os, og så tager vi nogle fisk af snørerne, tænder et bål og tilbereder vor morgenmad. Efter at vi har nydt den, dovner vi hen, sover eller stirrer ørkesløst op i den klare luft. Noget efter vågner vi atter, giver os til at undersøge, hvad der er årsag til forstyrrelsen og får øje på en dampbåd, der stønnende arbejder sig op ad floden; men den er så langt borte, at man endnu dårligt kan skelne, om den har et eller to hjul. Så synker vi atter hen i en velgørende ro, indtil der på ny kommer en flåde drivende forbi, vi ser en mand stå og kløve brænde derude, vi følger øksens bevægelser, men hører først længe efter den skarpe lyd af dens slag. Således forløber timerne for os. En gang blev vi overfaldet af en slem tåge, en lægter strøg forbi os, vi kunne tydeligt høre stemmerne om bord, men vi kunne ikke se selve fartøjet, og så fik Jim naturligvis straks igen travlt med sine spøgelser og ånder; men jeg kunne ikke være enig med ham, fordi jeg hørte folkene på fartøjet bande.

Så snart det begyndte at blive mørkt, kastede vi los, løb ud på midtstrømmen og lod så vort befordringsmiddel klare sig selv, vi tændte vore piber, og mens vore ben dinglede i vandet, passiarede vi om alt muligt. Vi var altid så godt som nøgne både nat og dag, når blot moskitoerne ville lade os være i fred. De nye klæder, Buck havde foræret mig, var alt for fine til, at jeg kunne føle mig behagelig i dem. I det hele taget har jeg nu aldrig brudt mig rigtig om klæder.

Det var ikke så sjældent på disse nattefarter, at vi havde hele Mississippifloden for os selv. De høje banker på begge sider tegnede sig kun utydeligt; af og til brød et enligt lysglimt frem fra et kahytsvindue, mens vi samtidig hørte violinspil eller en sang nåede vore øren. Himlen var oversået med stjerner, og mens vi betragtede dem, gled samtalen ofte hen på dem, og vi drøftede da meget grundigt, om de virkelig var til eller de blot var et slags øjenforblændelse. Jim mente nu bestemt, at de var til, hvorimod jeg forfægtede, at det var en øjenforblændelse; jeg syntes nemlig, at det måtte have været et aldeles uoverkommeligt og et ganske unyttigt arbejde at lave så mange stjerner. Jim mente, at Månen kunne have lagt dem – ligesom æg. – Det lød jo forresten meget sandsynligt; jeg havde ofte set frøer præstere det utrolige i den retning og måtte altså indrømme muligheden. Stjerneskuddene forklarede han som kasserede eksemplarer, der blev kastet væk, fordi de ikke længere duede.

Det hændte forresten ret ofte, at der passerede dampere forbi os om natten, og det så ganske dejligt ud, når lysene skinnede ud af kahytsvinduerne.

Efter midnat plejede folk gerne inde på strandbredden at slukke deres lys og gå i seng; og så var alt i mørke inde på land. Disse lys tjente os forresten som ure, når de efter en nats forløb atter tændtes, betød det, at morgenen brød frem, og så var det signal for os til at fortøje.

Så hændte det en morgen ved daggry, at jeg fandt en kano og stak over i den for at gøre et lille strejftogt ind mellem buskene for at søge efter bær. Lige som jeg passerede et sted, hvor en smal kvægsti førte ned til bugten, kom to mænd styrtende frem,

så hurtigt, benene kunne bære dem. Jeg troede naturligvis først, at det var ude med mig, for hver gang nogen var på jagt efter nogen, troede jeg altid, at det gjaldt mig eller Jim. Jeg gjorde mit bedste for at komme bort, men de var lige i hælene på mig, og de tiggede og bad så bønligt om hjælp. Det gjaldt deres liv, sagde de; de havde selvfølgelig ikke gjort noget galt, men nu var man på jagt efter dem alligevel, og hundene ville sikkert ikke forstå, at de var uskyldige. De var helst sprunget lige ned i båden, men jeg standsede dem og sagde:

"Nej, stop lidt – det går ikke. Jeg kan ikke høre hundene eller hestetrampen endnu. I har derfor god tid til at krybe gennem buskene og nå vandet på den måde; gå så her ud og vad frem til mig – så bliver hundene narret og søger jer i en anden retning."

De gjorde som jeg sagde, og så snart jeg havde fået dem om bord, halede jeg ud i en fart og hørte straks efter forfølgernes spektakel inde på land. De nærmede sig vor vej, men standsede så igen, syntes i vildrede og fjernede sig derpå atter; i mellemtiden var vi kommet afsted, nåede over på den modsatte bred, fortøjede atter vor flåde og følte os nu i sikkerhed.

Den ene af de folk, der var kommet om bord, var en mand på henved halvfjerds år eller deromkring, han havde skaldet hoved og bakkenbarter, og han havde en laset, gammel bulehat på hovedet og var for øvrigt iført en fedtet, blå uldskjorte, lasede gamle blå benklæder, der var stoppet ned i støvlerne, og hjemmesyede gamacher – nej, han havde forresten kun en gamache. De havde begge nogle meget mistænkelige vadsække i hænderne.

Den anden mand kunne vel være henved de tredive; klædedragten var nogenlunde som den førstes.

Efter at vi havde spist morgenmad, lagde vi os ned og talte sammen, og det viste sig nu til min forbavselse, at de to fremmede slet ikke kendte hinanden indbyrdes.

"Hvad var det, De kom i forlegenhed for?" spurgte den skaldede den anden.

"Å, jeg havde såmænd kun forhandlet en smule tandeleksir, der skulle tage det sorte af tænderne; – det gjorde den da også, men som oftest gik rigtignok tanden selv i løbet bagefter. Så var det, at jeg uheldigvis blev en nat for længe på stedet; jeg skulle netop til at stikke afsted om ad en baggade, da vi to mødte hinanden, og De bad mig om en håndsrækning til at slippe bort, da folk var efter dem. Nå, da jeg jo selv ikke havde det reneste brød i posen, tænkte jeg som så: to kan ofte nå længere frem end en enkelt, og så var det at jeg indvilligede i, at vi fulgtes ad. Det er det hele; fortæl De nu, hvad det er med Dem."

"Jo se, jeg havde netop fået startet en lille afholdenhedsforretning deroppe i byen for sådan noget som en uges tid siden. Alle var så forfærdelig glade for mig – både store og små – for jeg gjorde jo Helvede hedt for brændevinsdrikkerne, forstår De, og jeg tjente såmænd mindst en fem-seks dollars hver aften. Jeg tog ti cents i entré, men børn og niggere gik frit. Og den forretning gik såmænd strygende, da lige på en gang folk begyndte at skumle over, at jeg nok ikke selv var fri for sådan i al hemmelighed at tage mig en lille drik. Men så var der en velvillig niggersjæl, der purrede mig ud i morges tidlig og fortalte, at folk i al stilhed forsamledes med hunde og heste. Hensigten var, at de ville lade mig få en halv times forspring, og så ville de jage mig som en ræv, indtil jeg styrtede, og når de fangede mig, ville de måske bagefter lade

mig få en omgang med tjære og fjer. Men se, jeg ventede naturligvis ikke på at få mit morgenmåltid. Sulten gik sin vej, underligt nok."

"Hør gamle," sagde den unge, "jeg synes nu, at vi to skulle slå vore pjalter sammen, hvad mener De om det?"

"Ja, det har jeg ikke noget imod. Hvad er nu egentlig Deres specialitet?"

"Jeg er typograf af fag. Forresten har jeg også gjort forretninger med en patentmedicin, og som skuespiller – jeg spiller tragedie – forstår De; somme tider har jeg kastet mig over hypnotisme og frenologi, når markedet har egnet sig til det. Jeg er såmænd heller ikke bange for at undervise i sang eller for at stikke folk et foredrag ud – å, jeg klatter i det hele taget ikke med det. Jeg er parat til hvad som helst, når det bare giver noget a' sig. Hvad kan så De præstere?"

"Jeg har i den sidste tid givet mig af med at doktorere. Det jeg mest har taget mig af er kræft, lamhed og den slags ting. Dette hersens med håndspålæggelse er nu ligefrem min force. Jeg er heller ikke så tosset til at spå folk, når jeg blot har en god assistent, der kan hjælpe mig i forretningen, sådan spionere, forstår De; men for øvrigt ligger det bedst for min stemme at prædike, De ved sådan holde offentlige møder og missionærsammenkomster."

En lille tid sad begge disse herrer tavse og grundede; endelig drog den unge et dybt suk og udbrød:

"Ak ja!"

"Hvo'for sukker De dog så forfærdeligt," spurgte den skaldede.

"Jo, for det er så frygteligt at tænke sig, at jeg skulle komme til at føre sådan et liv og synke så dybt, som jeg er gjort," og så tørrede han øjnene med en gammel stump tøj.

"Pokker skulle tage Dem – skam Dem lidt. Er måske dette her selskab ikke godt nok for Dem," svarede den gamle vredt.

"Å jo – det er såmænd mere end godt til mig, det er aldrig en smule værre, end jeg fortjener; for hvis er skylden, at jeg sank så dybt; jeg – der dog stilede så højt! Skylden er ingen andens end min egen! Det er ikke Dem, mine herrer, jeg bebrejder noget, det være langt fra. Jeg bebrejder i det hele taget ingen noget, det være langt fra. Jeg bebrejder i det hele taget ingen noget som helst. Jeg fortjener ærligt og redeligt min skæbne. Lad den ubarmhjertige verden kun gå sin gang – et ved jeg heldigvis for vist – og det er, at der er en grav beredt mig et eller andet sted, og der vil jeg omsider finde glemsel og hvile. Verden kan berøve mig alt, mine kære, min ejendom – alt –; men et kan den ikke tage fra mig, et må den dog lade mig beholde, og det er det, jeg bærer skjult i mit hjerte, indtil en skøn dag jeg lægger mine trætte ben og mit stakkels, forpinte hjerte til hvile." Med disse ord stak han straks i at græde.

"Å for pokker!" svarede den anden, "hvorfor skal De absolut rive os Deres forpinte hjerte i næsen. Vi har jo ikke gjort Dem den mindste smule!"

"Nej, det siger jeg heller ikke. Jeg bebrejder Dem jo heller ikke noget, mine herrer, jeg siger jo netop, at det alt sammen er min egen skyld. Det er ganske retfærdigt, at jeg lider – og jeg skal heller ikke plage Dem længere med mine klager."

"De siger, at De lider. Hvad lider De da af?"

"Å – De tror mig formodentlig ikke engang, når jeg siger det. Nej, folk har jo aldrig villet tro mig – lad det også være – det er jo nu ganske ligegyldigt: hemmeligheden ved min fødsel –"

"Er der en hemmelighed ved Deres fødsel! Vil De da måske –"

"Mine herrer!" vedblev den unge uhyre højtideligt og alvorligt. "Jeg tror alligevel, at jeg vil afsløre Dem mit livs store hemmelighed; for jeg føler godt, at jeg kan have tillid til jer. Vid da alle: Jeg er født hertug!"

Jims øjne stirrede, som om de skulle springe ud af hovedet på ham; mine egne havde det forresten på samme måde, men den gamle tog sagen mere koldblodigt og sagde blot:

"Å, det er vel noget vrøvl."

"Nej, det er sandt. Min oldefader var ældste søn af hertugen af Bridgewater, og han flygtede herover i slutningen af forrige århundrede for at indånde den rette friheds rene luft. Han giftede sig og døde, efter at have fået en søn, omtrent samtidig med sin fader. Dennes næstældste søn satte sig i besiddelse af stamgodserne – ingen vidste jo noget om den rette arvings eksistens. Det er fra dette hus, at jeg er en i lige linje nedstammende descendent – i virkeligheden er jeg altså den legitime hertug af Bridgewater; men – således står jeg nu her; forladt, berøvet mine høje værdigheder, jaget som et dyr, foragtet af mennesker, må jeg pjaltet, udslidt og fortvivlet tage til takke med at slå mig ned hos en hoben pak om bord på en tømmerflåde!"

Jim følte den dybeste medlidenhed med staklen, jeg ligeså. Vi forsøgte derfor så godt, vi formåede, at trøste ham; men han sagde, at det nyttede ikke noget. Der fandtes ikke længere nogen trøst for ham. Dog ville det måske lette hans sind en

smule, indrømmede han, hvis vi ville anerkende ham som hertug, og det lovede vi da straks, bare han ville vise os, hvordan man bar sig ad med at anerkende. Jo, svarede han, det var såmænd temmelig let, vi skulle blot bukke, når vi talte til ham og kalde ham "Deres Nåde", "Deres Herlighed" eller blot "Mylord". Forøvrigt havde han heller ikke noget imod slet og ret at blive kaldt "Bridgewater", som var at betragte som en titel og følgelig ikke noget egentligt navn. Desuden skulle en af os opvarte ham ved middagen og udføre andre småtjenester, når han forlangte det.

Nå, ja herregud, det kunne vi da sagtens fornøje ham med, syntes vi, og derved blev det. Alt imens vi spiste til middag, stod Jim bag hans stol, opvartede ham og sagde for eksempel: "Deres Nådelige om Dem ønske' dette hersens eller dette hersens," og sådan fremdeles, hvad der åbenbart glædede ham usigeligt.

Den gamle var imidlertid blevet påfaldende tavs, og han så heller ikke synderligt velvilligt på al den stads, der blev vist vor hertug. Vi opdagede så – det var slet ikke til at tage fejl af, at der var et eller andet, han spekulerede på. Ud på eftermiddagen kom det så endelig frem:

"Hør nu, du Bilgewater," sagde han, "jeg er pokkers bedrøvet over Dem. Det gør mig oprigtig ondt for Dem, for hvad De har gennemgået; men kan det trøste Dem, så er De ikke den eneste af os, der er til stede her, der har kendt til sorger af den slags."

"Er jeg ikke?"

"Nej, De er ikke den eneste, der ganske uretfærdigt er blevet jaget væk fra den plads, der med rette tilkom ham."

"Ikke det?"

"Nej, og De er heller ikke den eneste, ved hvis fødsel der er en hemmelighed." Og nu stak han minsandten også i at tude.

"Ti dog stille! Hvad er der i vejen?"

"Bilgewater, kan jeg stole på Dem?" hulkede den gamle.

"Ja, til mit sidste åndedræt!" svarede den anden, idet han greb den skaldedes hånd og trykkede den. Så spurgte han: "Lad mig blot få Deres hemmelighed at vide – tal ud!"

"Bilgewater – jeg er den afdøde dauphin."

Det kan nok være, at Jim og jeg fo'r i vejret, og hertugen var også helt betaget.

"Hvad er det, De er?" spurgte han.

"Ak ja, mine venner, det er kun alt for sandt! Jeres øjne skuer i dette hellige øjeblik ingen ringere end den så længe forsvundne dauphin: Louis den Syttende, søn af Louis den Sekstende og Marie Antoinette."

"De! I Deres alder! Det er umuligt! De mener vel også, at De er salig Karl den Store; De må jo være mindst seks eller syv hundrede år gammel."

"Det er ulykken, der har taget på mig, Bilgewater! Det er sorgerne, der har gjort mig gammel og bragt disse her grå hår frem på mit hoved og gjort mig skaldet før tiden. Men det er lige meget, mine herrer! Her ser De for Dem i en blå uldskjorte og i den dybeste elendighed den udskudte, omflakkende, landflygtige, sønderknuste og lidende legitime konge af Frankrig!"

Og så gav den gamle mand sig til at græde, og han tog på veje, så Jim og jeg hverken vidste ud eller ind, hvad vi skulle gøre med ham. Det gjorde os nemlig så ondt for ham – og dog var vi hemmeligt stolte over at have ham om bord. Nå – vi

prøvede så godt, vi formåede, på at trøste ham, ligesom vi før havde trøstet hertugen. Men der var ikke tale om, at han ville høre noget om trøst; det nyttede dog ikke, sagde han, kun død og forglemmelse kunne trøste ham nu, skønt han jo forresten ikke ville fragå, at det af og til ligesom lyste lidt op for ham, når folk behandlede ham på den måde, hans stilling kunne gøre krav på, og knælede for ham, kaldte ham "Dereses Majestæt" og opvartede ham ved måltiderne og blev stående, når man talte til ham, indtil han gav dem tilladelse til at sætte sig ned. Nå, Jim og jeg ville gerne "lysne lidt" for ham, og vi gav os da på bedste måde til at "majestæte" ham, række ham dit og dat og stå ret op for ham, indtil han bød os tage plads. Det lod også til at hjælpe svært på hans humør, og han blev helt godt tilpas igen. Men nu begyndte hertugen at blive tvær, og man kunne tydeligt se, at han ikke syntes om den måde, sagen havde udviklet sig på; han var øjensynlig meget utilfreds. Ikke desto mindre behandlede kongen ham overmåde nådigt, forsikrede ham om, at hans højsalige hr. fader altid havde omtalt den andens bedstefader samt alle senere hertuger af "Bilgewater" med største bevågenhed og velvilje, og at han ofte havde givet dem audiens i sit palads. Men det hjalp alt sammen ikke spor; hertugen blev ved at være lige gnaven, indtil kongen omsider udbrød:

"Se nu her, "Bilgewater", vi bliver vel nok nødt til at rejse en god tid sammen på denne tømmerflåde, og sig mig nu, "Bilgewater", hvad nytter det, at vi så går og ser surt til hinanden? Det fører bare til endnu mere besvær. Det er jo ikke min skyld, at jeg ikke er født til hertug, men er søn af en konge, li'e så lidt som De kan gøre for, at Deres fader ikke var konge, men kun hertug, vel? Nå ja – så er der jo heller ikke spor af

grund til, at vi skal skændes for den sags skyld. La' vos bare tage den med ro og se at gøre det mest mulige ud af forholdene, sådan som de nu engang er – det har altid været mit valgsprog. Og ved De hvad, vi kunne såmænd have været værre farne, end som vi er nu. Vi har penge på lommen og ikke noget at bestille. Giv mig Deres hånd, hertug, her er min, og lad os så være gode venner igen."

Så gav hertugen sig, og uvejret drev over; hvad Jim og jeg var meget tilfreds med. Humøret kom igen op, hvad der var en stor behagelighed, eftersom uenighed og surmuleri indbyrdes, når man er sammen på en snæver plads som en flåde, ikke er til at holde ud i længden. Man må have fred, fred for enhver pris. Det er det, det først af alt kommer an på om bord på så lille et fartøj.

Jeg for mit vedkommende var naturligvis ikke længe om at forstå, at disse her to slyngler ikke var mere konger eller hertuger, end Jim og jeg selv var det; de var naturligvis slet og ret et par durkdrevne humbugmagere. Men det skulle jeg imidlertid nok vogte mig for at røbe noget om. Hvad man ikke siger, har ingen ondt af. Hvis det kunne fornøje disse mennesker at udstaffere sig med disse titler, så for mig gerne, jeg kunne jo sagtens kalde dem for, hvad de ville have, hvis jeg derved kunne holde fred, og for Jims skyld var der nu slet ingen grund til at sige, hvad jeg mente.

Ja, selv om jeg ikke har lært ret meget af min gamle, så har jeg dog i hvert tilfælde lært så meget, at den bedste måde at behandle den slags folk på, som denne hertug og den konge var af, var at lade dem få deres vilje, hvis det på nogen måde var gørligt.

20

Men disse to mennesker var forfærdelig nysgerrige. De spurgte os om en mængde ting, og de ville absolut vide, hvorfor vi så omhyggeligt skjulte flåden om dagen i stedet for at fortsætte sejladsen – om Jim måske var en undvegen neger? Men hertil svarede jeg:

"Gud fri og bevare os – det manglede bare, at sådan en skulle løbe ad Syden til!"

"Nej, det var der jo heller ingen mening i," indrømmede de, men hvad var så grunden, spurgte de, og så måtte jeg jo op med en forklaring.

"Jo," sagde jeg, "min familie boede i Pike Country, Missouri, og der er jeg også født; hele min familie døde med undtagelse af min fader og min broder Ike. Men fader ville nu helst bryde op og tage ned for at være hos min onkel Ben, der boede et sted nede ad floden til i en lille bitte by lidt syd for New Orleans; men fader var meget fattig og skyldte en mængde penge væk. Og da alt var opgjort, var der kun i et og alt seksten dollars tilbage foruden vor nigger; dette var naturligvis alt for lidt til, at vi kunne rejse for. Der var jo fjorten hundrede mil derned, og selv om vi havde taget dæksplads alle fire, havde pengene ikke slået til. Men så var lykken heldigvis en dag med ham, da floden var på sit højeste, for så havde han nemlig bjerget denne lille tømmerflåde, og med den skulle så rejsen være gået for sig. Men så var det atter gået så forfærdelig uheldigt, at en damper en skønne dag løb på os – her lige på dette hjørne, hvor De endnu selv kan se sporene, – og så faldt vi alle over bord, og min

fader og min lille fireårige broder, Ike, druknede. I de nærmest påfølgende dage havde vi haft sådan en mængde bryderier, fordi folk hvert øjeblik stoppede os og ville slæbe Jim med i land i den tro, at han var undveget; derfor var det, at vi havde besluttet ikke at sejle mere om dagen. Om natten var der jo ingen, der gjorde os fortræd."

Hertil svarede hertugen:

"Lad mig nu i ro spekulere lidt over sagen, så skal jeg nok finde et eller andet påskud, sådan at vi også kan sejle om dagen med. Vent blot et øjeblik – jeg får nok en idé. Foreløbig kan det forresten være klogt nok at fortsætte nattesejladsen, for jeg bryder mig ikke om at passere den by, hvorfra vi kom, det ville muligvis være mindre sundt."

Hen imod aften begyndte himlen at blive overtrukken, og det så ud til regn; lidt efter begyndte det at lyne og tordne, og det blev et rigtig væmmeligt vejr. Hertugen og kongen undersøgte nu wigwammen for at sove der. Min seng bestod af en bunke halm og Jims af en kornsæk, der var fyldt med avner og blade. Avnerne stak ham hele tiden, og bladene raslede, så han vågnede, hvad han imidlertid efterhånden havde vænnet sig til. Hertugen erklærede, at han nok ville tage til takke med min seng, der jo var langt den bedste, men kongen bed ham af og sagde, at det tillod han ikke.

"De vil måske være af den venlighed at erindre vores forskel i rang, højstærede, en tom sæk er ikke noget videre passende leje for mig at sove på. Deres Nåde ka' ta' den sæk sæl' – jeg beholder sengen!"

Både Jim og jeg blev nu atter bekymrede for, at de to igen skulle blive uenige, og at det skulle ende med ufred, men

heldigvis drev bygen også over denne gang, og hertugen svarede:

"Det har altid været min skæbne at blive trådt i støvet af uretfærdighedens jernhæl, og ulykken har knust min engang så stolte karakter. – Værs'god, tag De kun, hvad De vil; jeg retter mig derefter, det er jo min skæbne. Jeg står alene her i verden – lad det så bare gå ud over mig. Jeg kan vel bære det."

Så snart det var mørkt, sejlede vi afsted. Kongen rådede os til at holde godt midtvejs ud på strømmen og lade være at vise noget lys, før vi var kommet godt uden for byen. Noget efter passerede vi også meget rigtigt en lille klynge lys, det var byen, forstår sig – og vi sejlede derefter videre, uden at der hændte noget. En mils vej nedenfor hejste vi atter lanternen, men nu brød uvejret løs for alvor med lyn, torden og blæst fra alle kanter, og begge herrerne skyndte sig at krybe i læ efter at have givet os det råd at holde skarpt udkig og passe nøje på, når vejret bedrede sig. Egentlig var det min tur til at have frivagt; men selv om jeg havde haft rådighed over sengen, var jeg dog ikke gået til køjs. Det er nemlig ikke enhver, der oplever sådan et uvejr, og det har dog også sin interesse at se det. Da milde Gud, hvor stormen dog hylede! Hvert øjeblik truede søerne med at skylle mig over bord, men den ulykke havde jo forresten ikke været så stor, eftersom jeg ingen klæder havde på. Flodpælene forvoldte os heldigvis ingen fortrædeligheder; lynene lyste nemlig så uafbrudt for os, at vi mageligt kunne se dem på lang afstand og manøvrere os fri for dem.

Som jeg allerede har bemærket, havde jeg hundevagten; men jeg var allerede længe før blevet godt søvnig, og Jim tilbød derfor straks, at han ville tage den første halvdel – han var

bestandig den samme trofaste gode kammerat – og så krøb jeg da ind i huset for at få mig en lur på et par timers tid. Men det var ikke til at tænke på at få ro der, da både konge- og hertugben sparkede i alle mulige retninger; til sådan en knægt som mig var der derimod ikke spor af plads. Jeg gik derfor ud på dækket igen, om jeg kan kalde pladsen uden for hytten sådan – og der lagde jeg mig til at sove, ligegyldig for regn og blæst. Det skulle jeg imidlertid hellere have ladet være med, for jeg havde næppe lukket øjnene, førend en rigtig vasker gik hen over flåden, og den tog mig med sig uden bords til en lille svømmetur – Jim var nær ved at kvæles af latter over det; jeg selv fandt det nu ikke så morsomt, men Jim var nu også meget lattermild.

Klokken to tørnede jeg så til, og Jim gik til ro; uvejret stilnede nu af, og da jeg så det første lys i land, fortøjede vi som sædvanligt og skjulte flåden.

Hans Majestæt, der nu havde fået udsovet, tog et spil gamle, fedtede kort frem efter frokost, og så fik han sig et slag fem cents kort med hertugen. Det lod dog ikke til, at de i længden morede sig ved dette, og så gav de sig til at snakke om at lægge en slagplan – som de kaldte det. Hans Nåde hentede fra sin vadsæk en hel del trykte kort og oplæste indholdet. På et af dem stod der, at "den verdensberømte dr. Armand de Montalban fra Paris" ville holde et foredrag om frenologi, der eller der, og at man kunne få adgangskort for fem og tyve cents: hertugen forklarede, at doktoren var ham selv. På et andet kort var han den berømte Shakspeare-skuespiller Garrick den Yngre fra Drury Lane Teatret i London, og på andre kort igen havde han andre titler og kunne udrette andre overordentlige ting, såsom

finde guld med en tryllestok, afværge hekserier osv.; til sidst sagde han:

"Men skuespillets muse er dog min yndling. Har De nogensinde betrådt en scene, Deres Majestæt?"

"Nej, det har jeg ikke," sagde kongen.

"Ja, så bør De virkelig indhente det forsømte, og det hellere i dag end i morgen, De faldne storhed! Første gang vi kommer til en ordentlig by, lejer vi en sal, og så giver vi tvekampen fra Richard III samt balkonscenen fra Romeo og Julie. Synes De ikke, at den idé er udmærket?"

"Jo gudbevares, jeg går såmænd ind på hvad det skal være, bare det smider noget af sig; men jeg vil forresten sige, at der jo er den fejl ved det, at jeg ingen øvelse har i at spille komedie, jeg har ikke engang set andre optræde. Jeg var for lille – forstår De – til at jeg kunne nyde den slags fornøjelser, da min fader holdt skuespillere på sit slot. Tror De, jeg kan lære det?"

"Så let som ingenting," svarede hertugen.

"Godt! Jeg er meget oplagt til at komme i land med noget nyt, så det passer jo rigtig godt. Lad os så bare begynde straks."

Så fortalte hertugen en hel mængde om, hvem Romeo og Julie var. Han plejede nu selv at spille Romeo, sagde han, så den gamle måtte altså være Julie.

"Ja, men hør nu," sagde kongen, "hvis hun – Julie – er sådan en ung tøs, hertug, hvordan tror De så, at jeg med min skaldepande og mine grå bakkenbarter kan spille hende?"

"Bryd Dem bare ikke om det; de provinstosser, vi kommer til at spille for, tager det vist ikke så nøje. Desuden må De jo huske på, at De optræder i kostume, og det gør jo altid en forskel; Julie står på en altan og slikker måneskin, førend hun skal til sengs;

hun kan godt ha' natkjole på og natkappe på hovedet. Her er de dragter, vi skal bruge."

Så trak han to sæt calicos klæder frem, og så sagde han, at de skulle forestille middelalderlige rustninger til Richard III og den anden person, han kom også med en lang, hvid natkjole og en kruset natkappe, der skulle bruges til damerollen. Kongen syntes, at det var udmærket alt sammen. Bogen kom frem, og hertugen begyndte så at arbejde. Han studerede roller, travede omkring og agerede alt på en gang for rigtig at instruere debutanten, og denne – Hans Majestæt – lærte snart sit parti udenad.

Tre mil længere nede ad floden, lå der en lille bitte by; efter middag sagde hertugen, at nu havde han udspekuleret en måde, på hvilken vi godt kunne løbe derind ved dagens lys uden fare for Jim, han ville derfor nu gå i forvejen og klare den sag; kongen syntes da, at det var bedst, han fulgte med, måske kunne han også undervejs finde på noget. Desuden havde vi ikke mere kaffe, og så foreslog Jim til sidst, at jeg skulle følge bagefter i kanoen og købe noget.

Da vi kom ind til byen, lå den i fuldstændig dvale. Gaderne var tomme, og der var så stille over alt som på en helligdag. Der sad en syg neger og solede sig i en gård, og han fortalte, at enhver, der kunne stavre afsted på benene, var taget ud til et offentligt møde, to mil inde i skoven. Kongen forhørte sig nøje om retningen; han ville nok derud og pine så meget som muligt ud af det møde, sagde han, men jeg kunne gerne få lov at følge med, hvis jeg ville.

Hertugen sagde, at han først ville have fat i et bogtrykkeri, og fandt da også efter megen søgen et sådant. Tarveligt var det

naturligvis, og det var installeret i et lille bitte rum på loftet oven over et snedkerværksted; hele personalet var imidlertid borte, de var sandsynligvis også til møde. Alle døre stod på vid gab, og der var forfærdelig snavset over alt; gulv og vægge var lige ramponerede og tilsmudsede. Der var blækklatter og billeder af heste eller bortløbne slaver rundt omkring, de dannede den kunstneriske udsmykning af lokalet. Hertugen trak straks i skjorteærmer og erklærede, at han var meget veltilfreds med dette, hvorfor vi lod ham blive tilbage her og drog selv afsted.

Efter en halv times vandring nåede vi omsider stedet; vi drev af sved, da vejret var lummervarmt og ualmindelig trykkende. Der var vel nok et tusind mennesker på pladsen, trommet sammen fra tyve miles omkreds. Inde mellem træerne stod forspand og vogne, hulter til bulter, hestene åd af det ved bagsmækkene henlagte grøntfoder og sparkede omkring sig for at holde fluerne borte. Der var også løvhytter hist og her, og i disse blev der udskænket limonade og ingefærøl samt serveret vandmelon og lignende forfriskninger.

Det var et rigtigt missionsmøde, og talerne blev holdt under et slags skur eller et halvtag af samme slags som udsalgsteltene, kun at det naturligvis var rummeligere og propfuldt af folk. Prædikanten stod på en forhøjning ved den ene ende; kvinderne havde store solhatte på og uldne eller kattunskjoler; en del unge mænd var mødt barbenede; børnene var endnu mere ugenerte, for de fleste havde kun en lille lærredsskjorte på. De gamle koner strikkede, og de unge mennesker gjorde sig elskværdige for hinanden.

I det første telt, vi kom hen til, var prædikanten just i færd med at synge en salme; først oplæste han to linjer, som menigheden sang, derefter de to næste, og sådan blev han ved. Sangen blev efterhånden stærkere og tydeligere; i begyndelsen havde man kun dristet sig til at mumle svagt med. Efter sangen begyndte han på sin prædiken; han gyngede frem og tilbage på forhøjningen med højtidelige bevægelser; snart stod han stille og lænede sig kammeratligt til rækværket, snart holdt han atter pludselig sin bibel truende frem, alt imedens stemmen tordnede stærkere, for til sidst at synke ned til en indtrængende hvisken. Der var nærmest ved hans stol en bænk og på den sad de syndere, der ønskede at skrifte, og kan opfordrede stadig folk til at tage plads og trængslen var meget stor. "Å, kom hen til syndernes bænk," råbte kan, "kom og bekend jeres synd og bliv frelst." Det lykkedes imidlertid kongen at bane sig vej derhen, og han tog så ivrig del i de skriftendes vilde, næsten vanvittige fagter og klageråb, at hans stemme snart overdøvede alle de andres. Præstens opmærksomhed blev herved henledt på ham, og han bad til sidst denne så ivrige synder, om han ikke kunne komme til at tale et par ord med ham. Dertil var den gamle naturligvis øjeblikkelig villig. Han fortalte så menigheden, at han af profession var sørøver – det havde han nu levet af i tredive år, mest i det indiske ocean. Efterhånden var hans besætning imidlertid blevet lovlig stærkt udtyndet, navnlig i en kamp, han havde udfægtet det foregående år. Nu var han vendt tilbage hertil for at hverve nye folk; til alt held og lykke var han imidlertid nu i går aftes blevet udplyndret på en dampbåd; de havde taget hans sidste hvid, men det var han nu kun glad over, det var netop det allermest velsignede, der kunne være hændet

ham; for den omstændighed var nu skyld i, at han var blevet omvendt, og for første gang i sit liv følte han sig fuldkommen lykkelig. Han var fattig, men det gjorde intet, nu ville han sporenstregs rejse bort igen – over til det indiske – og hellige resten af sine dage til at føre sørøvere tilbage på dydens vej, noget han naturligvis kunne påtage sig meget bedre end de fleste andre, da han næsten var personlig ven med de allerfleste af sørøverbesætningerne. Han vidste godt, at det naturligvis ville tage ham lang tid at nå derover, og det ville blive en drøj tur i det hele taget, da han jo som sagt intet mere ejede, men det var lige meget. Forsøget skulle nu alligevel gøres. Og det kunne han forsikre de tilstedeværende, at hver gang, det lykkedes ham at omvende en sørøver, ville han sige til ham: "Du skal ikke takke mig, for det er ikke mit værk, takken tilhører mine kære brødre i Pokeville-missionsmødet, de er menneskehedens velgørere – og især er denne elskelige mand – vor præst – enhver sørøvers sandeste og oprigtigste ven!"

Så brast han i tårer, og hele menigheden græd med ham. Pludselig var der en, der råbte:

"Skal vi ikke sætte en indsamling i gang for manden?" og så var der et par andre, der sprang op og skreg: "Nej – lad ham gå rundt med sin hat!" – Det sidste forslag tiltrådte også præsten.

Så gik da kongen rundt med tårefyldte øjne og snøftende af rørelse og velsignende de ædle givere og roste deres offerberedvillighed og takkede dem, fordi de var så gode mod de stakkels sørøvere, som han ville omvende. Og små yndige piger med tårer på kinderne, bad ham om, de ikke nok måtte få lov at kysse ham – sådan blot til en erindring, og det tilstod han dem beredvilligt; nogen af dem både kyssede og klappede ham

hele fem gange. Der var nogen, der bad ham blive en uges tid der i byen; han skulle komme og bo hos dem alle sammen; de ville betragte det som en ære, sagde de – kort sagt, der var en uhyre begejstring. Men den gamle afslog dog med klædelig beskedenhed alle disse fristende tilbud, han sagde, at hver dag, der nu ikke blev helliget hans missionsvirksomhed, måtte han betragte som spildt, han længtes så forfærdeligt efter at komme i lag med sine sørøvere.

Da vi endelig kom tilbage til flåden, og regnskabet blev opgjort, viste det sig, at han havde fået samlet hen imod halvfems dollars ind. Desuden havde vi fået fat i en tre gallons-fustage whisky; han fandt den i skoven på tilbagevejen, hvor han så den stå ensom og forladt på en vogn, han tog den så med om bord. Kongen var i det hele taget meget tilfreds med sit udbytte. Når man tog alt i betragtning, sagde han, var det måske slet ikke så tosset at tage missionsvirksomheden med i alle de andre erhverv, han havde. Det var nu forresten også almindeligt bekendt blandt folk af faget, sagde han, at sørøvere egnede sig langt bedre end hedninge til at arbejde med på et missionsmøde.

Hertugen mente også, at han havde haft held med sig, men han kunne jo ikke stikke kongen. Han havde nemlig i bogtrykkerpersonalets fraværelse arbejdet for egen regning og havde startet en lille ny avis for landmænd. Han havde øjeblikkelig fået ti dollars ind for avertissementer, og en del flere som abonnementspenge; men folk havde naturligvis helst villet betale med løg, favnebrænde og andre naturprodukter sådan, som de plejede. Det havde han dog ikke villet indlade sig på. Han havde lige købt sin forgænger ud, sagde han, og var nu

bestemt på at føre forretningen pr. kontant; så havde han måttet finde sig i et lille afslag i prisen, men i alt havde han tjent ni og en halv dollars, og det syntes han nu var et smukt resultat. Som skadeserstatning for brugen af lokalet havde han efterladt en hel avis i sats, lige klar til trykning, oven i købet med vers af eget fabrikat, og han syntes selv, at det var meget net af ham, at han ikke havde gjort sig betalt for den ulejlighed med et eller andet af det, der stod i trykkeriet.

Han havde forresten benyttet en del af tiden til at lave et stykke bogtrykarbejde til brug for os selv. Det var en plakat med et billede af en bortløben neger; nedenunder stod der: "200 dollars belønning til pågriberen", samt et signalement, der på en prik passede på Jim. Der oplystes desuden, at samme neger forgangen vinter var undveget fra plantagen "St. Jacques" fyrre mil syd for New Orleans, og at han sandsynligvis var gået nord på, og at pågriberen efter udleveringen skulle få den ovennævnte belønning udbetalt samt alle de udgifter dækket, han havde haft.

"Se nu," forklarede hertugen, "kan vi for fremtiden sejle om dagen, så meget vi vil. Skulle nogen komme og være nysgerrige, så binder vi blot Jim ved hænder og fødder, lægger ham ind i wigwammen, viser stikbrevet frem og fortæller, at vi har nappet ham heroppe ved floden, men at vi er for fattige til at rejse pr. damper, og derfor har gode venner på kredit overladt os denne lille flåde, på hvilken vi nu fører ham hjem og henter belønningen. Hvis vi havde håndjern og lænker ville det naturligvis se bedre ud, men det passer så dårligt med forklaringen om vor fattigdom. Nej, det er bedst at nøjes med en stump reb; vi må jo sørge for, at det ene svarer til det andet."

Vi syntes alle, at hertugen her havde vist sig rigtig fiffig; nu kunne vi da uden frygt sejle om dagen også. Foreløbig gjaldt det kun om endnu samme nat at komme bort fra byens nærhed, når der måske blev spektakel i anledning af hertugens virksomhed i trykkeriet; senere ville der altså være fred og ingen fare.

Klokken ti lettede vi atter og listede så afsted fra byen, hejste derefter lanternen og var snart helt ude af sigte.

Da Jim klokken fire om morgenen vækkede mig til vagt, sagde han:

"Huck, dig sige mig en ting. Dig tro, vi får fler' konge om bord denne rejse?"

"Å, nej," sagde jeg, "det tror jeg ikke vi gør."

"Det være meget godt," sagde han. "En eller to konge ikke gøre så meget, men mig ikke bryde mig om flere endnu. Den ene her nu være døddruk', og ham, hertu' ligesådan."

Jeg fik senere at vide, at Jim havde været i lag med kongen for at få ham til at tale fransk; han ville så gerne høre, hvordan det lød. Men kongen havde været klog nok til at svare, at han havde været alt for længe borte fra sit land, og at han i mellemtiden havde glemt det franske.

21

Solen stod allerede højt på himlen, men nu fortsatte vi roligt vor fart og tænkte ikke mere på at fortøje. Kongen og hertugen tørnede nu ud; lidt tykke under øjnene var de jo, men da de havde fået sig et bad, kvikkedes de kendeligt op. Efter frokost tog kongen så plads på et hjørne af flåden, trak fodtøjet af, smøgede bukserne op og lod benene dingle gemytligt i vandet. Så tændte han sin pibe og begyndte så på *Romeo og Julie* for at lære den udenad. Da han havde læst en tid, lærte hertugen ham hvorledes han skulle sige sine replikker, hvordan han skulle sukke og lægge hånden på hjertet, og det lykkedes meget ordentligt for ham. "Kun," sagde hertugen, "må De på ingen måde vræle dette her "Romeo!" som De gør. Det skal siges blødt og smægtende sådan: "Ro-o-me-oh!" sådan, ganske langsomt; husk endelig på, at Julie jo er en sød og blufærdig lille pige; hun brøler ikke op som et æsel."

Nå, næste nummer bestod i, at hver af de to højheder bevæbnede sig med et langt egetræssværd og så øvede de sig i tvekamp. – Hertugen kaldte sig nu hele tiden Richard III, og den måde, han dansede omkring på, var noget så storartet at se. Efter at de havde teet sig sådan i nogen tid, var Hans Majestæt så uheldig at dumpe over bord, og så hvilede de to trætte helte sig en stund og snakkede sammen om de forskellige oplevelser, de hver især her på egnen havde haft.

Efter middagstid sagde hertugen så:

"Hør nu en gang, Capet, skal vi ikke gøre dette her til en rigtig første klasses forestilling, De forstår, og derfor er det nok

bedst, at vi tænker på at have et eller andet som tilgift til vore tilskuere, sådan nogle småting vi kan besvare dacapoer med."

"Dahva' for noget, Bilgewater?"

Hertugen forklarede ham, hvad han mente og fortsatte så:

"Jeg selv kan svare med en "Highland Fling" eller en sømandsreel, og De – lad mig se – å, nu har jeg det – De kan gi'e Hamlets monolog."

"Hamlets – hvad for noget?"

"Hamlets monolog, kender De ikke den? Det er det allerberømteste Shakspeare har skrevet. Å! Den er guddommelig – aldeles dejlig er den – den slår aldrig fejl. Den står desværre ikke i min bog – jeg ejer kun det ene bind med Romeo – men jeg kan vist nok få den pisket frem af hukommelsen. Jeg vil gå lidt her frem og tilbage i ensomhed, så kommer det nok, pø om pø, fra mindets dybder."

Og i de første minutter derefter så vi nu Hans Nåde spankulere op og ned ad flåden med tankefulde miner; af og til rynkede han brynene forskrækkeligt; så pressede han hånden mod panden, gik et par skridt tilbage, sukkede så dybt og lod en tåre trille nedad kinden. Å, det var dejligt at se. Lidt efter lidt kom det så. Nu skulle vi blot give agt, sagde han. Og så stillede han sig i en ædel position, strakte det ene ben frem, spredte armene vidt ud, kastede hovedet tilbage og fæstede blikket på himlen, snart sukkede han, snart skar han tænder, og sådan buldrede han løs med fremskudt bryst og i en rivende fart. Jeg lærte hurtigt den lektie, mens kongen fik undervisning.

Det var et langt, stort vers, og det endte således:

"Men ti stille – tys! – der kommer
Ophelia, du fagre – ak min skønne
luk du blot op din store, marmorhvide flab
og se så at komme i kloster med dig snarest."

Nå, kongen kunne forfærdelig godt lide den tale, og han fik den snart lært udenad. Det lod forresten til, at han ligesom var født til den rolle, for, når han var kommet rigtig i kog, var det ligefrem storartet at se, hvor han kunne rive og slide i sig selv.

Så snart der var lejlighed til det, fik hertugen nogle plakater trykt, hvorefter vi i to-tre dage havde det usædvanligt livligt om bord, det gik stadig løs med prøver, indstuderinger og tvekampe, og en skønne morgenstund – vi befandt os nu allerede et godt stykke nede i Arkansas – fik vi endelig en lille by i sigte. Vi fortøjede så straks ved en lille bugt en mils vej oven for byen, hvorefter hele selskabet med undtagelse af Jim gik i kanoen og drev af for at se om dette sted kunne egne sig til at give en forestilling på.

Jo, det lod til, at vi havde held med os. Der skulle netop samme eftermiddag være en cirkusforestilling, og landboerne fra omegnen var næsten alle i byen, de var befordret dertil på allehånde mere eller mindre skrøbelige vogne. Cirkus skulle bryde op før natten, så vor forestilling havde derfor de allerbedste chancer. Hertugen lejede så et lokale, og derefter gik vi rundt og slog plakaterne op.

Følgende stod trykt på dem:

SHAKSPEARE-FORESTILLING ! ! !
Vidunderlig præstation !
Kun denne aften !

De verdensberømte tragiske skuespillere
David Garrick jun. fra Drury Lane Teatret, London
og
Edmund Kean sen. fra det Kgl. Haymarket Teater,
Whitechapel, Puddingglane, Piccadilly-London, samt fra
fastlandets Kgl. Kejs. Hofteatre etc. i deres glimrende
Shakspeareske skuespil, kaldet:

Balkon-scenen fra
ROMEO OG JULIE ! ! !
Romeo: Mr. Garrick.
Julie: Mr. Kean.
Med bistand af hele det øvrige selskab !
Nye kostumer, nye dekorationer, nye rekvisitter !

Derefter:
Den spændende, mesterlige og blodige slagsværd-kamp
fra

RICHARD III ! ! !
Richard III: Mr. Garrick.
Richmond: Mr. Kean.

Desuden opføres efter opfordring:

HAMLETS UDØDELIGE MONOLOG ! !

af den udmærkede tragiker Kean !
der har fremsagt den 300 gange i Paris !
Kun denne aften
på grund af bindende europæiske engagements.

Pris: 25 cents. Børn og tjenestefolk 10 cents.

Efter disse forberedelser gik vi omkring i byen for at orientere os lidt.

Butikkerne og husene bestod for største delen af gamle, brøstfældige bræddekasser, der ikke en gang var malet. De fleste var bygget på pæle for ikke at blive overskyllet, når floden steg. Der var småhaver omkring husene, men de var rigtignok ikke videre godt vedligeholdt. De var snarere opholdssted for gamle umage sko, tomme flasker og blikkander. Hist og her så man nok et par enlige stokroser, men det var også alt. De plankeværker, der omgav disse urtegårde, dinglede og så ud til at kunne vælte, hvad øjeblik det skulle være. Lågerne var uden hængsler eller i det højeste forsynede med en læderstrop. Enkelte steder havde man begyndt at hvidte plankeværkerne, men hertugen mente nok, at det vist var sket før Columbus' tid. Vi så også mange steder svin, der løb og rodede i haverne, indtil der kom folk og jog dem ud.

Alle butikkerne lå i en og samme gade. Der var markiser uden for vinduerne og til de jernstænger, disse hvilede på, havde kunderne bundet deres heste. Under markiserne stod der tomme pakkasser, og på disse sad der nogle mænd, der, som det lod til, i reglen tilbragte deres tid her, mens de sleb deres Barlowknive, skråede tobak, gabede og strakte sig. Disse herrer syntes at have en vis forkærlighed for gule stråhatte, så omfangsrige som en paraply, hvorimod frakker eller veste nok ikke var på moden her – deres tale var doven og drævende og rigeligt spækket med saftige eder. Når de ikke netop rakte hinanden en skrå eller kløede sig i håret, hvilede deres hænder i

bunden af deres bukselommer. Den samtale vi hørte, lød oftest således:

"Giv mig en skrå, Hauk."

"Jeg kan ikke, jeg har kun min egen. Spør' Bill."

Så giver Bill ham måske en, men som oftest lyver han og svarer, at han heller ikke har nogen. Største delen af den slags herrer ejer måske ikke en cent hele livet igennem, så lidt som den tobak, som det ikke er dem muligt at undvære. De får i reglen deres tobak ved at låne sig frem. De siger som så: "Bare du ville give mig en skrå, Jack, lige i dette øjeblik gav jeg Ben min allersidste," – hvilket naturligvis ikke er sandt, men det er også kun fremmede, de narrer på denne måde. Men da Jack imidlertid hører til deres eget lag, svarer han blot sådan:

"Nå – så du gav ham en skrå, ja og din søsters eller bedstemo'ers hankat fik vist den næstsidste. Tag du heller å giv mig tilbage, hvad jeg har lånt dig før, så ska' du gerne få en stump af det."

"Det har jeg jo betalt dig en gang."

"Javist. Nej du lånte min go'e store skrå å gav mig niggerskrå i stedet for."

Alle gaderne og stræderne lå hen i et bundløst pløre. Det var så sort og sejt som tjære og en halv meter tykt på de bedste steder. Svinene syntes vist udmærket om denne tingenes tilstand. En scene, som den følgende, lod til at høre til dagens sædvanlige adspredelser: En kulsort so med et kuld grise i hælene på sig kommer gryntende frem fra en sidegade, vælter sig lige midt for en dør, så folk må gå en omvej for at komme forbi, strækker så alle fire kæppe i vejret, lukker øjnene og koketterer med ørerne, mens de kære unger tager sig et foder,

og den ser imidlertid så lykkelig ud, som om den var betalt for det. Lidt efter kunne man så høre sjoverne råbe: "Hej, drenge – hop op på hende –", og nu farer den ømme moder, skrigende op med en køterhund eller to i hvert øre, og et helt kobbel hunde i hælene på sig. Sjoverne springer op, griner himmelhøjt, mens de holder sig på maven og strækker hals for at følge striden, indtil de kæmpende forsvinder, hvorefter driverterne atter lader sig falde ned på pakkasserne med et udtryk af inderlig glæde og tilfredshed over tumulten. Så venter de tålmodigt på næste nummer i deres underholdning, og det er sædvanligvis en tvekamp mellem et par køtere, med mindre de får tiden til at gå med den noble beskæftigelse at sprøjte en forladt hund over med terpentin og stikke ild i den eller binde en blikkande fast i dens hale og lade den løbe, til den styrter. Ved floden var for øvrigt nogle af husene ganske underminerede af vandet, og mange af husene havde beboerne måttet flytte tilbage et godt stykke ind i landet.

Jo mere vi nærmede os middag, desto tættere blev vognrækkerne i gaderne. Landbofamilierne havde bragt deres mad med og spiste den, mens de så på kærrerne; whiskydrikkeriet blev efterhånden livligt og jeg så tre slagsmål. Med et er der en stemme, der råber:

"Halløj – der kommer jo gamle Boggs fra landet. Han skal nok have sin sædvanlige månedkæfert –. Nu skal I se løjer, drenge."

Alle dagdriverne så glad overraskede ud, det lod til, at en af deres stående adspredelser var at gøre grin med gamle Boggs.

Den gamle mand, der hed således, kom nu ridende på en hest i susende karriere; han hylede værre end en indianer:

"Gå af vejen med jer. Jeg er på krigsstien; nu skal der straks bli'e brug for ligkister – si'er jeg!"

At han var fuld allerede, kunne man tydeligt se, sådan som han dinglede på sadlen. Han kunne vel være en halvtreds år gammel, og ansigtet var gloende rødt. Alle hylede de efter ham, lo og gjorde grimasser ad ham, og han vrængede igen og skreg, at nu skulle han straks tage dem for sig en for en, men først skulle han have livet af oberst Sherburn; hans valgsprog havde jo altid været: "Først kød – så skemad bagefter."

Nu fik han øje på mig, og så red han lige ind på mig og råbte:

"Hvor kommer du fra? Er du parat til at dø, din hvalp?"

Men så bøjede han af og red videre. Jeg var ikke fri for at være lidt bange, men så var der en mand, der sagde til mig:

"Han mener ikke noget med det. Sådan bærer han sig altid ad, når han er fuld. Han er ellers det skikkeligste skrog i hele Arkansas – han har såmænd aldrig gjort en kat fortræd, hverken som fuld eller som ædru."

Boggs red imidlertid lige hen til byens største butik, og her bøjede han hovedet, så han kunne se ind under markisen, og råbte så:

"Kom herud, Sherburn – kom herud til den mand, du har snydt og bedraget. Det er dig, din hund, jeg er ude efter; nu vil jeg have fat i dig – din skurk – forstår du det."

Sådan blev han ved en stund; han overdængede Sherburn med alle de skældsord, han kunne finde på, mens gaden fyldtes med lyttende og leende tilhørere. Men så så jeg med et en statelig, streng skikkelse, henved et halvt hundrede år gammel og ubestrideligt den mest velklædte mand i hele byen – træde ud af butikken, og mængden veg frygtsomt tilbage, så snart han

så på dem. Rolig og kold skred han langsomt hen til Boggs og sagde så med stor værdighed:

"Jeg er snart ked af dette her; men jeg vil alligevel finde mig i det til klokken bliver et – husk godt på det – ikke et minut længere. Hvis du efter den tid åbner din mund imod mig, så meget som en eneste gang, så skal jeg nok vide at finde dig, hvor langt du så er løbet væk."

Så vendte han om og gik tilbage. Folk stod lidt slukørede og betragtede hinanden, men der var ikke en, der rørte sig, og latteren var helt døet hen. Boggs selv red bort ned ad gaden, skældende og smældende på Sherburn, så højt han formåede, men længe varede det ikke, før han var der igen og tog på veje ligesom før. Nu og da gik en og anden hen til ham og sagde, at klokken kun manglede et kvarter i et, og der var andre, der på anden måde prøvede at bringe ham til tavshed, men lige meget hjalp det – han blev ved. Til sidst var der så en der sagde:

"Løb hen og få fat i hans datter – men skynd jer – sommetider hører han dog efter, hvad hun siger. Hvis nogen kan overtale ham, så er det hende."

Der var straks et par stykker, der løb afsted. Jeg drev i mellemtiden lidt ned ad gaden. Der gik vel en fem minutter eller så, så kom Boggs tilbage – denne gang uden hest. Han dinglede hen over gaden, han var barhovedet, og på hver side af ham gik der en ven, der forgæves anstrengte sig for at holde styr på ham. Han var meget rolig nu, men øjnene stirrede endnu vildt omkring, og han skyndte sig afsted, det bedste han kunne.

Så var der pludselig en der råbte:

"Boggs!"

Det var obersten. Han stod ganske stille midt ude på gaden med en pistol hævet i sin højre hånd, og løbet pegede opad. I samme øjeblik kommer der en ung pige farende forbi med to mænd i hælene på sig. Boggs og hans kammerater vendte sig om for at se, hvem det var, der råbte. Da de andre opdagede pistolen, sprang de hurtigt til side, mens våbnets løb langsomt sænkedes vandret ned. Den forfærdede Boggs strakte hænderne i vejret og bad: "Å, for Guds skyld – skyd dog ikke!" Bum! lød det og så gik pistolen af, og Boggs vakler. Bum, det var det andet skud, og så faldt Boggs baglæns til jorden med vidtspredte arme. Den unge pige udstødte et skingrende skrig, styrtede frem, kastede sig over den faldne og råbte: "Å! Han har dræbt min fa'r, han har skudt min fa'r!" En mængde mennesker stimlede efterhånden sammen og trykkede på udvendig fra for at komme til at se noget, mens de nærmeste stående råbte: "Tilbage – gør dog plads! Lad mennesket dog få luft!" Oberst Sherburn smed pistolen på jorden, drejede sig rundt på hælen og gik sin vej.

Man bar Boggs ind i en lille materialistbutik, og hele byens befolkning fulgte efter. Jeg selv var ikke sen, men sikrede mig en god plads ved vinduet, hvorfra jeg kunne se alt. Boggs var øjensynlig endnu ikke død; han gjorde nogle krampagtige forsøg på at trække vejret, men pludselig standsede åndedrættet, trækkene blev slappe og staklen opgav ånden. Datteren måtte med magt rives fra ham og føres bort. Hun kunne vel være en seksten år gammel; hun var nydelig og så så godt ud, men forfærdelig bleg var hun.

Larmen udenfor blev værre og værre, og til sidst anså jeg det for rådeligst at trække mig lidt tilbage. Naturligvis talte man i

byen kun om mordet, og alle talte i munden på hinanden, mens de sidst ankomne lyttede andægtigt til, hvad de andre fortalte. Der var endog en der trådte ud på gaden og meget dramatisk gengav hele scenen, til slut lod han sig endog falde om som død. Mængden lønnede ham med lydelige bifaldsråb: det var akkurat gået sådan til, som han viste dem. Nogle taknemmelige tilskuere fandt sig foranlediget til at bevidne ham deres erkendtlighed ved at byde ham en slurk af deres flaske.

Sådan gik det en stund, og lidt efter lidt lød der flere stemmer for, at Sherburn burde lynches. Et minut senere råbte hele skaren, at sådan skulle det være, og hylende stormede de så afsted alle sammen, undervejs bemægtigende sig, hvad der fandtes af tøjsnore og reb, for at de kunne have noget at hænge ham i.

22

Kort efter stormede hele sværmen opad byens hovedgade og hen imod oberst Sherburns hus; de skrålede og hujede som vilde mennesker. Alle dem, de mødte, måtte enten løbe ind et eller andet sted eller finde sig i at blive trukket med, hvis ikke de ville trampes ned. Rundt om vinduerne så man nysgerrige fruentimmeransigter. Børnene fo'r ud på gaden og i hvert træ sad en niggerdreng, ja, om det så var kvæget i indelukkerne, standsede de deres gumlen foder og blev nysgerrige. Uden for oberstens hus blev der gjort holdt. Gårdsrummet fyldtes straks med mennesker, og de råbte alle: "Riv plankeværket ned!" Og det blev også øjeblikkelig gjort.

Næppe var dette arbejde imidlertid fuldført, før døren til altanen på første sal gik op, og genstanden for hele denne tumult trådte ud, han holdt en dobbeltløbet riffel i hånden, og han så fuldstændig koldblodigt på dem alle. Lige så snart hoben så ham, blev der straks en trykket stemning hos dem, der stod nærmest.

Sherburn sagde ikke et ord. Han blev blot stående og så på dem. Så længe spektaklet varede, forblev han tavs, stirrede nu og da ned på en eller anden bekendt, der forgæves søgte at udholde hans gennemborende blik. Et hånligt smil fløj af og til hen over hans læber – snart efter var der fuldstændig tavshed, og han begyndte da at tale langsomt og truende:

"Sikken et indfald! At I vil lynche nogen; det er jo fuldstændig latterligt. At tænke sig, at en eneste at jer skulle have så meget mod, at I kunne gøre det. Fordi I af og til strammer jer op til at

angribe en enlig, venneløs kvinde, eller en stakkels bange svækling, der syg og nødlidende kommer hertil, bilder I jer ind, at I også kan gå i lag med en mand. Nej, en mand er såmænd sikker nok imellem tusind af jeres slags, så længe det da er højlys dag og I ikke kan komme bag om på ham.

Nej, jeg kender jer tilstrækkeligt. Jeg er selv født i syden, og jeg har levet både her og nord på, og jeg ved så nogenlunde besked med, hvad I i gennemsnit duer til. I er gennemsnitligt nogle rigtige kujoner. Ja – man har nok hørt om, at en mand ved højlys dag har standset en hel diligence fuld af folk og plyndret dem ud. Aviserne kommer med fraser om, at det er tapre mænd og modige folk, og så tror I, at I er det – mens I i virkeligheden ikke er ret meget værd. Hvorfor hænger jeres dommere ikke mordere? Ganske simpelt hen, fordi de er bange for, at hans venner bagefter skal skyde dem bagfra eller overfalde dem i mørke – for akkurat sådan ville I bære jer ad.

Det er angst, der har drevet jer herhen – I er bange for, at man skal kalde jer kujoner, og det er det, I alligevel er alle til hobe. Hvis I skal lynche en mand, må I hellere komme om natten med maske for ansigtet og så overfalde ham bag fra. I tør ellers aldrig gøre det. Og det er fordi I ikke er mænd. Der var en af jer, der var lidt af en mand og det var Buck Harkness. – Men I andre, I er for bange for det besvær, der følger med at tage hævn over en mand. Nej – det eneste, I har at gøre, er at stikke halen mellem benene og så krybe i jeres huler igen. Skal det være alvor med den lynchning, så må det som sagt ske om natten og efter gammel sydlandsk vis, med masker for ansigtet. Men nu – siger jeg – gå jeres vej – ellers –"

Sherburn hævede langsomt geværet og spændte hanen, men i det samme opstod der en voldsom bevægelse blandt hoben. De nærmest stående trængte sig baglæns tilbage, og hele slænget måtte følge med. Kredsen sprængtes, og de enkelte, der endnu holdt stand, så alt andet end fornøjede ud. Jeg selv ville ikke vente længere på noget resultat, jeg kunne naturligvis godt være blevet stående, men jeg foretrak nu alligevel at gå min vej.

Jeg fik så lyst til at gå hen i cirkus, og der passede jeg på billettøren, og da han et øjeblik vendte sig om, dukkede jeg ind under teltet. Jeg havde ganske vist min guldtyvedollar hos mig foruden en del andre småmønter, men jeg syntes nu, at det var klogere at spare de penge. Når man er så langt fra hjemmet, ved man aldrig, når man kommer til at savne de penge, man må være forsigtig med sine udgifter. Sparsommelighed er jo en dyd. Jeg har i og for sig ikke noget imod at spendere penge på cirkusbilletter, når det ikke kan være anderledes; men det er jo ingen nytte til ligefrem at smide pengene væk, og det ville ligefrem være flothed at betale her.

Det var forresten en udmærket forestilling. Det var den bedste fornøjelse, jeg længe har oplevet, og man kunne ikke se noget nydeligere, end da hele selskabet parvis kom ridende ind, herrerne i benklæder og skjorteærmer uden fodtøj eller stigbøjler, med hænderne nok så roligt hvilende på lårene, som om der slet ikke var noget i verden, der hed tøjler – der var vist over en snes herrer – og damerne var så smukke med rigtig kraftig rødme på kinderne og i nogle dragter, som var de dronninger alle sammen. De dragter måtte nu have kostet millioner af dollars, så fulde af ædelstene og diamanter var de. Aldrig i mine dage har jeg set mage. De gjorde de

vidunderligste kunster. De red rundt efter hinanden så smukt og yndefuldt, og herrerne var alle så høje og slanke og sad så lige og sikkert i sadlen, og damernes dragter faldt så smukt ned over dem, så hver eneste lignede den skønneste parasol. Og så red de raskere til og gjorde kunster på hestene, og direktøren stod ved midterpælen og knaldede med en mægtig pisk og råbte "Hej-he!", klovnen stod bagved og gjorde nar ad ham, så folk var lige ved at dø af latter, og så sprang hestene over barriererne og dukkede med hovederne for at hilse publikum, så klappede alle i hænderne af dem.

Alt gik glimrende, og klovnen var så grinagtig, at folk var ellevilde over ham. Jeg begriber heller ikke, hvordan han kunne finde på så mange løjer. Om jeg havde spekuleret et helt år, kunne jeg ikke have fundet på dem. Men så var der pludselig en fuld mand, der forsøgte at sætte over barrieren, han ville også nok ride en tur, sagde han; de skulle se, han var slet ikke så tosset endda, når han kom på en hest. Cirkusfolkene prøvede på at snakke ham til fornuft; men det hjalp slet ikke; hele forestillingen var nær ved at gå i stykker ved alt det postyr, han forvoldte. Efterhånden blev tilskuerne da også ganske utålmodige, først råbte de op og gjorde løjer med ham, men da han kun blev meget værre efter det, tog nogle sig for at smide ham ud eller slå ham ned i gulvet, eftersom det nu kunne falde sig. Til sidst trådte så direktøren frem og sagde, at han håbede, at folk ville være tålmodige; han ville så nødig have uroligheder, og hvis den fulde mand ville love at opføre sig pænt, var der heller ikke noget i vejen for, at han kunne prøve at tage sig en ridetur, hvis han da virkelig mente, at han kunne sidde fast på en hest. Alle folk lo af dette forslag, som de fandt udmærket, og

manden kom så frem, I samme nu han sad i sadlen, stejlede hesten og fo'r frem, mens to staldkarle endnu hang ved tømmerne. Den fulde mand dinglede fra den ene side til den anden, og imedens stod tilskuerne ret op, rakte hals og brølede som gale mennesker. Langt om længe rev dyret sig endelig løs fra karlenes tag og galoperede så rundt med manden på ryggen, mens hans ene fod hang ned på jorden på den ene side og hovedet lå helt ned ad ryggen på den anden side. Folk hylede af glæde og skræk, men jeg var gruelig bange for ham, for det så meget farligt ud. Men så samlede han sig efterhånden sammen, rettede sig op, greb tømmen og stod i næste minut ret op på hesteryggen; han kastede atter tøjlerne og lod så stå til. Mens hesten rasende fo'r afsted med ham, stod han nu der nok så fornøjet, som der ikke havde været det mindste i vejen med ham og han aldrig havde været fuld, så begyndte han oven i købet at trække tøjet af sig, bukser, veste og frakker smed han af sig og de lå spredt omkring – jeg tror, han havde sytten sæt klæder på. Endelig havde han kastet den sidste, og nu viste han sig som en slank, smuk kunstberider iført en pragtfuld dragt. Med et spring satte han ned af hesteryggen, hvorefter han forsvandt bag tæppet, mens begejstringen blandt publikum nær aldrig havde fået ende.

Men da nu direktøren så, at manden havde narret ham, forklarede han sagen på den måde, at det var ham, der var blevet holdt for nar af den fulde mand, men det kom han jo dårligt fra. Det var naturligvis en af hans egne folk, der havde fundet på den spøg, og den gjorde som sagt glimrende lykke. Jubelen blev højere og højere jo mere slukøret og ked af det, direktøren anstillede sig.

Nå, det var samme aften, at vi havde vor forestilling, men der var kun mødt tolv tilskuere, akkurat nok til at dække vore udgifter, og så sad de oven i købet alle sammen og lo, hvad der gjorde hertugen aldeles rasende. Til slut gik de endog deres vej inden forestillingen var forbi, med undtagelse af en eneste, der sad og sov. Hertugen sagde bagefter, at disse Arkansasbønder naturligvis ikke forstod sig på Shakespeare; det, de ville have, var kun gøgl – jo værre, jo bedre. Men han skulle nok vise dem noget, der faldt i deres smag. Næste morgen anskaffede han sig så nogle store ark karduspapir og noget sort maling og så tegnede han nye plakater og fik dem klistret op rundt om i hele byen på gadehjørnerne. På plakaterne stod der at læse:

PÅ TEATRET !
GIVES KUN 3 AFTENER !
De verdensberømte skuespillere
DAVID GARRICK JUN. !
OG
EDMUND KEAN SEN. !
fra de londonske og fastlandets hofteatre.
I deres spændende tragedie

KONGENS KAMELEOPARD

ELLER

KONGEN UDEN LIGE ! ! !

Adgang 50 cents.

Men forneden stod med de allerstørste og fedeste typer:

DAMER OG BØRN FORBYDES ADGANG.

"Se der," sagde han, da den var lavet, "hvis ikke dette her kan få dem herhen, så kender jeg ikke Arkansasfolk."

23

Nå, hele dagen havde både hertugen og kongen travlt med deres forberedelser og indstuderinger. De fik en scene stablet op med et forhæng for, og de lavede en lamperække foran den, det var alt sammen nok så nydeligt. Huset var ganske rigtigt propfuldt om aftenen straks efter, at der var blevet lukket op, og da der ikke var plads til flere, gik hertugen bort fra indgangsdøren, hvor han havde solgt billetter, og så løb han bagom, viste sig atter på scenen foran tæppet og holdt en lille tale, hvori han roste tragedien, samt fortalte, at den var noget af det mest spændende, man kunne tænke sig. Han fortalte endvidere en hel del om Edm. Kean sen., der spillede hovedrollen deri osv. osv., og da tilskuerne så omsider var lige ved at briste af nysgerrighed, lod han tæppet gå op, og et minut efter kom kongen farende ind på alle fire, og han var ganske nøgen, men malet over med striber i alle mulige farver aldeles som en regnbue. Men det kunne nu være, hvad det var med hans udsmykning, men han var aldeles som rasende, og han fo'r omkring under de mærkeligste fagter; det var forresten gruelig morsomt at se på. Publikum lo da også som besatte, og da forestillingen var forbi, og han forsvandt bag forhænget, klappede de ham frem hele to gange, så han måtte give alle sine spring dacapo. Ja, jeg siger rigtignok – han kunne have fået en ko til at le med alle de krumspring, han gjorde.

Så lod hertugen endelig tæppet falde, og kom atter frem foran lamperækken, bukkede høfligt og meldte, at forestillingen kun ville blive gentaget to gange, eftersom

skuespillerne havde bindende engagements i London, hvor allerede samtlige pladser i Drury Lane-teatret var bortabonnerede. Derpå afleverede han endnu et sirligt buk og tillod sig så under forudsætning af, at det var lykkedes ham at tilfredsstille det ærede publikum at håbe på, at tilskuerne ville omtale hans forestilling for deres venner og bekendte og få dem til at give møde de påfølgende aftener; han ville være dem meget forbunden for dette.

En snes stemmer råber så:

"Hvadbehager, er det allerede forbi? Er det det hele?"

Ja, svarede hertugen, nu var det forbi. Men så blev der et hus. Alle råbte, at det var noget snyderi, og de rejste sig truende og belavede sig på at storme scenen og sætte efter skuespillerne. Men så var der en stor og meget net, ung mand, der sprang frem og råbte:

"Vær nu rolig, jeg vil sige et par ord, mine herrer!" Så blev der stilhed. "Vi er blevet forfærdelig snydt – det er der ingen tvivl om. Men derfor er det jo ikke nødvendigt, at vi alle bliver grint ud af hele byen – vel? Nej! Det synes jeg heller ikke. Ja, så foreslår jeg, at vi ganske stille skal liste af og så se at få de andre i gyngen; hver gi'er sit for at få dem herhen og ingen sladrer af skole. Når så alle har været her, er der ingen til at gøre nar. – Er det ikke fornuftigt?"

"Jo, jovist!" råbte de andre.

"Godt, så er det et ord! Hver går nu til sit og får i morgen en anden overtalt til at gå herhen for at se på den komedie."

Dagen efter hørte man ikke andet i byen end begejstrede udtalelser om forestillingen, og vi havde atter propfuldt hus og snød også denne gang publikum. Da vi om aftenen kom om

bord på flåden, fik vi os en rigtig god aftensmad, og så halede vi ud fra land, løb ned forbi byen og fortøjede flåden i en bugt, der lå omtrent to mil længere syd på.

Den tredje aften mødte publikum også talrigt, men denne gang var det imidlertid ikke nye folk, men folk der også havde overværet de tidligere forestillinger. Ved indgangsdøren havde jeg taget plads ved siden af hertugen, og jeg opdagede snart, at de indtrædendes lommer så så underligt opsvulmede ud, og der var også nogen, der mødte med et eller andet fordægtigt gemt under frakken. Sådan vellugtende sager var det nu ikke, det mærkede jeg meget hurtigt: der var rådne æg, og der var i snesevis af dem og rådne kålhoveder og alt sådan noget. For mig, der så udmærket godt vidste, hvordan en død kat lugter, var det heller ikke svært at udpege mindst tres af den slags. Et øjeblik gik jeg indenfor, men det blev mig snart for stærkt; jeg måtte hurtigst muligt se at komme ud igen. Da rummet derinde endelig var så proppende fuldt, som tænkes kunne, gav hertugen en af de nærmest stående en kvart dollar for at passe billettørforretningerne et øjeblik og løb så bag om hen til den indgangsdør, hvor de spillende kom ind. Jeg var lige i hælene på ham, og kort efter var vi forsvundet i mørket.

"Løb nu så hurtigt, du kan," sagde han, "og se så at få fat i flåden i en fart – løb – løb."

Jeg gjorde, som han sagde, og vi nåede samtidigt vort mål; få sekunder efter var vi allerede i drift og søgte ud på midtstrømmen, uden at nogen sagde et muk. Jeg sendte vor stakkels konge en medlidende tanke, jeg kunne forestille mig, at han nu havde sit hyr med publikum deroppe i salen. Men dette var forresten en aldeles overflødig deltagelse fra min side,

for lige med et kom Hans Majestæt ud fra wigwammen og spurgte:

"Nå, hvordan gik det så deroppe i dag, hertug?"

Han havde nemlig slet ikke været oppe i byen, men havde holdt sig hernede hele tiden.

Vi var kommet en halv snes mil neden for byen, før vi hejste vor lanterne. Derefter blev der tændt op og lavet aftensmad og imedens vi nød den, tog vi os en hjertelig latter over det puds, vi havde spillet disse mennesker.

"De dumrianer," sagde hertugen, "hvor det dog var nogle grønskollinger! Jeg vidste naturligvis meget godt, at det første hold ville holde mund for at få resten narret, som de selv var blevet det, og jeg gættede også straks, at det skulle gå løs mod os tredje aften. Nå – ja, nu er det jo deres tur til at more sig, og jeg under dem så gerne den glæde. Men jeg gad nu nok vide, hvad de vil forslå tiden med. Ja, de kunne naturligvis nok lave det om til en fællesspisning – madvarer har de da i hvert tilfælde nok af."

Disse slyngler havde virkelig skovlet ikke mindre end fire hundrede og tres dollars ind ved den forretning og det i løbet af kun tre aftener. Aldrig har jeg set magen til optrækkeri.

Da de langt om længe var gået til ro og lå og snorkede, gav min skikkelige Jim sig til at spørge mig ud.

"Dig ikke forbavset over dem konger og sådan, som dem bære sig ad, Huck?"

"Åh nej – ikke sådan videre."

"Hva'for er du ikke det, Huck?"

"Det ligger dem nu engang i blodet, Jim. Sådan er de alle sammen."

"Jamen, Huck, dem konger jo bare være slyngler, rigtig durkdrevne slyngler."

"Ja, men menneske, det er jo netop det, jeg siger. De fleste konger er mere eller mindre slyngler – så vidt som jeg kan forstå."

"Mig ikke forstå det – være det da sådan?"

"Læs blot om dem – så skal du selv se. Der er nu for eksempel ham Henrik den Ottende; der er ikke den søndagsskoleforstander til i verden, der kan stikke ham. Eller Carl den Anden, Ludvig den Fjortende, den Femtende og Edward den Anden og Richard den Tredje, den ene ligner grangivelig den anden. Du skulle nu blot have kendt Henrik den Ottende, da han var i fuldt flor. Han var en knop. Han plejede at tage en ny kone hver eneste dag, og næste morgen så huggede han hovedet af hende. Det gik lige så let for ham, som om han havde forlangt et blødkogt æg til sin morgenmad. "Skaf mig fat i Nelly Gwyn!" sagde han. Og så kom hun. Næste morgen: "Hug ho'det a' hende!" Så huggede de det af. "Lad mig nu få fat i Jane Shore!" sagde han; så kom hun også, og morgenen derefter siger han igen: "Ho'det a' hende!" og sådan gik det hele tiden. "Ring på Skøn-Rosamonde!" Den skønne Rosamonde viser sig – næste morgen: "Ho'det a' hende," og så lod han hver af dem først bringe til sig og lod dem fortælle sig en historie; på den måde fik han samlet et tusinde historier. De blev senere udgivet i en bog: Dommedagsbogen hedder den, og det var et godt navn, for det passede, hvad der stod i bogen. Du selv kender jo ikke meget til denne her kongelighed, Jim, men det gør jeg, kan du tro, og jeg siger dig, at de to, vi har her om bord, såmænd er nogle af de bedre af slagsen. Se, der var nu også den anden

Henrik – han fik en mistanke om, at der var noget galt fat med hans fader, hertugen af Wellington. Hvad gjorde han så, han forlangte naturligvis, at han ville se ham efter i papirerne, ikke sandt? Nej, min ven, han druknede ham. Ja, det gjorde han og det i et anker vin, ligesom en kattekilling. Jeg sætter nu bare, at han kom og så, at der lå nogle penge. Tror du så, at han lod dem ligge? Nej, du kan tro nej, han stak dem skam til sig. Eller han sluttede kontrakt med nogen og aftalte, at de skulle udføre et eller andet og gav dem betaling forud? Nej! Tror du han i det hele taget fandt på at gøre, hvad han burde – tværtimod, han gjorde altid noget andet. Blot han åbnede sin mund – og da ikke lukkede den i en fart igen – hvad tænker du så, der kom ud af den? En rigtig ærkeløgn kom der. Ja, sådan var han, Henrik; og du kan roligt bande på, at havde det været hans tur heroppe i byen, så havde han ikke givet spillet op, så længe der havde været en skilling tilbage. Jeg vil just ikke påstå, at vore folk er meget bedre, for det ville ikke være overensstemmende med sandheden, men imod den gamle buk er de lige godt rene sinker. Men sådan er det forresten altid: konger er konger, og det må man jo tage hensyn til. Det ligger nu engang i den måde, de er opdraget på."

"Det er lige meget, Huck. Dem her mig ikke synes lugte godt."

"Ja, Jim, det hjælper ikke. Vi kan skam ikke få de konger til at lugte anderledes; historien har ingen midler anvist."

"Men, se nu til ham hertug, han være ganske skikkelig på en vis måde."

"Ja, hertugerne, det er også noget andet, men der er forresten ikke stor forskel. Vores må vi vist regne til middelslagsen. Når

han er fuld, er der såmænd ikke mange, der kan skelne ham fra en konge."

"Ja, ja da, mig bare ikke få flere a' den slags, Huck; mig ikke holde flere ud."

"Ja, jeg synes akkurat, som du, Jim; men nu har vi dem jo engang på halsen, og så må vi huske på, hvad de er, og tage hensyn til det. Somme tider længes jeg virkelig også efter at komme et sted hen, hvor der ikke er nogen kongeligheder."

Hvad nytte ville det være til, om jeg fortalte Jim, at disse to mennesker kun var snydere? Godt kunne det jo ikke gøre, at han fik at vide, at de ikke var fornemme folk, og desuden – forskellen var vel, som jeg havde sagt, heller ikke synderlig stor mellem de rigtige og disse her.

Jeg gik så til sengs, og som sædvanlig lod Jim mig sove, da det var min tur at holde vagt. Han var så trofast og god altid. Da jeg hen imod daggry atter vågnede, sad han med hovedet imellem knæene og sukkede og stønnede i sine egne tanker. Det var der jo ikke noget at sige til; jeg kendte såmænd godt grunden. Det var naturligvis igen konen og børnene, dér langt borte, som han tænkte på, og som han længtes efter; det var hjemve, han led af, for han havde jo aldrig før været på så lang en rejse, ja, jeg tror næsten, at han virkelig ikke var langt fra at tænke lige så ofte på sin familie, som hvide folk tænker på deres. Det var ikke naturligt, det indrømmer jeg, men sådan var det nu. Når han om natten troede, at jeg sov, kunne Jim ligge og klage og jamre sig: "Stakkels lille Lisabeth, stakkels lille Johnny, mig aldri' tro, mig mer få jer at se," sukkede han så og græd. Jim havde et forfærdelig godt hjerte.

Men denne gang kunne jeg imidlertid ikke lade være at tale med ham om de små, og lidt efter sagde han:

"Det der gøre mig så gru'lig bedrøvet denne gang, det være, fordi mig før hørt', folk slå nogen derovre i land, og så mig komme til at tænke på den maner, mig engang være mod lille Lisabetty. Hun kuns være fire år gammel, så hun få skalag'feber og være gru'lig syg; men så hun bagefter komme sig igen og stå en dag i dør; mig si'e:

"Luk dør."

Hun ikke lukke, bare smile a' mig. Mig lynende gal i ho'de og si'e igen:

"Dig ikke høre – luk dør."

"Men hun ikke gøre det. Så mig springe op og gi'e hende en ørefigen, så hun sprælle på gulv. Og da mig så siden komme ind i andet værelse og smække med dør, så hun stå der igen, ganske stille og tørre øjne og ikke mærke, at mig komme. O – mig ganske forskræk' – og mig liste hen til hende og råbe li'e ind i øre: Haløj! så højt, mig kan – men hun stå ganske stille! Å, Huck, Huck – da mig græde højt, mig gribe hende i arme og si'e: "O dig stakkel', lille ting! Gud i Himmel tilgive mig slemme Jim – mig aldrig tilgi'e mig set mere." Hun være døv – Huck – være stokdøv. Lille stakkel' pige og så mig behandle hende så ond'."

24

Den næste dag hen imod aftenstid fortøjede vi flåden under et lille slæbested, der havde en landsby på hver side af floden, og kongen og hertugen begyndte at lægge planer for at bearbejde byerne. Jim havde nu imidlertid talt med hertugen og sagt til ham, at forhåbentlig blev vi ikke ret længe her, da det i længden blev alt for trættende og kedeligt for ham at ligge hele dage til ende der i wigwammen med bundne hænder og fødder. For vi måtte jo binde ham, når vi gik i land, ellers lignede han jo slet ikke nogen bortløben nigger. Hertugen gav ham ret og mente, at det måske også var lovlig meget forlangt, men nu skulle han straks finde på noget bedre, sagde han.

Der sad nu et usædvanligt godt hoved på den mand; han var så dygtig til at få idéer og så pyntede han straks Jim med en "Kong Lear"-dragt: en lang kattuns sækkjole og en hvid hestehårsparyk med bakkenbarter; til sidst malede han hele hans hoved samt hænder og fødder mørkeblå, så han så ud som en mand, der var druknet og havde ligget en hel uge i vandet.

Ja, han så ud, så Vorherre måtte sig forbarme! Til sidst lavede hertugen en stor plakat, hvorpå følgende inskription stod malet:

"Syg araber – men han er uskadelig, så længe han ikke bliver drillet."

Han stak så dette skilt fast på en stang og stillede den et par meter uden for wigwammen. Jim var meget tilfreds med det. Han sagde, at det var meget behageligere end at ligge bundet hver eneste dag og så at ligge og ryste af skræk, hver gang han hørte en lyd. Hertugen sagde, at han endelig ikke måtte genere

sig; han kunne gøre og lade, akkurat som han selv syntes. Hvis nogen skulle komme luskende, behøvede han blot at hoppe udenfor og give sig til at brøle og té sig som en vild mand; så lod folk ham sikkert i fred, og det var jo troligt nok. De fleste folk ville vist ikke engang afvente hylene; han så jo endnu værre ud end en død mand på sit allerværste stadium.

De to slyngler havde egentlig mest lyst til igen at give komedien med den malede konge, for det betalte sig jo udmærket og kostede ikke meget. På den anden side var det jo ikke helt uden fare. Man kunne nemlig ikke vide, hvor langt rygtet var nået eller ville nå, om den sidste forestilling. Det var nu imidlertid slet ikke så let lige med det samme at skulle finde på noget nyt, hvorfor hertugen sagde, at han ville lægge sig ned lidt og spekulere over, hvad der var at gøre. Kongen ville så imens tage tværs over floden for at se, om der ikke skulle vise sig et eller andet. Han ville lade Forsynet råde, sagde han. – Forsynet – sagde han rigtignok, men det var vist en fejltagelse, jeg formoder, han mente Fanden. På det sidste sted, hvor vi havde lagt til, havde vi alle forsynet os med nye dragter; dem tog vi nu på, kongen og jeg, da han ønskede, at jeg skulle følge ham. Kongen var i sort fra øverst til nederst, og han så rigtig statelig og værdig ud. Det er nu mærkeligt, som klæder kan forvandle folk: når kongen var pyntet, så han ud, som var han lige kommet ud af Noahs ark. Nå – Jim spulede, og så satte vi af. En stor damper havde allerede i et par timer ligget derovre og lastet, og det var den, vi nu satte vor kurs efter.

"Når jeg rigtig overvejer sagen," sagde kongen, "og navnlig tager hensyn til, hvordan jeg ser ud nu, så tror jeg nok, at det bedste bliver, at jeg ankommer fra Cincinnati, St. Louis eller en

anden stor by. Lad os så kun styre lige løs på damperen, Huck, så tager vi med den ned til næste landsby."

Det behøvede han ikke at sige to gange til mig. Jeg var henrykt ved udsigten til at få en dampskibstur. En halv mil ovenfor damperen styrede jeg til land med kanoen, og det første, jeg så, var en rigtig uskyldig og glad ung mand fra landet; han sad på en træstub og tørrede sveden af sin pande. Der stod et par rigtig velfyldte vadsække ved hans fødder.

"Lad os løbe ind her," siger kongen og jeg adlød. "Hvor skal De hen, unge mand?" spurgte kongen så.

"Jeg skal med damperen til New Orleans, sir," svarede den unge mand.

"Kom med om bord," siger kongen så. "Vent et øjeblik, så skal min tjener hjælpe Dem med vadsækkene. Spring ud og hjælp herren, Adolfus." – Det var mig, han mente. Jeg gjorde, som han sagde, og lidt efter var vi alle tre på vej igen hen mod damperen. Den unge mand var uhyre betaget af taknemmelighed mod kongen; det var jo også meget strengt i denne varme at skulle trave afsted, oven i købet med den tunge bagage. Knøsen spurgte "hvorfra vi mon kom?" Jo, vi hørte hjemme et par mil herfra, sagde kongen og nu skulle vi blot se til en syg ven der i nabolaget.

Så sagde den unge mand:

"Da jeg først så Dem, sa'e jeg såmænd til mig selv: "men der har vi jo mr. Wilks. Han er lige nær ved at komme i rette tid." Men så opdagede jeg da, at jeg havde taget fejl, for De er jo da vel ikke mr. Wilks, sir, siden De kommer roende op ad floden?"

"Nej – jeg hedder Blodgett – Alexander Blodgett – velærværdige hr. Aleksander Blodgett må jeg vel nærmest sige,

eftersom jeg har den ære at tjene Herren i al ydmyghed. Men derfor kan jeg godt beklage mr. Wilks, fordi han er kommet for silde, hvis han har tabt noget ved det, det har han dog vel forhåbentlig ikke, antager jeg?"

"Nå, penge og sådanne værdier mister han vel ikke, for så vidt kan det vel være ham ligegyldigt, hvornår han kommer. Men han kommer da i hvert fald ikke tidsnok til at se sin broder Peter i levende live, hvad han jo for den sags skyld måske heller ikke sætter videre pris på – skønt broderen såmænd ville have givet så meget, det skulle være, for at få ham at se, før han døde, den stakkel. Han talte såmænd næsten ikke om andet i de sidste tre uger; han havde ikke set sin broder, siden de var børn – forstår De – og han havde heller ikke set den yngste broder William – ham der er døvstum, og som næppe er mere end fem og tredive år gammel. Jeg skal nemlig sige Dem, Peter og George kom jo herover, men George og hans kone døde begge for et år siden, Harvey og William derimod, de blev i England, og det er derfor, jeg siger, at de ikke kommer tidsnok."

"Men fik de da besked om, at de skulle komme herover?"

"Ja, det gjorde de for en månedstid siden eller to; lige så snart Peter begyndte at mærke, det var galt fat. Han var jo selv en gammel mand, og Georges pigebørn var jo temmelig unge til at være selskab for ham, undtagen Mary Jane, det er den rødhårede, så det var da ikke så mærkeligt, at han følte sig noget ensom efter broderens og svigerindens død; efterhånden tabte han da også helt lysten til at leve. Men han ville så forfærdelig gerne have talt med sin ældste broder Harvey – og den yngste, William, med for den sags skyld, mest fordi han havde så vanskeligt ved at bestemme sig til at gøre testamente.

Nu ligger der et brev og venter på Harvey. Deri skal der nok stå besked om hans penge, hvor han har gemt dem, og hvordan han ønsker formuen fordelt og sådan noget. Niecerne har han nok også betænkt, siges der."

"Men hvorfra ved De, at Harvey ikke skulle komme endnu – hvor bor manden?"

"Han bor i England i Sheffield; og jeg tror nok, at han er præst. Han har nok aldrig sat sine ben her i landet. Nå, og et brev kunne jo da også let gå tabt på den lange vej."

"Det gør mig virkelig ondt, at han ikke nåede at få sin broder at se, den stakkel. Nå – og De selv! – De skal til New Orleans?"

"Ja – men det er da kun for en tid. Jeg rejser videre på onsdag med skibslejlighed til Rio Janeiro; der har jeg nemlig en onkel. "

"Det bliver en lang rejse. Men det må være dejligt at rejse sådan i den unge alder og komme ud og se sig om i verden. Gid det var mig, der kunne det. Så Mary Jane er altså den ældste datter? Men nu de andre, hvor gamle er de?"

"Mary er nitten, Susan er femten, men Joanna er knapt fjorten, hun har hareskår, og hun er den, der tager sig mest af huset."

"De stakkels børn – der nu er så ensomme i denne hårde verden!"

"Å – de kunne nu have det værre. Gamle Peter havde såmænd mange venner, og de vil nok tage sig af pigebørnene. Der er både Hobson, baptistpræsten, og sagføreren Levi Bell og doktor Robinson med deres koner, og enkefru Bartley, ja, der er nok af dem. Men dem jeg nævner her var måske nok dem, der hørte til den nærmeste omgang. De plejede gerne at skrive et og andet i

de breve, han sendte Harvey, så hvis han kommer, ved han, hvem han skal henvende sig til."

På denne måde blev den gamle ved at spørge og udfritte den unge mand, indtil han havde fået fuldstændig besked om alt. Først da han havde fået udtømmende beretning, både om personerne og deres beskæftigelse, hvordan de så ud, og om hvordan deres karakter var, forandrede han samtaleemnet og spurgte:

"Sig mig, hvorfor har De egentlig spadseret den lange vej herop til damperen?"

"Fordi det er en af de store New Orleansbåde, og jeg var bange for den måske ikke ville standse hos os. De plejer sjældent at se efter, når man råber dem an. Med Cincinnatidamperne er det derimod en anden sag."

"Denne Peter Wilks, De før talte om – var han – velhavende?"

"Å ja, han var temmelig velhavende. Han ejede både huse og jorder, ja, man mener desuden at han har efterladt sig en fire tusind dollars i rede penge. "

"Og hvornår var det, De sagde, han døde?"

"Det har jeg vist ikke omtalt, men det var forresten i går aftes."

"Så skal han vel begraves i morgen?"

"Ja – midt på dagen."

"Ja, det er, som jeg siger, forfærdelig sørgeligt. Men vi skal jo alle herfra, når vor time er kommet. Det, som det gælder om, er at være forberedt, så er døden jo let nok at overvinde."

"Ja, det er sikkert og vist. Det samme sagde også min moder altid."

Kort efter nåede vi damperen; den var næsten færdig med at tage ladning ind og gik snart efter sin vej. Men nu talte kongen ikke et ord om at tage med den, så den sejltur blev der altså ikke noget af. Så snart damperen var borte, lod kongen mig ro videre, indtil vi nåede et ensomt sted; der gik han i land og sagde:

"Skynd dig nu at ro tilbage og bring hertugen og vore nye vadsække herover. Hvis han er taget over floden, så må du efter ham og søge ham op. Det er lige meget, hvad han har for, han må blot skynde sig herhen. Sæt så af."

Jeg begyndte nu at forstå, hvad han havde for, men gjorde naturligvis ingen indvendinger. Da jeg endelig havde bragt hertugen tilbage, skjulte vi kanoen og satte os ned, og den gamle gav nu en meget udførlig beretning om sagen, ord til andet af alt det, vor godtroende bondedreng havde fortalt. Endelig var alt fortalt, og så spurgte han:

"Sig mig, hvordan tror De, at det døvstumme ligger for Dem, Bilgewater?"

Hertugen sagde, at det var hans mindste kunst at spille døvstum, den rolle havde han spillet masser af gange. Og så ventede vi tålmodigt på, at der skulle komme en damper.

Hen ad eftermiddagen viste der sig et par små floddampere, og vi anråbte en af dem. Jollen blev sat ud efter os, og da vi var kommet om bord, fik vi at vide, at den var fra Cincinnati, men vi blev godt skældt ud, så snart han hørte, at vi kun skulle nogle få mil op ad floden; kaptajnen svor på, at han ikke ville sætte os i land.

"Da skulle jeg ellers mene," svarede kongen med megen værdighed, "at når vi gentlemen kan betale en dollar pr. mil

hver, så må vel en dampskibsfører nok kunne overkomme at sætte os i land, hvor vi ønsker det."

Så blev de straks myge, ja under de omstændigheder var der naturligvis ikke noget i vejen for, at vi kunne blive sat i land i jollen. Ved landstigningen var der vel en snes mennesker forsamlede, og til en af disse henvendte kongen sig.

"Er der ikke en af de herrer, der vil sige mig, hvor Peter Wilks bor?" Folkene blinkede til hinanden, hvad der skulle sige så meget som: "Var det ikke det, vi tænkte." Og endelig svarede da en så deltagende som det var ham muligt at præstere:

"Det gør mig så ondt, sir! Alt, hvad jeg kan gøre for Dem er at vise Dem, hvor han levede i går aftes."

Lige med det samme faldt den gamle konge sønderknust sammen, slyngede sine arme om den fremmede, og hulkede:

"Ak, ak! vor stakkels, kære broder, han er død! At tænke sig, at vi ikke skulle få ham at se, det er for hårdt, det er alt for hårdt at bære!"

Så vendte han sig snøftende om, gjorde nogle vanvittige fingerbevægelser til hertugen – og – så smed minsandten også han sin vadsæk på jorden og begyndte at tage på veje, så det var en ynk at se.

Alle de tilstedeværende flokkedes meget deltagende om dem og søgte at trøste på bedste måde. De tilbød at ledsage dem til sørgehuset, tilbød at bære deres bagage for dem og berettede om den formentlige broders sidste stund. Kongen oversatte det alt sammen i fingersprog for sin kammerat, hvorefter de begge græd sådan over den salige garvermester Wilks, som om det var de tolv disciple, de havde mistet. Men jeg har aldrig nogensinde oplevet en værre komedie, hvis det ikke er sandt, må man kalde

mig en nigger. Man måtte ligefrem skamme sig på menneskenes vegne over de to slyngler.

25

I løbet af fem minutter var rygtet over hele byen: "Peter Wilks' brødre fra England er kommet." Og nu så man folk komme løbende ned ad gaden og de kiggede ud af vinduer, døre og over plankeværker, for at se brødrene og hviskede og tiskede: "Hvor mon de er?" – "Der kommer de!" – "Tænk, ser de sådan ud!" osv. osv. Og da vi omsider nåede stedet, stod der allerede en mængde mennesker forsamlet uden for på gaden, og husets tre unge piger stod og ventede på os i gadedøren. Mary Jane var jo rigtignok rødhåret, men det gjorde ingenting, for hun var meget smuk alligevel, og hendes øjne strålede af glæde over, at de så længselsfuldt ventede onkler endelig var kommet. Kongen bredte armene ud – og Mary Jane fløj i dem, imens hende med hareskåret kastede sig i hertugens arme, og alle de, der så på det, især kvinderne – græd af bare rørelse og glæde over, at de unge piger endelig havde fået trøst for deres sorg.

Kongen fik så trukket hertugen til side; nu skulle kisten og den salig afdøde beses. Kongen og hertugen lagde armene om hinandens skuldre og vandrede således begge ganske langsomt og højtideligt hen i den krog af stuen, hvor kisten var stillet på to stole, mens de tilstedeværende ærbødigt veg til side og gjorde plads for brødrene og enten tav ganske stille eller sagde: "Syss", blottede hovederne og stirrede ned mod gulvet.

Da de to brødre kom hen til liget, bøjede de andægtigt hovederne, kastede et blik på det og brast derefter ud i en gråd, der vist kunne høres helt ud til New Orleans, så faldt de i hinandens arme og sådan hang de over hinandens skuldre vel i

fulde fire minutter. Jeg har aldrig i mine dage set mænd græde som de to; vandet formelig drev af dem. Hele sørgeskaren fulgte forresten deres eksempel – der var ligefrem fugtigt i stuen. Derefter knælede de ned med panden mod kisten og lod, som de bad. Og det havde en udmærket virkning. Nu var folk helt opløste. Alle knælede ned og bad og hulkede. Alle kvinderne flokkedes om pigebørnene, kyssede dem, tog dem i hånden og stirrede rørt op i loftet.

Lidt efter lidt syntes kongen at komme til sig selv igen, han vaklede frem og holdt en lille tale, som var rigelig spækket med tårer og floskler om, hvor det var hårdt både for ham selv og hans broder, at de skulle have den prøvelse at se den afdøde død og ikke levende, oven i købet efter at de havde gjort den lange rejse på fire tusind mil; men, sagde han, det forekom ham dog som en trøst, ja han kunne sige, det virkede ligefrem forædlende på ham, at se al den deltagelse, man viste dem, og han takkede af sit ganske hjerte, både på egne og på sin broders vegne; ordene blev altid så matte og kolde, men meningen osv. osv. Snak og vrøvl var det alt sammen, og jeg var nær ved at blive syg af at høre det. Han sluttede med at bede endnu en gang og med en ny ladning tårer.

Han var knap færdig, da der var en, som begyndte at synge en salme, og den hele skare istemte. Det var ligefrem velgørende at høre dette ægte udtryk af sorg oven på alt det komediespil; musik er nu noget godt noget – det kan altid friske én op. Sang og musik har altid gjort et stærkt indtryk på mig.

Men så begyndte den gamles læber at gå igen. Han og hans niecer ville blive så glade, hvis familiens nærmeste venner ville

gøre dem selskab denne aften, spise hos dem og hjælpe dem med at træffe de sidste forberedelser før begravelsen; hvis hans stakkels broder, der lå der i kisten, havde kunnet tale, vidste han nok, hvis navne han ville nævne, for disse venner havde jo altid været ham kære, mens han levede, nemlig – og så kom hele remsen på familievennerne, som den unge bondelømmel i båden havde remset op for os.

Præsten, den velærværdige mr. Hobson og doktor Robinson, som var blandt disse venner, kunne imidlertid ikke modtage indbydelsen, da de havde forretninger i byens modsatte ende; det vil sige, doktoren skulle hjælpe et menneske ud af verden, og præsten skulle give ham sin velsignelse med på vejen. Prokuratoren var ligeledes fraværende i forretninger. Derimod var de andre ikke forhindret, og de takkede så meget, og sagde, at det skulle være dem en fornøjelse.

Så trykkede de hertugen i hånden uden at sige et ord, de smilede og nikkede blot for at vise deres gode vilje, og den stakkels døvstumme stod selv og fægtede med begge hænderne i luften, forvred munden og sagde: "Goo-goo. Goo-goo-goo", ligesom et pattebarn, der vil tale men ikke kan. Kongen gik rundt og fortalte alt det, den unge mand havde sagt ham. Han lod altså, som om han kendte den hele by og der var ingen der vidste, hvorfra han havde den viden.

Mary Jane kom nu frem med det brev, som hendes fader havde efterladt, og som kongen læste og derefter græd over. Det indeholdt den bestemmelse, at huset samt tre tusind dollars i guld skulle gå til de unge piger; garveriforretningen, der nok var indbringende, tilligemed en del andre huse og nogle jordstykker til en værdi af ca. 7000 dollars, samt andre tre

tusinde dollars skulle tilfalde brødrene Harvey og William; desuden angav brevet, hvor pengene var gemt, nemlig nede i kælderen. De to foregivne brødre mente, det var bedst at hente dem, for at alt kunne blive klaret med det samme, og befalede mig at følge efter dem med et lys. Døren lukkede de naturligvis forsigtigt efter sig, pengeposerne blev åbnet, og det var et vidunderligt syn, da alle pengene faldt ud. Det kan nok være, at den gamles øjne strålede. Han slog hertugen på skulderen og råbte:

"Dette her er ikke småting, vel? Det her stikker skam komedienummeret vi gav, ikke sandt?"

Dette måtte hertugen jo indrømme. Og så rodede begge rundt i pengebunken, lod guldstykkerne glide igennem fingrene og rystede dem klingende ud på gulvet. "Det kan slet ikke sammenlignes, at være brødre til en rig død mand, arvinger til alle hans efterladenskaber og den slags, det er jo akkurat noget som De og jeg, Bilge, er som skabte til. Men det kommer der nu ud af, at stole på Forsynet, ikke sandt? Det er dog det, der i længden betaler sig bedst. Jeg har prøvet så mange forskellige veje, og der er ingen, der kan sammenlignes med denne."

De fleste ville vel have været fornøjet med pengebunken og taget den på tro og love, men disse her to kunne jo naturligvis ikke bekæmpe sig, de måtte tælle den først. Det gjorde de altså, og så viste det sig, at der manglede fire hundrede og femten dollars.

"Fanden tage ham," mumlede kongen, "hvad kan han have brugt de fire hundrede og femten dollars til."

De spekulerede nu en stund over dette her, efter at det havde vist sig, at summen ikke var til at finde nogen steder. Endelig sagde hertugen:

"Nå, vi må jo huske, at han var temmelig syg den sidste tid; han kan jo let have regnet fejl, det tror jeg er forklaringen. Det allerbedste er ikke at snakke så meget om det. Vi kan jo da endelig nok undvære den smule penge. "

"Ja, naturligvis kan vi undvære dem," sagde kongen, "blæse være med pengene, det er mere regnskabet, jeg tænker på. Vi må jo optræde forfærdelig åbent og ærligt ved denne lejlighed, kan De nok forstå. Det bedste var derfor at trække pengesækken op ovenpå og tælle dem efter for hele forsamlingen – det borttager al slags mistanke. Men nu er der jo det kedelige ved det, at den døde har talt om 6000 dollars, og der er jo kun –"

"Vent lidt, vi kan jo spæde resten til selv," sagde hertugen og greb ned i lommen og trak guldstykker frem, alt hvad han kunne.

"Det var et glimrende påfund, hertug – vi kunne ikke gøre noget bedre; Fanden til hoved, der også sidder på Dem," svarede kongen. "Det er jo vores forestilling, der her hjælper os over forlegenheden." Og så trak også han sine kontanter frem.

Det var jo ikke meget, de beholdt igen i deres lommer; men summen nåedes, og det var jo det vigtigste.

"Hør," siger så hertugen, "jeg får en anden idé. Skal vi ikke gå ovenpå til pigebørnene og give dem alle pengene?"

"Du milde himmel, hertug. Lad mig omfavne Dem. Det er dog den mest brillante idé – ligefrem glimrende. De overgår jo Dem selv. Sådan skal det være, det klarer straks hele sagen. Lad

dem så kun bagefter komme med deres mistanke, dette her vil klare det hele."

Så snart vi atter kom op i dagligstuen, flokkedes alle om os, kongen talte pengene op og stablede dem op i tyve nette små ruller, tre hundrede i hver, og hele selskabet stod og slugte dem med øjnene. Efter endt optælling blev hele skatten skubbet ned i posen igen, og kongen belavede sig atter på at holde en tale.

"Kære venner," sagde han, "min salig broder, som nu hviler hist henne, har handlet meget ædelmodigt over for alle os, der endnu må vandre i livets jammerdal. Disse stakkels unge piger, der nu er både fader- og moderløse, har han været meget for. Og vi, der kendte ham personligt, vi ved, at han ville have betænkt dem endnu rigeligere, hvis han ikke havde været bange for at såre mig og vor broder William. Tror I ikke også, at det forholder sig således? For mig er der ingen tvivl om dette. Nå, hvilke brødre ville vi nu ikke være, hvilke onkler over for disse yndige, unge piger, om vi ville benytte os af denne lejlighed og berøve dem, hvad de med rette kan betragte som deres? Berøve dem, siger jeg – røve fra sådanne børn, som han selv har elsket så højt! Kender jeg min broder William ret, vil han sikkert tænke som jeg – lad mig dog blot for en ordens skyld tale et øjeblik med ham."

Han begyndte nu at gøre en mængde idiotiske grimasser og bevægelser til broderen, og denne så i førstningen meget dum ud ved at høre det, indtil det pludselig syntes at gå op for ham, hvad det drejede sig om, hvorefter han sprang op, nikkede, smilede og sagde "go-goo", og omfavnede broderen, så man skulle tro, det aldrig havde fået ende.

"Ja," vedblev den anden, "jeg tænkte det jo nok; og jeg antager, at dette skridt vil overbevise enhver om vore følelsers oprigtighed. Se her, Mary Jane, Susan, Joanna – tag pengene, tag dem alle sammen. Det er en gave fra ham, der ligger der, så kold og stille, men så glad i sin himmel."

Mary Jane fo'r hen til ham, de to andre hen til hertugen, og de var nær ved at kvæle de to onkler med kys og kærtegn. Alle de tilstedeværende snøftede, tørrede øjnene, rystede brødrenes hænder og råbte i munden på hinanden:

"De kære, gode mennesker! – Hvor det er smukt og rørende! – Hvor kunne I dog være så gode?"

Under den muntre, højrøstede tale, der i den anledning nu påfulgte, var imidlertid en gammel mand med et underligt jernkæbet ansigt trådt ind, og han stod nu tavs og lyttede til de andres ord, uden at nogen syntes at have lagt mærke til ham, og så begyndte kongen atter at tale:

"– – – De tilstedeværende har jo været den afdødes særlige venner. Det er jo også derfor, at vi har indbudt Dem hertil i aften. I morgen derimod håber vi, alle vil møde – alle; for han respekterede alle; og han holdt af alle, og derfor er det også kun rimeligt, at så mange som muligt kommer med til begravelsen. "

Og sådan blev han ved. Han holdt øjensynlig af at høre sig selv snakke, og han vævede derfor vidt og bredt i anledning af dette begravelsesgilde, indtil hertugen ikke længere kunne dy sig, men skrev på en lap papir: "Jordfæstelsen, du gamle asen!" og rakte den til sin broder. Kongen tog det og lod som intet, stak det i lommen og blev roligt ved at tale.

"Stakkels William, så nedbøjet han end er, så taler hans gode hjerte dog bestandig det rette sprog. Her beder han mig indbyde hele selskabet til jordfæstelsen, men det var ikke nødvendigt, for jeg havde jo allerede selv foregrebet hans tanke, " og så vævede han videre om begravelsesgildet. "I England bruger vi jo aldrig den betegnelse, jordfæstelse. Vi foretrækker at sige gilde, det passer bedre. Ordet stammer fra det græske ord orgier – *orgo* – der betyder: åben – luftig – hvad der foregår i den fri natur, og det hebraiske *gier*, der betyder – hvad der er dækket til – det vil altså sige – at ordet betyder: begravelsesgilde."

"Dette er dog det værste, jeg endnu har hørt," sagde manden med jernkæben og lo ham da også lige op i ansigtet. Men det skulle han forresten hellere ikke have gjort, for det forargede publikum og alle råbte: "Men doktor dog!" og Abner Shackleford sagde:

"Men Robinson, har De ikke hørt nyheden? Den herre der er Harvey Wilks."

Kongen selv smilede venligt og begyndte straks meget højtideligt:

"Det skulle da ikke være min kære afdøde broders gamle ven og læge, så må –"

"Bliv fra mig," svarede doktoren vredt. "De vil måske bilde os ind, at De taler som en englænder – hvad? Det er det frækkeste, nogen endnu har budt mig. De skulle være Peter Wilks' broder! Nej, en kæltring er De – nu ved De det!"

Nå, det kan nok være, at der nu lå et hus! Alle flokkedes om den vrede doktor og søgte at berolige ham og overbevise ham. De forklarede, at Harvey jo for længst havde bevist, at han var

den omtalte broder. Han kendte alle sin broders venner af navn, ja, om det så var hundenes navne, så kendte han dem. De tiggede doktoren om, at han endelig for Guds skyld ikke ville såre Harveys følelser eller pigebørnenes; men det hjalp ikke en smule. Doktoren hævdede, at enhver person, der påstod at være englænder og ikke kunne tale sproget bedre, måtte i hans øjne være en bedrager og en løgnhals. De stakkels unge piger klyngede sig til ham og græd deres modige tårer; men han rev sig løs og råbte:

"Jeg var jeres faders ven, og jeg er også jeres ven, det ved I godt. Men jeg ville ikke være jeres ven, hvis jeg ikke sagde min mening. Jeg er en ærlig mand, der gerne vil skåne jer for bekymringer og anger senere hen i livet, og derfor advarer jeg jer nu og råder jer til at jage den slyngel der på porten, og det jo før desto bedre, med samt hans ædle følelser og hans sindssyge græsk og hebraisk. Han er den største og mest letgennemskuelige humbugmager, som jeg i mine dage har set. Han har fået fat i nogle faktiske brokker, Himlen må vide hvorfra, men det forveksler I med beviser, og derved snyder I både jer selv og disse godtroende tåber, der dog burde vide bedre besked. Mary Jane, du kender mig dog fra tidligere dage som en ven, der ikke plejer egne interesser. Lyt derfor til mine ord – kast ham på døren, jeg beder dig så indstændigt om det. Nå – hvad siger du så?"

Men den unge dame knejste stolt, og hun så glimrende ud, da hun svarede:

"Her har De mit svar!" Og så tog hun pengeposen, lagde den i kongens hånd og sagde: "Tag disse 6000 dollars og anbring dem

for mig og mine søstre, som du selv synes, og jeg vil ingen kvittering have for dem!"

Så lagde hun sin arm om kongens skulder, og Susan omfavnede ham fra den anden side, og hele selskabet klappede i hænderne i tilslutning til hendes mening, mens der spillede et triumferende smil om kongens læber.

"Ja, ja," sagde doktoren, "så vasker jeg mine hænder. Men jeg siger dog endnu en gang: Der vil komme den dag, da I vil fortryde dette her bitterligt," og så gik han.

"All right, doktor," svarede kongen spottende, "hvis det sker, så skal vi nok huske at sende bud efter Dem." Og så lo alle og sagde, at det hip havde doktoren ærlig fortjent.

26

Da de fremmede var gået deres vej, spurgte kongen Mary Jane, om der var noget gæsteværelse. Hun svarede så, at hun havde tænkt, at onkel William skulle have gæsteværelset, onkel Harvey skulle derimod have Mary Janes værelse, der var noget større, mens hun selv ville flytte ind til sine søstre og sove på en sofa der. Ovenpå fandtes der et lille aflukke med en løjbænk; dette mente kongen, kunne passe for hans tjener – det var min ringhed.

I onkel Harveys værelse var der i stedet for klædeskabet et gardin med knager indenfor; efter en del komplimenter frem og tilbage blev det bestemt, at Mary Janes tøj, der hang derinde, skulle blive der. Hendes gamle kuffert, guitarkasse osv. fik følgelig lov også til at blive stående.

Kongen sagde, at det gav stuen sådan et hyggeligt og hjemligt udseende. Om aftenen var der jo stort selskab, og jeg stod som tjener bag ved kongens og hertugens stole, mens husets negre opvartede de andre, og Mary Jane sad for enden af bordet, og Susan ved siden af hende, og de sagde, at kiksene var så dårlige, og kyllingerne så tørre, og alt sådan noget, som damer altid siger, for at folk skal rose dem. Og gæsterne sagde: "Hvordan bærer De Dem dog ad med at få kiksene så brune, og hvordan i alverden har De fået kyllingerne så lækre?" Og sådan blev de ved med det dumme pjat, folk altid opvarter hinanden med ved selskaber. Og de unge piger var henrykte over den mageløse, gamle onkel, de så pludselig havde fået.

Senere fik jeg og hende med hareskåret te ude i køkkenet, hvor samtalen naturligvis straks drejede sig om England, hvad jeg imidlertid dristigt gik ind på, uagtet isen jo nok af og til blev mig lidt tynd.

"Har du nogensinde set kongen?" spurgte hun.

"Hvem? William den Fjerde! Ja, det har jeg rigtignok, han kommer altid i vores kirke." Jeg vidste nu godt, at denne samme William var død for længe siden, men det gjorde jo ikke noget her.

"Hver søndag?" gentog hun.

"Ja, hver søndag. Hans stol er lige over for vores."

"Jeg troede, han boede i London?"

"Ja, det gør han også, hvor skulle han ellers bo?"

"Ja, men jeg troede, at I boede i Sheffield."

Det var jo en slem fejltagelse. Der var kun et at gøre, jeg fik straks et kyllingeben i den gale hals, derved vandt jeg i hvert fald tid.

"Jeg mener, han går der hver søndag, når han opholder sig i Sheffield – det er kun om sommeren, når han bruger badene."

"Hvor du snakker! Sheffield ligger jo ikke ved vandet."

"Nej, naturligvis. Hvem har også påstået det?"

"Det sagde du jo selv."

"Jeg sagde ikke et muk om det."

"Jo vist gjorde du så."

"Nej, det gjorde jeg ikke."

"Du sagde lige i dette øjeblik, at han tog søbade; så måtte det jo da være ved søen."

"Nej slet ikke, jeg sagde badene – ikke søbadene."

"Ja, hvad er forskellen på det?"

"Jo – jeg skal sige dig. Han får vandet sendt varmt i tønder til sit palads i Sheffield. Han vil nemlig helst have det varmt. Og søen kan de da ikke varme op for ham, det blev for dyrt."

"Nå – sådan at forstå; det kunne du jo have sagt straks."

Den gang gik det godt, men lidt efter spørger pigebarnet mig igen:

"I går altså også i kirke?"

"Ja – hver søndag."

"Hvor sidder I så?"

"I vores stol begribeligvis."

"Hvis stol?"

"Vores egen – din onkel Harveys."

"Hans – hvad bruger han en stol til?"

"Han bruger den til at sidde i. Hvad havde du ellers tænkt dig?"

"Ja, men han står jo på prædikestolen!"

Så, nu var det galt igen! Jeg lod, som jeg havde fået et nyt ben i halsen, og lidt efter svarede jeg så:

"Å, dit fæhoved, tror du da, at der kun er én præst ved sådan en kirke."

"Hvad vil de da med flere?"

"Nåda – til at prædike for en konge! Jeg har aldrig hørt mage til pigebarn – der er hele sytten."

"Sytten – Ih, du milde! Det må da være skrækkeligt. Hvordan får de dog ende på den gudstjeneste. Jeg ville da være en hel uge om det."

"Vrøvl! De præ'ker naturligvis ikke alle på samme dag – kun en."

"Hvad bestiller da de andre?"

"Ikke sådan noget videre. De driver omkring – å, ræk mig den tallerken – og ser på et og andet. Men som oftest bestiller de ingen ting."

"Hvorfor er de der da?"

"Sådan mere for stads – du ved heller ingen ting."

"Nå, jeg bryder mig nu ikke om at forstå den slags dumheder. Men det er også lige meget. Hvordan behandler man tjenestefolkene i England. Bedre end negrene her?"

"Nej! Et tyende er ikke meget værd derovre, de har det værre end hunde."

"Får de aldrig en fridag – sådan ved højtiderne, ved juletid og nytår og om sommeren?"

"Jo-pyt! Det er let at høre, at du aldrig har været i England, Joanna! Nej, de har ikke en fridag om året, de får heller ikke lov at gå i cirkus, eller til niggerforestillinger eller til andre fornøjelser."

"Heller ikke til kirke?"

"Nej – heller ikke til kirke."

"Du fortalte jo lige nu, at I gik i kirke hver søndag."

Så, der sad jeg igen fast. Jeg glemte hele tiden, jeg var den gamles tjener. Jeg fik dog snart givet en slags forklaring og sagde, at der naturligvis var forskel på, hvad man kaldte en lakaj og et almindeligt tyende, de første plejede altid at ledsage familien, hvad loven ligefrem påbød dem, men jeg har nu vist ikke været rigtig heldig med den forklaring alligevel, for pludselig rejser hun sig op og siger:

"Sig mig en gang, er det nu ikke en masse løgn, alt det, du der har fortalt?"

"Nej, det er ikke," sagde jeg.

"Er det sandt alt sammen?"

"Hvert eneste ord."

"Tør du lægge hånden på den bog her og så gentage det?"

Jeg så straks, at det kun var et leksikon, så det turde jeg naturligvis godt gøre.

Så blev hun roligere.

"Ja, ja – så må jeg vel tro lidt af det; men jeg tror nu alligevel, at det meste er løgn."

"Hvad er det – vil du ikke tro Joe?" sagde Mary Jane, der nu kom ind med Susan i hælene på sig, og så fik pigen skænd, fordi hun talte så hårdt til mig. Hun måtte huske på, sagde Mary Jane, at jeg var kommet rejsende den lange vej, og de skulle være venlige imod mig. Hvordan ville hun monstro føle sig til mode, spurgte hun, om hun havde været i mit sted, nu skulle jeg netop have det godt og føle, at jeg var som hjemme her og blandt gode venner osv. osv.

"Ja – sådan taler I altid," sagde pigen, "jeg har ikke gjort ham noget. Han har fortalt mig nogle grulige historier, og så sagde jeg – at jeg ville ikke sluge alle hans løgne – det er det hele."

Så svarede Mary Jane igen, at de alle sammen skulle være rigtig gode imod mig – og hun var ligeglad med at høre på pigens forklaring.

Jeg blev så rød i hovedet som en kalkun. Du gode Gud, tænkte jeg, og jeg er her i ledtog med de to andre røvere om at plyndre den rare, gode pige!

Senere kom Susan hen til mig, og hun var så rar imod mig, at jeg atter følte, at skamfølelsen var nær ved at overvælde mig. Ja de fik endogså pigen til at bede mig om forladelse. Men så

sagde jeg også til mig selv, at jeg ville redde pengene for disse rare unge damer, om jeg så selv satte livet til ved det.

Endelig blev det sengetid – og så trak jeg mig tilbage for senere at søge ro. Foreløbig havde jeg nok at spekulere over. Jeg vidste ikke rigtig, om jeg i al hemmelighed skulle betro mig til doktoren og lade ham gå løs på de to slyngler? Nej, det duede ikke. Han kunne let forivre sig, og blev jeg røbet, hvad kunne jeg så ikke risikere af de to? Men det gik vist heller ikke an at fortælle det til pigebørnene, navnlig ikke til Mary Jane? For de ville straks se det på hende, og så ville de skynde sig at tage pengene og så stikke af, før hun kunne få taget sine forholdsregler. Der var altså kun et tilbage: jeg måtte selv stjæle pengene fra dem, og det på en sådan måde, at ingen fattede mistanke til mig. Nå, jeg havde jo tiden for mig; de ville sikkert ikke forlade stedet her, førend både familien og hele byen var blevet taget godt ved næsen. Når jeg så havde stjålet og gemt pengene, og vi selv var på vej igen, så kunne jeg jo bagefter skrive til dem og fortælle dem, hvor pengene lå gemt. Bedst var det dog måske straks at få fat i posen. Den doktor kunne nemt finde på at jage dem ud af huset, før man vidste et ord af det.

Nej, det var vist fornuftigst, at jeg gav mig til at undersøge deres værelser. Det var rigtignok bælgmørkt, men jeg fandt alligevel snart hertugens sovekammer, hvor jeg straks begyndte at rode omkring. Det faldt mig dog imidlertid snart ind, at det slet ikke lignede kongen at overlade til andre at gemme pengene, og så gik jeg da ind i hans stue for at lede efter dem der. Nå, jeg indså snart, at jeg ikke kunne klare mig uden lys, hvilket jeg dog ikke turde tænde. Enden på det hele blev så, hvad jeg forresten nok havde tænkt mig: at jeg måtte gemme

mig og lure. Lidt efter hørte jeg så deres trin på trapperne. Jeg skulle lige til at krybe ind under en seng; men da jeg famlede mig frem, fik jeg fat i gardinet for garderoben, og så smuttede jeg bag ved det, borede mig så dybt som muligt ind mellem kjolerne, og sad der så stille som en mus.

De to skurke kom nu ind og lukkede døren i lås efter sig. Det første, kongen gjorde, var at kigge under sengen, og jeg var nu glad over, at jeg havde opgivet den idé, som jo egentlig var sådan et naturligt sted at være, når man privat ønsker at overvære andres forhandlinger.

"Nå, hvad er det så De vil. Sig det i en fart. Det er klogest, at vi bliver nedenunder hos familien så længe som muligt i stedet for at krybe i krogene," sagde kongen.

"Jo, ser De, Capet. Jeg er ikke rigtig rolig. Den doktor huer mig ikke. Jeg vil gerne vide, hvad De har i sinde at gøre. Forresten har jeg fået en idé selv, som jeg nok tror er god."

"Nå, hvad er da det, hertug?"

"Jeg synes, at vi skal stikke af før klokken tre i morgen og se at komme i en fart ned ad floden med det, vi har fået, især da vi er kommet så let til det – vi har ligefrem fået det leveret i hænderne i stedet for, at vi dog ellers efter al rimelighed havde måttet stjæle det. Jeg synes nu, som sagt, at vi skulle se at komme herfra så snart som muligt."

Denne plan syntes jeg nu ikke om. Havde den været planlagt en time eller to før, så havde det været en anden sag, nu kunne den let komme mig forbistret på tværs. Heldigvis lod det heller ikke til, at kongen syntes om den. Han talte i en temmelig arrig tone, da han svarede:

"Hvad behager! Så skulle vi lade alle de faste ejendomme ligge? Vi skulle stikke af ligesom et par gode tosser fra en otte eller ni tusind dollars, som vi kan få fat i, så let som ingenting? Nej, det går jeg ikke ind på."

Hertugen vrissede; han syntes, at pengeposen var nok. Det var ikke værd at blive for glubsk. Han syntes heller ikke, at man skulle løbe med hver eneste skilling som disse forældreløse pigebørn havde arvet.

"Å, hvor De vrøvler," sagde kongen. "Vi gør slet ikke de pigebørn fattige, som De tror. Det er dem, der køber ejendommene, som det kommer til at gå ud over; for så snart det bliver opdaget, at vi ikke er de rette arvinger, hvilket naturligvis snart vil ske, så må salget jo gå tilbage og ejendommene bliver så givet tilbage til rette vedkommende. På den måde får jo de unge piger huset og jordene igen, og det er såmænd rigeligt nok til dem; de er unge og stærke, og de kan let selv tjene noget. Lad os bare ikke blive sentimentale; der er såmænd mange, der får det meget værre end de. Den medlidenhed kan De såmænd godt spare Dem."

På den måde blev den gamle ved at snakke, og hertugen måtte til sidst give efter, skønt han blev ved at påstå, at det var den rene galskab at blive med denne doktor snusende omkring dem.

"Blæse være med doktoren!" sagde kongen. "Ham bryder jeg mig ikke om. Vi har jo hver eneste nar i byen på vor side, så vi må da have overtaget – ikke sandt?"

Så var de parat til at gå ned igen, men først bemærkede da hertugen:

"Jeg tror ikke, at de penge ligger godt, hvor vi har gemt dem."

Nu begyndte jeg at lytte efter. Jeg havde næsten opgivet at få noget at vide, der kunne hjælpe mig.

"Hvorfor det?" spurgte kongen.

"Fordi Mary Jane vil bære sorg nu i den nærmeste tid, og det første, hendes neger vil få ordre til at gøre, bliver naturligvis, at han skal bære alle de af hendes klæder, der er heroppe, væk og gemme dem. Og hvis en neger ser disse penge, rapser han da nok nogen af dem."

"De har et godt hoved, hertug," sagde kongen, og så gav han sig straks til at rode under gardinet ikke en meter fra det sted, hvor jeg stod. Det kan nok være, at jeg gjorde mig lille og forholdt mig rolig, skønt hjertet hoppede i mig ved tanken om, hvad der ville ske, hvis jeg blev opdaget. Jeg begyndte allerede at spekulere på, hvad jeg i værste tilfælde skulle sige. Heldigvis fandt den gamle dog pengeposen, førend han fandt mig, så at der ikke blev brug for flere nødløgne. Så løftede de sengeklæderne op og borede pengene ned i halmen under hovedgærdet. De mente nu, at her var de sikre, eftersom det hører til de mest ukendte begivenheder, at en neger vender madrassen, når han skal rede en seng. Nu var de så overmåde rolige; der var ingen fare for tyveri mere.

Deres tillidsfuldhed skulle dog snart på en sørgelig måde blive skuffet. De var næppe halvvejs nede ad trapperne, før jeg havde pengene i min hånd og ravede mig frem til mit værelse, hvor jeg foreløbig gemte dem, så godt jeg kunne. Det stod mig dog klart, at jeg snarest muligt måtte se at få dem ud af huset, for så snart tyveriet blev opdaget, ville naturligvis alle gemmesteder blive undersøgt. Det kunne der ingen tvivl være om. Derfor lagde jeg mig også på sengen med alle klæderne på;

men sove kunne jeg naturligvis ikke, selv om jeg havde villet det. Den kolde sved sprang frem på min pande af bare iver for at få mit forehavende ført til ende. Lidt efter hørte jeg kongens og hertugens trin på trapperne; ganske sagte lod jeg mig glide ned på gulvet og lyttede spændt efter, hvad der ville ske. Der skete imidlertid ikke noget.

Da den allersidste lyd af dagens færdsel omsider var forstummet, og før den påfølgende morgens uro var begyndt, havde jeg endelig fattet min beslutning og sneg mig sagte ned ad trappen.

27

Jeg sneg mig forsigtigt hen til de to skurkes sovekammerdør og lyttede, men der var intet andet at høre, end at de begge snorkede usædvanligt højt. I god behold nåede jeg derefter ned i stueetagen. Også her var der fuldstændig stille. Gennem en revne i døren kiggede jeg ind i spisestuen og så vågekonerne ved siden af liget sidde på deres stole og sove. Døren til dagligstuen, hvor kisten var stillet, stod åben; i begge stuer brændte lys. Jeg gik videre, åbnede døren ind til det værelse, hvor nu kun den salig Peter opholdt sig, men den næste dør var aflåset, og nøglen var der ikke en gang. Men nu lød der skridt på trappen, der var nogen, der kom ned bag ved mig.

I en fart fo'r jeg ind i dagligstuen, hvor et hurtigt blik snart overbeviste mig om, at det eneste tænkelige gemmested for pengeposen var selve kisten. Låget var nemlig ikke skruet på, men lagt løst over, således at den døde mands ansigt, dækket af et klæde, var synligt. Så hurtigt det var mig muligt, stak jeg posen ind under låget, listede mig derefter tværs igennem værelset og skjulte mig bag ved døren.

Det var Mary Jane, der kom ind. Hun nærmede sig langsomt kisten, knælede ned, betragtede liget, trykkede sit lommetørklæde mod øjnene – og græd. Jeg listede mig imidlertid ud, og da jeg passerede spisestuen, faldt det mig ind, at det var bedst med det samme at få vished for, hvorvidt vågekonerne havde opdaget mig eller ikke. Et flygtigt blik gennem dørsprækken gav mig dog snart al ønskelig underretning: de sov fremdeles på deres gerninger.

Jeg listede så tilbage og kravlede i seng, egentlig temmelig slukøret over det resultat, der var kommet ud af mine så snedigt anlagte planer. Ja, hvis posen endda kunne blive, hvor den lå, så var der jo ingen ting i vejen. Var vi først et par hundrede mil nede ad floden, kunne jeg jo nemlig sagtens skrive til Mary Jane; hun kunne grave faderen op igen og på den måde få pengene tilbage. Men det var jo netop ulykken, at pengene ikke kunne blive der, eftersom de ville blive opdaget, når låget skulle skrues på. Så ville kongen naturligvis atter få fat i dem, og så kunne man da være vis på, at ingen kunne få fat på dem mere. Jeg længtes efter at komme ned og få dem af vejen, men her var ikke andet at gøre end beherske sig. Natten var ved at aftage, og vågekonerne ville vel snart vågne, og hvad skulle jeg så gøre, hvis de greb mig på fersk gerning med de seks tusind dollars i hænderne, uden at jeg kunne give nogen rimelig forklaring?

Da jeg senere kom ned, var dagligstuen lukket; kun familien, enken Bartley og mine rejsefæller var til stede. Jeg så meget nøje på deres ansigter, for at se, om der var sket noget, men jeg kunne intet opdage.

Op ad formiddagen kom så bedemanden med sine hjælpere; kisten blev placeret midt i værelset på et par stole, de andre stole arrangeredes i rækker og der blev lånt endnu flere stole fra naboerne, så huset til sidst var tæt fuldt af stole. Kistelåget lå stadig som det hele tiden havde ligget, men jeg turde dog ikke gå hen og kigge under det, mens folk stod der omkring. Nu begyndte folk at strømme ind, og skurkene og pigebørnene tog plads på den forreste række nærmest ved kisten, hvorefter publikum i en halv time langsomt gik forbi i række efter

hinanden og kastede sorgfulde blikke på den døde mands ansigt. Nogle lod endog en tåre falde, det var alt sammen meget højtideligt. Arvingerne holdt lommetørklæderne for øjnene og bøjede andægtigt deres hoveder, nu og da hulkede de lidt og stilheden i kirken blev kun brudt af de slæbende fodtrin og den hyppige raslen af lommetørklæderne, når folk tørrede næsen. Jeg har opdaget, at det virkelig er en kendsgerning, at ved begravelser og andre kirkelige handlinger, føler folk langt større trang til at pudse næse end andre steder.

Nu var salen propfuld, og den sort behandskede bedemand gled stilfærdigt frem og tilbage på sin blide, trøstefulde måde; han bragte alt i den rette orden uden at gøre mere støj end den, en kat kunne forårsage. Ikke med så meget som et ord, blot med en velvillig håndbevægelse holdt han processionen forbi kisten gående, skaffede plads til de sidste efternølere og var så tjenstvillig og hjælpsom. Til sidst stillede han sig i positur op ad væggen. Aldrig har jeg set et glattere og mere åleagtigt menneske end ham, og der var ikke mere smil at opdage i hans ansigt end hos en skinke.

De havde lånt et harmonium i dagens anledning; det var lidt trangbrystet, men de havde vel ikke kunnet få et bedre. Da alt var rede, satte en yngre dame sig til det og begyndte at spille på det; det hev lidt efter i tonerne og jamrede sig på flere steder, og enhver sang med, så godt han kunne, med undtagelse af salig Peter, der efter min mening var den eneste, der havde det nogenlunde godt. Langsomt og værdigt trådte nu den velærværdige mr. Hobson frem og begyndte at tale, men i det samme hørtes der et spektakel fra kælderen nedenunder, så Gud måtte sig forbarme. Det var kun en hund, men den gjorde

en forfærdelig støj. Pastoren blev ved at tale, men han kunne ikke overdøve hunden, og de trøsterige ord gik fuldstændig fløjten, fordi moppen skreg så hjerteskærende. Men her var det også bedemanden, der klarede situationen. Mens tilhørerne nemlig – her som de også ville have været andre steder – var fortvivlede på den ulykkelige talers vegne, listede han sig ganske stilfærdigt ud af stuen, efter at have gjort et tegn til præsten, som jeg mente betød: "Vær blot ikke ked af det, stol kun på mig." Han listede afsted. Spektaklet neden under blev endnu værre, i stedet for den langtrukne hylen, hørte man nu en aldeles rasende gøen, så lød der et dumpt slag, et hjerteskærende skrig, og så blev alt dødstille. Præsten begyndte atter at tale, og lidt efter kom bedemanden igen ind; han bugtede sig frem langs salens sider, nærmede sig mr. Hobson og hviskede så højt, at enhver kunne høre det: "Den havde taget en rotte." Og så trak han sig beskedent tilbage til sin oprindelige plads. Men denne meddelelse var øjensynlig kærkommen for publikum; de havde naturligvis alle været meget spændt på, hvad det var, der gik for sig nedenunder. Jeg synes nu, at denne bedemand havde udvist megen åndsnærværelse; den slags koster ingen ting, men det er dog netop sådan noget, der gør folk til herrer over situationen, og får folk til at holde af en. Der var ikke et menneske i landsbyen så afholdt som denne bedemand.

Hvad prædikenen angår, så var den egentlig god nok, men forfærdelig lang og kedelig. Og så slap vi naturligvis heller ikke for en ladning af kongens sædvanlige floskler. Men alt i denne verden får jo Gud ske lov en ende, gravtalerne følgelig også, og omsider snoede bedemanden sig atter frem og begyndte at

skrue kistelåget til. Sveden haglede af mig, mens denne forretning stod på; men der skete heldigvis intet, låget gled roligt på plads og blev fastskruet. Nå, der sad jeg jo net i det. Jeg havde ikke en anelse om pengene endnu var i kisten eller ikke! Hvis nu en eller anden havde været langfingret – hvordan skulle jeg så kunne skrive til Mary Jane om pengene? Sæt de så gravede liget op, og der ikke fandtes nogle penge, hvad måtte man så tænke om mig? "Gid pokker stå i det hele!" sagde jeg til mig selv, "så kan jeg jo blive forfulgt og puttet i fængsel for det." Det bliver nok det bedste at lade være at skrive; det var noget rart noget, jeg der har lavet; galt var det i forvejen, men nu var det da hundrede gange værre, takket være min tjenstvillige indblanding; havde jeg dog blot aldrig rørt ved den forretning, men ladet alt gå sin egen skæve gang.

Nå – de begravede ham, og vi kom hjem, og jeg gik atter omkring og studerede ansigter og var et billede på den personificerede dårlige samvittighed. Der kom oven i købet ikke spor ud af alle mine efterforskninger.

Kongen aflagde i løbet af dagen mange besøg hos den afdødes venner; han var så venlig og sød, men sørgede dog for at lade dem skimte, at hans menighed ovre i England vistnok længtes forfærdeligt efter at få ham hjem igen. Meningen hermed var, at han nu måtte se hurtigst muligt at få boet ordnet, for at han kunne komme hjem. Naturligvis gjorde det ham forskrækkelig ondt, og alle andre beklagede det også. De plagede ham alle, om han dog ikke ville blive lidt længere – men det kunne der jo uheldigvis ikke være tale om.

Det var meget kedeligt, meget sørgeligt! Men hans grunde kunne man jo da nok forstå og måtte også respektere dem, og

så sagde han, at han og hans broder naturligvis ville tage pigebørnene med sig hjem. Det var nu atter så nydeligt, at han sådan ville bringe dem over til deres egne slægtninge. Og pigebørnene selv var ikke mindre henrykte ved tanken, og for lutter rejsefeber glemte de næsten helt deres sorg. Nu gjaldt det altså blot om hurtigst muligt at få det solgt, hvad der kunne sælges, for at komme afsted. Det skar mig ligefrem i hjertet at se på al den glæde, og så vide, at det hele var bare løgn og bedrageri, men at finde en måde, den sag kunne klares på, se det var netop knuden, og den var ikke let at løse.

Samme dag lod kongen opslå plakater om, at der var auktion i overmorgen; men der blev dog solgt noget underhånden forinden. Husene, garveriet, negrene og resten skulle sælges næste dag.

Allerede dagen efter begravelsen fik de unge damer den første forskrækkelse. Der kom to slavehandlere, som kongen solgte alle negrene til på rimelige vilkår og med tre dages frist. Begge sønnerne skulle til Memphis, moderen derimod syd på til New Orleans. Det var meget sørgeligt at se disse mennesker, hvor de græd, da afskeden stod for døren; både negrene og de unge piger græd, som skulle deres hjerter briste. Det hele var jo kommet så hovedkulds på dem alle. De unge piger sagde, at de aldrig havde drømt om at adskille negrene eller at sælge dem.

Jeg glemmer aldrig det syn, da herskab og tjenerskab stod der og græd af sorg over at skulle skilles, jeg havde heller ikke holdt ud at se på det, men var lige ved at plapre hele hemmeligheden ud, da jeg pludselig kom til at tænke på, at hele komedien kun ville vare en uges tid, så ville negrene atter være genforenet med deres dyrebare herskab.

Salget vakte forresten stor opsigt i byen, og der var mange, der ganske højlydt sagde, at det var skammeligt at skille moderen og sønnerne ad på så brutal en måde. Dette omslag i stemningen foruroligede jo nok mine rejsefæller lidt, men kongen holdt sig dog nogenlunde ligevægtig og tvang på den måde også hertugen til at være rolig til trods for hans åbenbare uro.

Auktionen fandt sted den følgende dag. Men længe før, i den tidlige morgenstund, kom de begge op på mit værelse og vækkede mig, og jeg kunne øjeblikkelig se på deres ansigtsudtryk, at der var noget galt på færde. Kongen tog først ordet:

"Var du oppe i mit værelse forleden aften?"

"Nej, Deres Majestæt." Det kaldte jeg ham gerne, når vi var alene.

"Har du heller ikke været der i aftes?"

"Nej, Deres Majestæt."

"På ære og samvittighed, ingen lyven!"

"På ære og samvittighed, Deres Majestæt! Siden frøkenen førte Dem og hertugen derop og viste Dem det, har jeg ikke sat min fod der."

"Har du heller ikke set andre gå derind?" spurgte hertugen.

"Nej, Deres Nåde, ikke så vidt jeg husker."

"Tænk dig godt om."

Jeg lod, som jeg tænkte mig nøje om, men fik så pludselig et nyt indfald og sagde:

"Jo-o, jeg har nu flere gange set negrene gå derind."

Det gav et lille sæt i dem begge; de så ud som om ingen af dem havde tænkt sig den mulighed.

"Hvorledes – alle sammen?" spurgte hertugen.

"Næ–æh, ikke på samme tid, ja – det vil sige – i den tidlige morgenstund kom de begge op på mit værelse og vækkede mig, – en eneste gang tror jeg dog nok, at jeg så dem alle tre komme ud derfra sammen."

"Halløj – og hvornår var det?"

"Det var dagen før begravelsen, tidligt om morgenen. Ja, det var nu ikke så forfærdelig tidligt; for jeg sov over mig den morgen. Det var ligesom, jeg skulle til at gå ned, at jeg så dem."

"Nå – nå – gå videre! Hvad tog de sig for, hvordan var de?"

"De tog sig ikke noget for, så vidt jeg kunne skønne. De listede sig ganske stille bort; det var let at se, at de havde været inde for at ville gøre i stand efter Dem, sir, men så formodentlig har de set at De sov endnu."

"Du store Himmel – der har vi forklaringen!" udbrød kongen, og begge så nu aldeles sønderknuste ud.

Sådan stod de noget og kløede sig i parykken og vidste hverken ud eller ind. Men så tog hertugen endelig sagen fra den gemytlige side, og idet han lo lidt hårdt, sagde han:

"Nej, dette her stikker alt, hvad jeg hidtil har oplevet, de negertampe har ordentlig spillet komedie for os. De gavtyve lod jo, som om de skulle gå ud af deres gode skind af bare fortvivlelse! Jeg troede ved Gud, de mente det, da de hylede sådan op. Og De troede det også, Capet, at den sorg var ægte, hvis De vil være ærlig. Det skal vare længe, før nogen får mig til at tro, at de sorte ikke har talent for scenen. Den måde, de der har narret os på, er ligefrem glimrende. Jeg tror virkelig, at man kunne tjene en formue på dem som komediespillere. Havde jeg kapital og et teater til min rådighed, ville jeg ikke være bange

for den forretning – og der har vi gået hen og solgt dem for så lav en pris! Nu er vi godt narret. Sig mig, hvor er anvisningen på det beløb, jeg fik for dem?"

"I banken naturligvis; hvor skulle den ellers være?"

"Det er endda et held."

Jeg tillod mig nu at komme med det spørgsmål: "Er der noget galt på færde?"

Men kongen sagde skarpt: "Det er ikke noget, der angår dig. Hold dig til dine egne sager, hvis du har nogle, og bland dig ikke i vore affærer, så længe vi er her i byen."

Og så sagde han til hertugen:

"Det er drøjt at gå på; men der er jo ikke andet at gøre end holde mund og lade som ingen ting."

Så tumlede de ned igen ad trappen, men hertugen fik dog lettet sit hjerte med den bemærkning: "Det er det man kalder hurtig omsætning og ringe avance! Jo, det er rigtignok en nydelig forretning."

Hertil svarede kongen: "Jeg har handlet efter moden overvejelse; er det faldet uheldigt ud, så er skylden vist lige så lidt min som Deres."

"Jamen, hvis vi havde fulgt mit råd, så var det dog gået en hel del bedre."

Så gik de ned, men kongen gav mig dog en god overhaling, fordi jeg ikke havde sagt det til dem før, at jeg havde set negrene komme fra deres værelset. Men jeg var rigtig glad over den fiffighed, jeg havde udvist. Mistanken var nu blevet flyttet fra mit eget dyrebare hoved og over på negrenes, og det på en sådan måde, at de to skurke ikke kunne gøre negrene noget for det.

28

Det var nu blevet tid at stå op. Jeg gik ned ad trappen og passerede så pigebørnenes værelse, og da døren stod åben, så jeg Mary Jane siddende inde ved sin gamle kuffert, som hun var i færd med at pakke. Men hendes følelser havde nok overvældet hende, for den stakkels pige var standset midt i arbejdet, og nu sad hun med hænderne for ansigtet og græd sine modige tårer. Det gjorde mig så ondt at se hende sådan. Jeg tog derfor en rask beslutning, gik ind til hende og sagde:

"Miss Mary Jane, De kan ikke selv tåle at se andre lide, og det kan jeg heller ikke. Fortæl mig, hvad det er, De er bedrøvet over?"

Det gjorde hun så, og, som jeg nok straks tænkte mig, var det stadig negrene, der lå hende på hjertet. Hun sagde, at hele glæden ved den forestående englandsrejse var nu fuldstændig ødelagt for hende. Hvordan skulle hun nogensinde kunne føle sig tilfreds derovre, når hun vidste, at den ulykkelige moder måske aldrig mere ville få sine børn at se – og så løb atter de stride tårer nedad hendes kinder: "At tænke sig, at de aldrig skal se hinanden mer," sluttede hun hulkende.

"Jamen de får hinanden at se igen og det inden fjorten dage – det ved jeg bestemt."

Disse ord fløj mig ligefrem ud af munden. Jeg fortrød det straks, men nu var der jo ikke noget at gøre ved det, og før jeg så mig for, lå begge Mary Janes arme om min hals, og hun tiggede og bad mig om at give en nærmere forklaring.

Jeg så jo nok, at jeg havde talt lidt for hurtigt. Men nu havde jeg jo imidlertid sagt A, og så måtte jeg jo også sige B. Foreløbig bad jeg dog om lidt betænkningstid, og det fik jeg. Jeg sad nu oppe hos mig selv og grundede over sagen, og omsider fattede jeg den heltemodige beslutning, at jeg til en forandring ville tale sandhed, så fik der komme, hvad komme ville.

"Miss Mary Jane," sagde jeg så til hende, "skulle der ikke findes et sted uden for byen, hvor De kunne tage hen og opholde Dem et par dage?"

"Jo, jeg kan tage hen til mr. Lothrop. Hvorfor det?"

"Det er jo lige meget hvorfor. Hvis jeg nu lover at fortælle Dem, hvorledes negrene før der er gået fjorten dage vil komme tilbage her til huset og når jeg beviser Dem, at det er sandt, det jeg siger, vil De så love mig at rejse ud til mr. Lothrop og blive der i fire dage?"

"Fire dage?" sagde hun. – "Jeg vil blive der et år, om det skulle være!"

"Godt," svarede jeg, "jeg stoler mere på Deres ord end på en, der sværger på Biblen." Hun smilede og rødmede lidt ved denne ivrige forsikring, og så sagde jeg: "hvis De ikke har noget imod det, så foretrækker jeg at lukke døren i lås," og da jeg havde låset den, sagde jeg: "Så kan vi godt gå videre i sagen. Vær nu blot stille og rolig og se at tage det hele med ro. Hvad jeg nu vil fortælle Dem, bliver jo ikke så behageligt at høre på, men sandheden må jo dog frem en gang før eller senere. Ser De, disse Deres såkaldte onkler, de er i virkeligheden ikke mere i slægt med Dem, end jeg – det er to gavtyve – to rigtige kæltringer. – Nu er vi over det værste! Nu, da jeg har fået det sagt, går det nok lettere med det andet."

Nå, det varede nu lidt, før jeg kom rigtigt over det, men efterhånden som jeg følte dybere vand under kølen, klemte jeg på og fortalte så alt hvad der var hændet os lige fra det øjeblik, vi havde mødt den unge mand på vejen til dampbåden og til det øjeblik, da hun havde kastet sig selv i kongens arme og kysset ham så kærligt og flere gange. Da hun kom til at tænke på dette, blev hun aldeles rasende, fo'r op med lynende blikke og udbrød:

"Den slyngel. Kom, lad os ikke spilde et minut, ikke et sekund. Jeg vil se dem smurt ind i tjære og fjer og kastet i floden."

Jeg svarede så roligt som muligt: "Det er ganske rigtigt. Men havde De tænkt Dem, at det skulle foregå, før De rejser ud til mr. Lothrop eller –?"

"Å," afbrød hun mig, "hvordan er det, jeg snakker. Bryd dig blot ikke om, hvad jeg sagde; det var jo blot vreden, der fik mig til at tage sådan på vej. Gå nu blot videre, jeg skal ikke afbryde dig mere," og så lagde hun den silkebløde hånd så bedende på mig: "Blot du vil fortælle mig, hvordan jeg skal bære mig ad, så lover jeg at adlyde dig blindt."

"Ja," svarede jeg, "det er jo et par slemme krabater disse to; men da jeg nu er tvunget til at følges med dem en lille tid endnu – grunden kan jo være lige meget – hvad enten jeg har lyst eller ej; så kunne det måske være ganske snildt at få byens befolkning hidset på dem; på den måde slap jeg selv ud af deres kløer. Men det ville alligevel komme til at gå ud over en anden person, De ikke kender, og som ville komme i stor forlegenhed ved det. Og, ser De, han skal nu for enhver pris reddes, og derfor går det selvfølgelig heller ikke an at hidse folk på dem her."

Jeg var nu igen kommet så vidt, at jeg havde min plan færdig. Det var muligt, at jeg kunne få både Jim og mig selv ud af deres kløer og få de to skurke puttet i hullet, og så kunne jeg stikke af. Men da jeg jo ikke skøttede om at rejse med flåden ved dagens lys uden at have andre end mig selv til at besvare nærgående spørgsmål, så så jeg helst, at minen først sprang ud på aftenen. Derfor sagde jeg omtrent følgende:

"Miss Mary Jane, nu skal jeg sige Dem, hvad vi skal gøre, og så behøver De ikke at blive så længe hos Lothrops, som jeg først mente. Foreløbig skal De nu tage derud, og forholde Dem ganske rolig der, indtil klokken er ni eller halv ti. Så skal De under et eller andet påskud få Deres venner til at følge Dem hjem igen. Hvis De kommer tilbage hertil førend klokken 11, så sæt et lys i Deres vindue. Hvis jeg så ikke straks kommer, så vent til klokken halv tolv på mig, og hvis jeg heller ikke er der til den tid, så betyder det, jeg er rejst eg er i sikkerhed, og så kan De roligt gå løs på de to fyre og kalde folk til hjælp og få slynglerne fængslet."

"Det er godt," svarede hun, "det vil jeg gøre."

"Og hvis det nu alligevel skulle ske, at jeg ikke slipper bort, men bliver fanget, så må De love ikke at svigte mig, men sige, at jeg har fortalt Dem det alt sammen i forvejen?"

"Svigte dig! Nej, det kan du stole på, at jeg ikke skal. Ingen skal røre et hår på dit hoved," svarede hun med dirrende næsebor og tindrende øjne.

"Men hvis det nu lykkes for mig at slippe, bort, så kan jeg jo ikke bevise, at disse slyngler ikke er Deres onkler, ja selv om jeg var her, kunne jeg dårligt gøre det. Jeg kan ganske vist sværge på, at jeg har set dem snyde og bedrage andre steder, men det

er vist ikke tilstrækkeligt. Men der findes heldigvis andre, der kan bevise det – og hvis ord endog står bedre til troende end mit. Giv mig en stump papir, så skal jeg forklare Dem, hvordan De kan få fat i dem."

Og da jeg havde skrevet det, rakte jeg hende papiret. "Se her," sagde jeg, "der står "Den vidunderlige konge i Bricksville", gem det godt hvis retten ønsker nærmere oplysning om disse to, så bed dem blot sende den besked til Bricksville, at de har fanget de tyveknægte, der spillede komedien med den vidunderlige konge. Lad retten udbede sig et par folk deroppe fra til vidner, så skal De bare se løjer; før dagen er omme, kommer hele Bricksvilles befolkning anstigende, det kan De stole på. Og jeg tror nu ikke, at de vil vise ret megen velvilje mod de to bedragere. Disse vidner bliver ikke milde."

Nu troede jeg at det var klart. For en forsigtigheds skyld tilføjede jeg dog:

"Lad nu kun auktionen gå sin gang og bryd Dem om ingenting. Der er jo ingen, der betaler, før dagen efter, og førend pengene er skaffet til veje, tænker de to fyre næppe på at forlade jer. Inden den tid vil jo alt være opklaret. Salgene går så tilbage, både for husets og for negrenes vedkommende, så De ser, miss Mary Jane, alt ordner sig, og der bliver ingenting i vejen."

"Det er godt," svarede hun, "alt skal ske, som du ønsker det; nu løber jeg blot ned og spiser morgenmad, og så tager jeg afsted ud til mr. Lothrop."

"Nej, for Himlens skyld, bedste frøken!" svarede jeg, "det går aldrig i evighed an; rejs endelig før morgenmaden."

"Men hvorfor det?"

"Herregud, miss, fordi De nu en gang ikke har et træansigt. Man kan jo læse i det som af en åben bog; hele hemmeligheden står jo tydeligt skrevet med meterhøje bogstaver i Deres ansigtstræk. Tror De virkelig, De kan se Deres onkler i ansigtet, når de kommer og vil kysse Dem til godmorgen?"

"Å nej, det kan jeg ikke, lad mig blot komme afsted hurtigst muligt. Og mine stakkels søstre, som skal blive her?"

"Tænk blot aldrig på dem. De holder det nok ud lidt endnu. Det kunne let vække mistanke, hvis I alle tre rejste på en gang. Men Dem ønsker jeg helst at have af vejen, så snart som muligt. Jeg skal nok undskylde Dem og forklare, at De er taget tid på en lille afskedsvisit, og at De kommer hjem igen i morgen tidlig."

"Jamen, du må ikke hilse de slyngler fra mig," sagde hun, og jeg lovede at lystre.

"Nu er der kun en ting, miss Mary Jane," sagde jeg så, "og det er pengeposen."

"Ja, den har de jo fået, og det er sørgeligt nok at tænke sig, at de har narret os for alle de mange penge."

"Nej, lille frøken, de har netop ikke fået den," sagde jeg.

"Hvor er den da henne?"

"Ja, gid jeg vidste det, men se, det er netop det gale ved det. Jeg har haft den, for jeg stjal posen, for at De kunne få den. Jeg ved også godt, hvor jeg gemte den, men jeg er desværre bange for, at den ikke er der mere. Jeg forsikrer Dem for, det gør mig gruelig ondt, miss Mary Jane, men det var virkelig i den bedste hensigt, at jeg gjorde det, jeg har gjort; det må De stole på. Ulykken var, skal jeg sige Dem, at jeg var lige ved at blive opdaget, derfor måtte jeg gemme den, hvor jeg bedst kunne, og det var rigtignok ikke på det heldigste sted."

"Men kære dreng, ti dog stille med alle de undskyldninger. Du har jo ikke noget at bebrejde dig, tværtimod; sig mig blot, hvor du gemte den."

Men jeg kunne nu ikke få det sagt. Jeg var bange for, at den tanke, at faderen lå dernede i kisten med alle sine guldstykker på sin mave skulle gøre for stærkt et indtryk på hende. Men til sidst sagde jeg, at jeg nok skulle skrive det på en seddel, som hun så kunne læse på vejen hjem til familien Lothrop. På sedlen stod:

"Jeg lagde pengene ned i kisten. Jeg var derinde den nat, da De lå og græd over Deres fader; jeg stod selv bag døren og så Dem, og jeg havde så ondt af Dem, kære miss Mary Jane."

Denne skrivelse overrakte jeg så frøkenen og jeg havde tårer i øjnene ved tanken om, hvor sorgfuld og bedrøvet hun havde været den nat, mens de to slyngler boede under hendes tag. Hun så venligt på mig og rystede min hånd, idet hun sagde:

"Farvel! Jeg skal nok gøre alt nøjagtigt, som du ønsker det, og om vi aldrig ses mere, skal jeg ikke glemme dig, men tit vil jeg sende dig en venlig tanke og indeslutte dig i mine bønner." Og så gik hun.

Hun ville bede for mig! Havde hun kendt mig rigtigt, ville hun vist snarere have foretrukket et arbejde, der lå bedre for hendes kræfter. Men det er lige meget, jeg er vis på, at hun holdt sit ord alligevel. For sådan var hun, hun var nu af den slags; hun kunne såmænd godt have bedt for Judas selv. Hun var, hvad godhed angår, den bedste unge pige, jeg har set, og forresten også i retning af skønhed. Det kan lyde som smiger, men det er det ikke. Siden hun gik ud af hin dør, har jeg aldrig set hende, men mange tusinde gange har jeg sendt hende en

venlig tanke og takket hende for hendes løfte om at ville bede for mig. Hvis jeg kunne tænke mig muligheden af, at det kunne gavne hende, ville jeg såmænd ikke betænke mig på at bede for hende, selv om det skulle koste mig aldrig så meget.

Nuvel. Mary Jane listede altså afsted, og der var ingen, der så hende gå. Da jeg senere mødte Susan og den anden, sagde jeg:

"Hvad er det nu, de hedder, de folk ovre på den tanden side af floden, som I sommetider besøger?"

"Ja, der er jo flere," svarede de, "er det prokuratorens, du mener?"

"Ja, det er dem," svarede jeg. "Jeg havde helt glemt navnet; nå, jeg skulle altså hilse fra jeres søster, Mary Jane, og sige, at hun er taget derover i en lynende hast; der var en blevet syg."

"Hvem er det?"

"Ja, det ved jeg ikke, jeg kan aldrig huske navne, jeg synes det var –"

"Det er da vel aldrig Hannah?"

"Jo, det gør mig skam ondt; men det var netop Hannah, hun hed."

"Du gode Gud! Hun var jo så frisk som en fisk i forrige uge! Hvad fejler hun da?"

"Jeg ved ikke, hvad det er, men de har våget over hende hele natten. Miss Mary Jane mente, at hun ikke havde ret mange timer igen."

"Men, det var da forfærdeligt; hvad er det da, hun fejler?"

Jeg kunne ikke finde på noget bedre, i en fart, og så sagde jeg:

"Fåresyge!"

"Fåresyge! Dit fæ, tror du, folk våger over fåresygepatienter?"

"Nå, så det gør de ikke? Jo I kan tro, at de gør det her. Der er mange slags fåresyge til. Dette er en ny slags, sagde jeres søster."

"Hvad mener du?"

"Jo, den er blandet med andre sygdomme."

"Hvilke da?"

"Å, med mæslinger, strubehoste, halsbetændelse, tæring, gul feber, hjernebetændelse og – jeg ved ikke hvad mere."

"Du gode Gud, og det kalder du fåresyge?"

"Ja, det kaldte i hvert tilfælde Mary Jane det."

"Nej, der er jo ikke mening skabt i det, men det kan jo gerne være, at det er begyndt med fåresyge. Smitter det?"

"Om det smitter! Ja, I kan være vis på, at det smitter; det fanger en lige så let som en harve i mørke; bliver man ikke hængende på den ene hage, så bliver man det nok på den anden, så man må trække den hele efter sig. Det er lige sådan med denne fåresyge, den gør det min sandten lige så godt som nogen harve, kan I tro."

"Men det var dog grueligt," svarede hende med hareskåret. "Det er bedst, at jeg løber op til onkel Harvey og –"

"Nå ja," sagde jeg – "ja vist. Jo – det er nok det bedste, skynd dig bare."

"Har du da noget at indvende – synes du ikke, jeg skulle gøre det?"

"Lad os nu tale om det et øjeblik. Ser I, for jeres onkel gælder det jo at komme tilbage til England så hurtigt som muligt. Men tror I nu, at han har hjerte til at rejse fra jer og lade jer rejse bagefter alene? I kan tro nej – han vil naturligvis vente på jer. For så vidt er der altså ikke noget i vejen; men nu kommer det. I

ved jo, at jeres onkel Harvey er præst, og ser I, en præst kan jo ikke så godt gå hen og narre dem om bord på damperen. Han vil altså ikke smugle miss Mary Jane om bord, vel? Hvad tror I da så, han vil gøre? Jeg mener nu, han vil sige som så: Ja galt er det rigtignok, men nu får kirken virkelig passe sig selv og se til, hvordan den klarer sig uden mig; siden min niece nu engang er kommet i berøring med denne ondartede pluribus unum – fåresyge – og så er det jo ikke mere end min forbandede pligt og skyldighed at se tiden an og vente en månedstid, så at det kan vise sig, om hun er smittet eller ikke. Men lige meget, hvis I alligevel synes, at det er bedst, onkel Harvey får det at vide, så –"

"Å, hvad er det for snak! Vi skulle blive her i stedet for at komme over til England og få det så rart, blot for at undersøge, om Mary Jane er smittet eller ikke, det kan du da nok forstå, at jeg ikke vil være med til."

"Nå, men så er det måske bedre at fortælle det til en eller anden af naboerne."

"Hør nu til ham! Det er jo det rene vrøvl, du dér står og siger. Kan du nu ikke forstå, at de straks ville sladre af skole? Der er naturligvis ikke andet at gøre, end at tie stille med det hele."

"Ja – det er nok det rigtigste. – Jeg tror næsten også, det bliver det bedste."

"Men det er nok bedre, at onkel Harvey alligevel får at vide, at hun er taget bort, blot for at han ikke skal savne hende."

"Ja vel, det bad miss Mary mig netop om at sige. "Sig til mine onkler," sagde hun, "at de ikke skal være urolige for mig, jeg sætter bare tværs over floden for at aflægge en visit hos mr. –

mr. –" hvad er det nu den hedder, denne velhavende familie derovre, som jeres onkel Peter så ofte talte om?"

"Du mener vel Apthorps?"

"Naturligvis! Pokker stå i de navne, man glemmer dem hvert øjeblik. Det var netop Apthorps, jeres søster ville over og snakke med. Hun ville så gerne have, at de skulle købe huset ved auktionen, fordi, mente hun, jeres salig onkel hellere ville se dem som ejere end nogen anden familie. Hun kommer nok tilbage her i morgen tidlig; hun bad mig også lade være at sige noget om prokuratorens, "men sig kun, at jeg er hos Apthorps, glem nu ikke det," sagde hun."

"Det er godt," svarede de, og så gik de hen til deres onkler for at give dem den aftalte besked og kysse og omfavne dem.

Alt gik nu som det skulle. De unge piger ville naturligvis ikke sladre af skole, fordi de kun længtes efter at komme afsted til England, og hvad kongen og hertugen angik, så forstod jeg godt, at de hellere så at Mary Jane var på en agitationsrejse for auktionen, end hun var i nærheden af doktor Robinson. Jeg var i det hele taget meget veltilfreds med mig selv. – om det så havde været Tom Sawyer kunne han ikke have gjort det bedre, synes jeg. Naturligvis ville han have udført det mere storstilet end jeg; men dette ligger nu engang ikke for mig, sådan som jeg er blevet opdraget.

Nå – auktionen gik sin gang oppe på torvet, men det blev eftermiddag og den var endnu ikke forbi, skønt den gamle sled i det af alle kræfter. Han stod ved siden af auktionsholderen og snakkede med, så godt han kunne, snart prædikede han lidt, snart var han gemytlig, mens hertugen slentrede om imellem køberne venligt smilende til alle.

Nå, endelig lakkede det mod slutningen. Alting var nu solgt, undtagen en lille plet jord på kirkegården. Den skulle nu netop til at bydes op – jeg har aldrig set et så forslugent menneske, som kongen, han ville have alting med. Men lige som de var i færd med at sælge det, lægger en dampbåd til, og så kommer en skare mennesker op mod huset – de hylede, skreg, lo og råbte i munden på hinanden.

"Her kommer vi med et oppositionsparti! Her har vi gamle Peter Wilks andet sæt brødre – når I nu har betalt jeres penge, så kan I jo bagefter vælge, hvem I synes bedst om!"

29

De to herrer var rigtig pæne at se på. Der var en ældre mand og en yngre, og den sidste havde sin højre arm i bind. Men du milde Gud, hvor folk råbte op; de hylede og lo og syntes, det hele var herlige løjer. Men jeg syntes nu nok, at der var måde med de løjer, for jeg forstod, at det nu ville knibe for kongen og hertugen at klare sig. Men nej! De blev ikke en gang lidt blege over dette her. Hertugen lod, som om han ikke anede, hvad der var i vejen; han var lige glad og fornøjet og blev ved at gå omkring, og hvad kongen angik, så stod han blot og stirrede sådan rigtig bedrøvet og vemodigt på de to nye onkler, som om det gjorde ham så forfærdeligt ondt, at der kunne være sådanne kæltringer til i denne verden. Han var ligefrem glimrende at se på, og der var straks en mængde mennesker, der samlede sig om ham. Den anden onkel så også pæn ud, men kongen kunne jo også nok passere. Den nye onkel så ikke videre glad ud; men han tog sig da sammen og begyndte at tale. Hans engelsk lød en hel del mere ægte end kongens, men på den anden side var dennes heller ikke så galt endda. Han talte til publikum, og jeg vil prøve at gengive hans ord.

"Dette her er en overraskelse, som jeg ganske bestemt ikke er belavet på at møde," sagde han, "og jeg tilstår åbent og ærligt, at jeg ikke kan se, hvorledes jeg skal klare denne situation i øjeblikket, så meget mindre, som både min broder og jeg har haft uheld undervejs. Han var så uheldig at brække sin arm, og vor bagage er ved en fejltagelse kommet bort fra os. Jeg erklærer ikke desto mindre, at jeg er Peter Wilks' broder, Harvey, og

dette er hans anden broder William, der hverken kan høre eller tale, ja, han kan ikke engang gøre sig videre forståelig ved tegn, nu, da han kun har en hånd til sin rådighed. Vi er nu dem, vi udgiver os for, og om en dagstid eller to, når vore kufferter er skaffet til veje, skal jeg nok bevise mine ord; førend det er sket, vil jeg ikke spilde flere ord på sagen, men foreløbig tage ind i et hotel og dér afventer jeg roligt begivenhedernes gang."

Så gik de begge bort, og kongen gav sig straks til at le.

"Brækket sin arm! Ja, hvorfor ikke. – Det var meget bekvemt og godt fundet på for en slyngel, der skal gøre tegn og formodentlig ikke har lært det endnu. "Mistet deres bagage," siger de, – det er heller ikke så tosset et påfund under disse omstændigheder! Nej, det er det ikke!"

Han lo nu igen og alle lo med ham. Der var kun fire, fem stykker, der holdt imod endnu. Den ene af disse var naturligvis doktoren. En anden var en ældre herre med et meget skarpt blik, han holdt en gammeldags vadsæk i hånden, var også kommet med den omtalte dampbåd. Han stod nu og talte med doktoren, mens han så hen på kongen og af og til nikkede; det var Levi Bell, sagføreren, der havde været borte på en rejse til Louisville. Den tredje var en stor grov mandsperson, der ligeledes stod og lyttede til samtalen, men som nu, da kongen tav, tog ordet:

"Sig mig nu en gang; De siger jo, at De er Harvey Wilks? – Hvornår kom de da her til byen?"

"Dagen før begravelsen, min ven," svarede kongen.

"På hvad tid af dagen?"

"Om aftenen – en times tid eller to, før solen gik ned."

"Hvordan kom De da hertil?"

"Jeg kom med damperen *Susan Powell* fra Cincinnati."

"Ja så; men hvordan kan så det gå til, at De har været set oppe ved "The Pint" samme dag i en kano?"

"Jeg har ikke været oppe ved "The Pint" den morgen."

"Det er løgn."

Der var straks nogle tjenstvillige sjæle, der sprang til og bad ham om endelig ikke at tale til en præst i sådan en usømmelig tone.

"Præst! Jeg vil se ham hængt! Han er en rigtig kæltring og en løgnhals, det er, hvad han er; han var oppe ved "The Pint" den morgen. Jeg bor deroppe, og jeg så ham jo med mine egne øjne. Han kom i en kano sammen med Jim Collins og en dreng."

Så fo'r doktoren op.

"Sig mig, Hines, kunne du kende den dreng igen, hvis du så ham?"

"Ja, det tror jeg nok, jeg kunne. Men, hvad er det? Der står han jo, nu kender jeg ham ganske tydeligt."

Det var mig, han pegede på.

Og doktoren tog atter ordet.

"Hør, naboer," sagde han, "jeg ved ikke, om de to herrer, der kom nu for nylig, er ærlige folk eller ikke, men at disse to her er et par ærkeslyngler, det kan der ingen tvivl være om. Jeg mener nu, at det er vor pligt at undersøge denne sag nøje, og jeg synes ikke at de skal have lov til at stikke af, førend vi er kommet rigtig til bunds i tingene. Kom nu, Hines og I andre ligesådan; disse to herrer her tager vi foreløbig med os til værtshuset for at konfrontere dem med de andre og det skulle gå løjerligt til, om vi så ikke snart kunne få rede på den sag."

Dette forslag syntes alle godt om, måske lige med undtagelse af kongen og hans venner. Men vi kom da alle af sted. Solen var nu ved at gå ned. Doktoren tog mig i hånden; han var såmænd venlig nok imod mig, Gud bevares, men han slap ikke et øjeblik sit tag i mig.

Vi kom ind i hotellets store sal, og efterhånden samledes hele selskabet, der blev tændt lys, og det nye broderpar blev hentet ind.

Først tog doktoren ordet:

"Det er slet ikke min hensigt at være hård imod disse to personer," sagde han, "skønt det rigtignok er min overbevisning, at de er et par slyngler, og måske har de endogså medskyldige, som vi endnu ikke kender. Hvis denne formodning skulle bekræfte sig, er der så ikke overhængende fare for, at de vil stikke af med Peter Wilks' pengesæk? Jeg mener ja. Hvis jeg har uret, og det altså virkelig skulle vise sig at være ærlige mænd, så kan De ikke have noget imod at sende bud efter disse penge og overgive dem til os i forvaring foreløbig, indtil deres identitet er bevist."

Dette var alle enige om. Jeg så nu, hvordan nettet trak sig tættere og tættere sammen om mine to skurke, og jeg begyndte næsten at få medlidenhed med dem. Kongen tog sagen fra den rørende side og svarede:

"Mine herrer, jeg ville virkelig ønske, at pengene var der, da jeg for min part helst vil være oprigtig i denne sørgeligt forviklede sag. Men desværre er pengene ikke til at få fat i. I kan godt sende folk hen og se efter dem, de er der ikke."

"Hvor er de da?"

"Da min niece bad mig gemme dem for hende, lagde jeg dem foreløbig ned i halmen på bunden af min seng; at sætte dem i banken i de få dage, vi endnu skulle blive her, faldt mig naturligvis ikke ind; på den anden side mente jeg – der ikke er vant til at omgås med negre, og som derfor troede, at man kunne stole på deres ærlighed, – at sengen var et meget godt gemmested. Men negrene har desværre skuffet mig, allerede den næste morgen var pengene stjålet, da jeg havde været nedenunder lidt. Da jeg i dagens løb solgte negrene, havde jeg endnu ikke opdaget tyveriet, så at de slap bort. Min tjener her kan bekræfte mine ord, og mulig kan han også give yderligere oplysninger om dette, mine herrer."

"Er du måske også englænder?" spurgte doktoren.

Jo, det var jeg da, og så lo de ad mig og sagde: "Vrøvl!"

Men nu ville folk have, at der skulle anstilles rigtige undersøgelser med storartet forhør og den slags, og det trak ud, time efter time, der var ingen, der tænkte på aftensmad eller lod til at bryde sig om at få noget; der blev krydsforhørt, og til sidst var der næppe en af de tilstedeværende, der vidste, hvad han skulle tro. Kongen måtte frem med sin historie, og den anden gamle herre måtte fortælle sin og havde ikke største delen af tilhørerne været sådanne dumrianer, som de var, så kunne de snart have set, hvem der talte sandhed og hvem, der løj. Omsider kom da turen til mig at fortælle. Kongen sendte mig et sideblik – fra øjenkrogene – og jeg forstod det jo straks: Jeg gav mig altså til at fortælle op ad vægge og ned ad stolper om vort liv i Sheffield og om alle de engelske Wilkser og sligt. Men det gik kun dårligt; for jeg havde næppe begyndt, før doktoren gav sig til at le, og så sagde Levi Bell:

"Hold blot op, min dreng. Hvis jeg var i dit sted, ville jeg ikke anstrenge mig så meget. Det er formodentlig, fordi du ikke endnu er vant til at lyve – det går ikke flydende nok – ser du. Du mangler øvelse i det, og gør det derfor så tarveligt."

Doktoren skulle lige til at sige noget igen, men fik ikke sagt mere end:

"Havde De endda blot været her i byen fra først af, Levi Bell –," da kongen afbrød ham og strakte hånden frem og råbte:

"Er det muligt! Er den herre virkelig min salig broders gode, gamle ven, sagføreren, som han så ofte omtalte i sine breve?"

Så rystede de hinandens hænder, og sagføreren smilede og så forfærdelig glad ud, og samtalen mellem dem blev i en fart meget livlig. Til sidst sank den ned til en sagte hvisken, der endte med, at sagføreren sagde:

"Ja, på den måde klarer vi det bedst. Jeg tager ordren og sender den videre tilligemed Deres broders; mig er der jo da ingen, der vil mistænke."

Så kom pen og papir frem, kongen satte sig og fik (efter en del bryderi og mange hovedbevægelser noget kradset op, hvorefter han rakte pennen til hertugen – og for første gang kneb det nu; han var ligbleg. Men han greb da omsider pennen og skrev. Så vendte sagføreren sig til det andet parti og sagde:

"Må jeg så også bede Dem om en prøve på Deres håndskrift."

Den ældre herre skrev, men der var ingen, der kunne læse, hvad det var. Sagføreren så meget forbavset på papiret og bemærkede:

"Det forstår jeg ikke," – hvorefter han i en fart trak en bunke breve frem fra brystlommen og sammenlignede dem med begge håndskrifterne. "Disse breve her er fra Harvey Wilks,

enhver kan let overbevise sig om, at de to først ankomne brødre i hvert fald ikke har skrevet dem."

Kongen og hertugen så forfærdelig modfaldne ud, men de rettede sig snart igen, da sagføreren fortsatte:

"Men det mærkelige er, at brevene heller ikke ligner denne anden herres skrift – for så vidt som man overhovedet tør kalde sådanne kragetæer for skrift. Hvordan skal det nu forklares?"

"Det kan jeg let forklare," svarede den gamle herre. "Ingen kan læse min håndskrift, undtagen min broder der; han afskriver derfor alle mine breve. Det er altså hans håndskrift, De har for Dem i brevene der."

"Ja," svarede Levi, "det er jo ganske vist en forklaring. Jeg er forresten også i besiddelse af en del breve fra William; såfremt vi altså kan få en prøve på hans skrift, så kan vi jo let sammenl..."

"Ja, men, han kan jo ikke skrive med venstre hånd. Havde han blot haft sin højre til rådighed, så havde det været let at bevise sagen. Forresten kan De jo blot overbevise Dem om, at både mine og hans breve er skrevet af en og samme person."

Dette var snart besørget, og så sagde sagføreren igen:

"Jeg tror, manden har ret – ligheden er meget slående. Hm! Hm! Jeg troede nu så bestemt, at jeg skulle kunne klare sagen på denne måde, men det gik jo ikke. Et er i hvert tilfælde sikkert: Disse to herrer her er ikke de ægte brødre Wilks." Dermed pegede han på mine to kammerater.

Men hvad tror De så, der sker! Den stædige gamle herre konge ville sandelig ikke give sig. Tværtimod. Prøven var ikke afgørende, sagde han. Hans broder William havde vel blot fordrejet sin håndskrift; han skulle jo altid gøre løjer med alt

muligt. Men de andre havde jo da heller ingen ting bevist, og sådan blev han ved at væve.

Men nu fik den gamle herre et nyt indfald: Om der havde været folk til stede, da liget blev klædt, spurgte han.

Jo, det havde der da. Abner Turner havde været til stede og en til.

"Nå," sagde han, "så kan måske denne anden herre dér sige mig, hvilket tegn min broder havde tatoveret på brystet?"

Nu måtte det da være ude med dem, tænkte jeg. Nu gør han det ikke længere. Men nej, han gav ikke fortabt endda. Det var vel hans hensigt at trække sagen i langdrag, for at folk skulle blive kede af det og gå deres vej; det var jo den eneste måde han selv og hertugen kunne slippe helskindet fra det. Ja, man skulle ikke tro, at han kunne have mod til – og han blev også lidt blegere, mens han stod der, men så smilede han med ét og sagde lige så venligt:

"Det er rigtignok et lovligt nærgående spørgsmål. Men det får være. Ja – mine herrer – jeg kan godt sige Dem, hvad der var tatoveret. Det var en lille, tynd, blå pil – og den er så lille, at kun den, der ser nøje efter, kan se den. Nå, hvad siger De så til det?"

Jeg har aldrig set et par øjne lyne sådan som hans modparts.

"Nu har De hørt, hvad han sagde," udbrød han. "Var der sådant mærke på min broders lig?"

Nej, det havde ingen set.

"Godt," fortsatte manden. "Nu skal jeg forklare, hvad der var tatoveret på ham. Det var tre bogstaver A…B…W med prikker imellem. Har De da ikke set det?"

Nej – det var der heller ingen, der havde lagt mærke til – der havde ikke været spor at se.

Atter stod sagen stille, men publikum var imidlertid blevet træt af legen, de tabte nu tålmodigheden og råbte:

"Det er slyngler begge parter! Lad os dukke dem alle fire!" Der blev en vældig tumult og forslagene blev vildere og vildere. Det var med nød og næppe at sagføreren kunne bane sig vej op på et bord, hvorfra han råbte:

"Gentlemen, gentlemen! Hør blot et minut på mig – kun et eneste ord, mine herrer – så hør dog! Der er kun et at gøre nu. Vi må grave liget op igen og undersøge det."

Det syntes man godt om, og der blev atter ro.

"Hurra!" råbte de alle sammen og så styrtede de afsted mod udgangen.

"Vent lidt!" råbte doktoren. "De fire må vi tage med os – drengen med! Pas godt på, at ingen af dem slipper bort!"

"Ja, ja!" skreg de andre. "Og hvis vi ikke finder de tegn, de har talt om, så lyncher vi hele banden!"

Nu var det sandelig min tur til at blive bange. Der var imidlertid ikke tale om at kunne undslippe. De holdt fast på mig, og hele skaren drog så af sted til kirkegården, der lå en halvanden mil borte. Hele byen kom bag efter os, lokket til af spektaklet. Klokken var da henved ni.

Da vi gik forbi Peter Wilks' hus, ønskede jeg rigtig inderligt, at jeg aldrig havde fået den usalige tanke at sende Mary Jane bort. Havde hun nu blot været til stede, så havde der dog endnu været redning for mig, men hvordan ville det mon nu gå?

Nå, hele toget vandrede afsted langs floden, og de skreg som vilde dyr. For at gøre alting endnu værre, begyndte skyerne at trække sammen, og det lynede allerede i det fjerne, mens vindstødene ruskede i træerne og varslede om den kommende

storm. Dette var dog den allerværste klemme, jeg endnu havde været med til. Alt var da også faldet så rent forbistret anderledes ud, end jeg havde tænkt, det kunne meget let hænde, at en brat død gjorde ende på alle mine fejlslagne forhåbninger. Hvis de nu ikke fandt noget – hvad så?

Jeg kunne næsten ikke holde den tanke ud, og jeg kunne alligevel ikke slippe den. Det blev mørkere og mørkere. Hvis jeg blot kunne slippe løs, var lejligheden til at flygte såmænd udmærket; men desværre, den kæmpekarl – Hines – der havde mig fast om håndleddet, var jo stærk som en Goliat. Han halede afsted med mig og var godt gnaven, og jeg måtte løbe for at følge med.

Da de kom ud på kirkegården, myldrede folk frem over alt, og da de var kommet hen til graven, viste det sig, at der var hundrede gange så mange spader, som de havde brug for, hvorimod der ikke var en, der havde tænkt på en lygte. Nå, man begyndte da på at grave op, vejledet så godt, det lod sig gøre, af lynene, mens nogle af folkene løb hen til det nærmeste hus for at skaffe lys, men der var rigtignok en halv mils vej til det nærmeste.

Men de gravede og gravede, og regnen styrtede hed, og stormen susede og det var bælgmørkt og de var alle sammen så ivrige og så optaget at ingen tænkte på vejret. Når der kom et lyn, kunne man se hvert ansigt, ellers løb alt hen i fuldstændigt mørke.

Kisten kom frem, og låget begyndte man at skrue af, nu øsede det ned i strømme, mens folk flokkedes som bier i en kube for at komme til at se. Mit håndled var nær ved at gå af led så fast holdt Hines mig; det var vist ganske mekanisk, at han

holdt sådan på mig, han var så spændt på, hvad der ville komme for dagen.

Lige med et kom der et blændende lyn, der oplyste hele scenen, og en stemme råbte:

"Ved den levende Jingo! Her ligger pengesækken på hans bryst!"

Der lød et brøl fra dem alle, og Hines stemmede i med, slap sit tag i mig og fo'r frem, mens jeg stak væk så hurtig som en hjort ud på den bælgmørke landevej. Jeg fløj afsted med hjertet i halsen.

Jeg havde heldigvis vejen så nogenlunde for mig selv – og det kan nok være, at jeg benyttede mig af det. Jeg fo'r afsted i regnen og stormen, mens det både lynede og tordnede. I susende fart nåede jeg byen, der nu var næsten menneskетom. Nu løb jeg ikke ad baggader, men lige ned ad hovedgaden og forbi Mary Janes hus. Der var ikke lys at se nogensteder. Huset var mørkt som graven – og det var mig en bitter skuffelse; jeg vidste selv knap hvorfor – men så lige på en gang stod der et lys i Mary Janes vindue – og så blev jeg så let om hjertet, at jeg gerne kunne have grædt af glæde. Men jeg fo'r forbi det og alt var nu atter mørkt omkring mig. Mary Jane var det bedste menneske, jeg nogensinde har truffet.

Et par minutter efter var jeg allerede på vejen ned ad slæbestedet til. Her så jeg mig godt omkring efter en båd, og så snart jeg ved hjælp af lynene opdagede en sådan, der ikke var lænket, tog jeg den uden videre skrupler og satte af. Jeg roede nu af alle kræfter tværs over floden og nåede også endelig tømmerflåden, men da var jeg også så udmattet, at jeg var lige ved at falde sammen. Det var der nu imidlertid ikke tid til; med

et sæt var jeg om bord og råbte: "Skynd dig, Jim, og kast los! Gud være lovet, at jeg endelig slap ud af deres kløer!"

Jim kom frem med udbredte arme, og han var forfærdelig glad over gensynet. Jeg blev så bange over at se, hvordan han var udstafferet, da jeg ikke huskede på, at han i Kong Lear-dragten agerede en uskadelig araber, og jeg fo'r tilbage og styrtede baglæns i vandet. Han fik mig imidlertid snart fisket op igen, og han var så glad ved at se mig, at han i et væk omfavnede og kærtegnede mig. Glæden havde en dobbelt årsag, dels glædede det ham at se mig, og dels frydede han sig over at være vore to rejsefæller kvit. Jeg afbrød ham dog snart:

"Vent nu lidt, Jim," sagde jeg, "skal jeg absolut ædes, så vent med det til i morgen til morgenmaden! Kast nu bare los og lad os komme afsted."

Et par sekunder efter var vi også på vej igen. På ny sejlede vi ned ad floden; ingen kan tænke sig, hvor lykkelig jeg følte mig til mode ved atter at have den store flod for mig selv og ingen plageånder om bord. Ja, jeg ligefrem hoppede i vejret og slog hælene sammen af glæde, men glæden var kun kort! Jeg havde næppe hengivet mig til disse gymnastiske glædesudbrud, førend en velbekendt lyd nåede mit øre med tilbageholdt åndedræt lyttede jeg. Desværre, det var ikke til at tage fejl af; da det næste lyn fo'r hen over vandet, så vi en båd, der halede ud efter os, og i den sad kongen og hertugen. Fortvivlet kastede jeg mig ned på flåden. Nej, dette var dog for galt, det var mere, end jeg kunne bære. Og så brast jeg i gråd.

30

Så snart de var kommet om bord, fo'r kongen hen til mig, greb mig i kraven og sagde:

"Nå, så du stak væk fra os – du ville nok stikke af fra os. Din slyngel, du er nok ked af vores selskab, hvad?"

"Nej, Deres Majestæt, det er jeg ikke – lad være at slå mig så gruligt."

"Nå, så skynd dig og sig os, hvad det var du havde for – og hvorfor du stak af – ellers skal jeg ryste dig sådan, at indvoldene falder ud af dig."

"Jeg skal ærligt og redeligt fortælle Dem alt muligt, hvis De bare vil slippe mig, Deres Majestæt," svarede jeg forskrækket. "Den mand, der havde fat i mig, var så venlig imod mig, og han fortalte mig hele tiden om sin søn, der var død i fjor og som netop havde været på min alder. Det gjorde ham så ondt, sagde han at træffe sådan en dreng som mig i så farlig en situation. Da de så alle blev så forbavsede over at finde guldstykkerne og stimlede sammen om ligkisten, slap han mig og hviskede: "Skynd dig nu afsted, ellers bliver du nok hængt!" Og det lod jeg mig begribeligvis ikke sige to gange. Hvad gavn kunne jeg også have gjort ved at blive; jeg ville da så nødigt hænges, om jeg kunne slippe for det. Derfor var det, at jeg løb uden at standse, indtil jeg fandt kanoen. Da jeg kom her om bord, sagde jeg til Jim, at vi måtte skynde os, fordi de ellers nok fangede mig igen. Vi var begge to så frygtelig bedrøvede over Deres og hertugens skæbne, ja vi var så bange for, at De skulle være omkommet, og

da vi nu så Dem i båden der, blev vi forfærdelig glade. Spørg blot Jim, om det ikke er sandt – hvert ord."

Jim sagde, at det var sandt, men kongen bad ham blot holde mund og sagde: "Ja – vist, – det tror jeg nok," og så gav han mig igen en overhaling, så jeg var nær faldet over bord. Til sidst kom hertugen mig til hjælp.

"Slip da drengen, De gamle idiot! Ville De måske have båret Dem anderledes ad? Spurgte De måske om, hvor drengen var, da De slap fri? Det kan jeg i hvert tilfælde ikke huske."

Så slap kongen mig da, men i sin vrede blev han ved at forbande byen og alle dens indbyggere, indtil hertugen igen afbrød ham:

"De skulle såmænd hellere bande Dem selv; der er dog ingen, der fortjener at blive skældt ud, som De. For lige fra begyndelsen har De båret Dem ad som den værste idiot, jeg nogensinde har set, når jeg lige undtager den gang, da De kom med den historie om den blå pil. Det var godt gjort, det indrømmer jeg, det var rigtig udmærket fundet på – og det er det indfald, vi kan takke vor frelse for. Hvis De ikke var kommet med det, havde de naturligvis puttet os i fængsel, indtil disse her englænderes bagage var kommet for dagens lys, og så var vi kommet i tugthuset, min fa'er! Det var det puds, der narrede dem ud på kirkegården, og der hjalp guldstykkerne os; de dumrianer tænkte jo ikke på andet end pengene og slap os, ellers havde vi sikkert fået en ordentlig tung søvn med stift halsbind på i nat."

De tav begge i et par minutter, mens de øjensynlig sad i dybe tanker. Kongen var den, der atter brød tavsheden; idet han bemærkede:

"Hm! og vi som troede, at det var negrene, der havde stjålet pengene."

Jeg blev jo lidt hed om ørene ved at høre dette.

"Ja-a," svarede hertugen og så kongen stift i øjnene, "det gjorde vi nok!"

"Ja, det var da i hvert tilfælde min tro," bemærkede kongen tørt.

"Tværtimod, det var min," svarede den anden.

Så sagde kongen skarpt:

"Hør nu, Bilgewater, hvad er det egentlig, De hentyder til?"

"Ja, når vi endelig skal tale om det, så vil jeg gerne spørge, hvad det er, De sigter til."

"Å," svarede kongen spotsk, "lad os nu endelig ikke spille komedie; De ved vel nok, hvad jeg mener. – Det kan være, at De har gjort det i søvne – så De ikke har vidst, hvad De tog Dem for."

Hertugen fo'r op og blev rød i hovedet.

"Å, sikke noget vrøvl! Tror De, jeg er en idiot – tror De måske, at jeg vidste, at pengene lå i kisten?"

"Ja, det ved Gud, jeg gør, for det er Dem selv, der har lagt dem derned!"

"Det er løgn!" råbte hertugen og fo'r ind på kongen.

"Av, av, tag Deres hænder væk!" råbte hans modstander. "De kvæler mig jo, menneske, slip, siger jeg! Jeg tager alle mine ord tilbage!"

"Jamen De må bekende først," svarede den anden, "at det var Dem selv, der gemte pengene det, og så var det Deres mening at komme tilbage en af dagene, når De var blevet vel af med mig og hente dem til Dem selv."

"Vent et minut, hertug! Svar mig blot på det ene spørgsmål, men svar mig ærligt og oprigtigt. Var det virkelig ikke Dem, der stjal pengene; jeg vil tro Dem, hvis De svarer nej, og så skal jeg tage alt det tilbage, som jeg har sagt."

"De, gamle skurk! De ved jo meget godt, det ikke var mig."

"Ja, ja da, så må jeg jo tro Dem. Men sig mig da. Så – og lad nu være med at blive rasende over det – havde De da heller ikke i sinde at tage pengene senere, var det ikke Deres mening at gøre det?"

Hertugen svarede ikke straks, men efter en lille pause sagde han:

"Det er jo lige meget," svarede han endelig; "hvad jeg havde i sinde, kommer jo ikke sagen ved her; De har ikke alene haft det i sinde, men også gjort det."

"Jeg vil ønske, at jeg må falde død om, hvis det er mig, der har gjort det. Jeg vil ikke påstå, at jeg ikke har tænkt på at tage pengene, men De – jeg mener, der er en eller anden, der er kommet mig i forkøbet."

Atter fo'r hertugen hen til kongen og greb fat i ham.

"Det er løgn, det De siger – bekend straks, at det var Dem, skurk, eller jeg –"

Kongen rallede og fik akkurat tid til at fremstamme: "Nok – nok, jeg giver fortabt, det var mig!"

Jeg blev meget glad ved at høre dette, for nu kunne jeg jo atter være rolig. Hertugen slap sit tag i kongen og sagde:

"Hvis De prøver en gang til at gå fra det, så drukner jeg Dem. Det klæder Dem også at sidde der og lade, som om De var et pattebarn, De skulle skamme Dem, sådan som De har behandlet mig. Og jeg, der troede Dem som min egen fader. Fy

for pokker! Og så generer han sig ikke en gang for at skyde skylden over på de stakkels uskyldige negre. Aldrig i mine dage har jeg truffen så forslugen en rad, der ville have hele byttet for sig selv. Jeg må næsten le ad mig selv, at jeg kunne lade mig narre sådan. Nu forstår jeg bedre, hvorfor De var så ivrig efter at få summen rundet af. De kunne nok lide at få fat i mine penge også. De gamle skurk, De ville have det hele."

"Jeg siger Dem, hertug," jamrede kongen, "det var jo slet ikke mit, men Deres påfund dette her med at runde summen af."

"Ti stille! Jeg vil ikke høre flere af Deres bemærkninger; nu ser De selv, hvad der er kommet ud af den slags lumskerier. Ikke alene de andres penge, men også vore egne har vi mistet; jeg har næppe en guldskilling til overs. Men stik nu blot i seng med Dem, prøv blot ikke på at tale om dette her oftere til mig."

Så listede kongen ind i wigwammen og søgte trøst i flasken. Det varede ikke længe, før hertugen fulgte hans eksempel, og efterhånden som de drak, glemte begge de overståede sorger og blev gode venner igen. Jo tættere de drak, desto kærligere blev venskabet og det endte med, at de faldt i søvn og snorkede i hinandens arme. Kongen glemte heldigvis aldrig den opfordring, han havde fået, om ikke at fragå tyveriet, og den omstændighed skaffede mig da nogen trøst.

Jim og jeg fik os selvfølgelig en lang samtale, så snart de to var faldet i søvn, og jeg fortalte ham så alt, hvad der var hændet os.

31

Den ene dag gik efter den anden, uden at vi vovede os til at gå i land; vi gik bestandig syd på ned ad floden, og vi var nu langt nede i det varme klima og forfærdelig langt hjemmefra. Vi begyndte at se træer, som var overhængt med spansk mos; det lignede langt, uredt skæg; og det så ikke godt ud; det gav skovene sådan et trist udseende. Nu forstod tyveknægtene, at de igen var uden for fare og nu kunne de altså begynde at tage fat på byerne, vi passerede.

Det første, de fandt på, var at holde et foredrag om afholdenhedssagen, men der var ikke en gang så meget udbytte, at det blev nok til, at de selv kunne få en rus for gevinsten. I en anden by oprettede de en danseskole, men da de selv ikke havde mere idé om at danse end en kænguru, så gik det ikke så godt; folk blev vrede, jog dem med stort spektakel ud af byen. Men så prøvede de andre ting; snart var det missionærmøder, snart hypnotisme, så kvaksalveri, spådom og sådan noget, men de havde ikke lykken med sig, alt gik lige galt. Omsider var hele deres repertoire prøvet, og så drog vi videre, mens de var temmelig nedtrykte over uheldet. Der var ingen, der sagde noget; de sad begge og grublede og så mere og mere uhyggelige ud.

Til sidst lod det til, at de fik en god idé igen; de stak atter hovederne sammen inde i wigwammen, og sad der og hviskede hele timer ad gangen sammen. Jim og jeg begyndte at føle os lidt urolige til mode ved situationen; vi fik en frygtelig anelse om, at de nu havde fundet på noget rigtig galt. Efter nogen tids

iagttagelse kom jeg til det resultat, at det, de snakkede om, enten måtte være indbrudstyveri eller falskmønteri. Men nu tog Jim og jeg den faste beslutning, at vi, hvis vor formodning skulle bekræfte sig, ville se at komme bort fra de to skurke. Vi ville absolut ikke med i deres gale streger. Nå, så løb vi da endelig en morgen ind til land og skjulte tømmerflåden omhyggeligt lidt neden for en ussel lille by, der hed Pikesville. Kongen gjorde sig i stand og gik i land, mens vi andre fik strenge ordrer til at blive om bord, imens han undersøgte om stemningen i byen kunne egne sig for endnu en fremvisning af den "vidunderlige konge".

"Ja, det tror jeg, det er nok snarere huse du vil bryde ind i," tænkte jeg. "Men når du kommer tilbage, vil du måske undre dig over, hvor vi andre er blevet af."

Hvis han ikke var kommet tilbage før middag, skulle dette være tegn til, at alt var parat til forestillingen, og hertugen og jeg skulle så følge efter ham.

Nå det gik, som han havde sagt. Vi fandt dog ventetiden lang, hertugen og jeg. Han trippede om som en høne med ællinger og skældte ud over alt muligt, vi kunne ikke gøre ham tilpas på nogen måde. At der var noget galt i gære, så jeg tydeligt. Da kongen ved middagstid endnu ikke var kommet tilbage, følte jeg mig helt veltilpas, for så var vi dog nærmere ved at kunne udføre var plan. Hertugen og jeg gik så op til byen og søgte efter kongen, som vi langt om længe fandt i bagstuen i en lille kro, hvor en flok døgenigter havde fået fat i ham og nu holdt et sådant postyr med den gamle mand, der var rasende over ikke at kunne slippe fra dem. Hertugen skældte ham ud for en gammel tosse, og den anden svarede igen, men da de endelig

var kommet rigtigt i hårene på hinanden, benyttede jeg mig af lejligheden og stak af, alt hvad jeg kunne ned ad floden til. Jeg var fast bestemt på, at vi ville sejle fra dem, og det skulle vare længe, før de så os igen, om jeg måtte råde. Jeg løb, så jeg var ved at tabe vejret og ganske forpustet nåede jeg flåden og sprang om bord, idet jeg råbte:

"Kast los, Jim – nu er vi fri for dem, afsted og det i en fart!"

Men der var ingen, der svarede – hverken i eller uden for wigwammen. Jim var borte. Jeg råbte og kaldte på ham; jeg løb op ad vejen, både i den ene og den anden retning ind mellem træerne og kaldte og ledte – men det hjalp alt sammen ikke noget – min kære, gamle Jim var og blev borte. Jeg blev så bedrøvet over dette, at jeg satte mig ned og gav mig til at græde. Men jeg kunne ikke sidde stille ret længe. Så drev jeg da op ad landevejen, i håb om at få en idé, der kunne føre til noget, og mens jeg spekulerede over dette, mødte jeg så en dreng, som jeg spurgte, om han ikke havde set en fremmed neger, og så beskrev jeg, hvordan Jim var klædt.

"Jo," svarede drengen.

"Hvor da?"

"Hos Silas Phelps, på hans plantage, et par mil herfra. Han var nok løbet bort, men nu har de fået fat i ham igen. Leder du måske efter ham?"

"Nej, det gør jeg skam ikke. Nej, jeg løb forbi ham her for en times tid siden eller to, og så truede han med at skære halsen over på mig, hvis jeg ikke holdt mund. Han jog mig ind i det hul derhenne, og der har jeg ligget siden."

"Nå – sådan," svarede drengen; "ja, så behøver du ellers ikke at være bange længere, for nu har de fået fat i ham. Han er

stukket af fra et sted syd på."

"Var der da nogen fordel ved at fange ham?"

"Ja, det kan du stole på! Der er udlovet to hundrede dollars for at fange ham. De var lige så let at få fat i som at tage dem op fra landevejen."

"Det skulle jeg blot have vidst og så været lidt større, så kunne jeg da have tjent de penge, for det var da mig, der først så ham. Hvem var det, der fangede ham?"

"Å, det var en gammel mand – en fremmed; han solgte sin ret for fyrre dollars. Han skulle nok videre med damperen, sagde han og han havde hastværk. Sådan et fæ. Det skulle bare have været mig, jeg ville da hellere vente og få dem alle."

"Det kan jo være, at der er noget muggent ved ham, siden han ikke kan vente."

"Nej, det tror jeg ikke," sagde drengen, "giv mig en smule tobak."

Jeg havde ingenting, og så skiltes vi. Nu vidste jeg jo besked og gik så tilbage til flåden for at tænke over sagen. Det hjalp imidlertid heller ikke, skønt jeg anstrengte mig, så det ligefrem gjorde ondt i hovedet. Dette var altså resultatet; efter alt, hvad vi havde gjort for disse skurke, så endte de med, at de på den mest hjerteløse måde forrådte Jim og sendte ham tilbage i slaveri på livstid, oven i købet blandt fremmede folk – og det blot for at få fat i lumpne fyrre dollars.

Nå, så sagde jeg til mig selv, da staklen jo, når han skal være slave, har det meget bedre oppe hvor hans familie og venner er, så er det bedst, jeg straks skriver til Tom Sawyer og beder ham underrette miss Watson om forholdene. Men så faldt det mig ind lidt efter, at hun naturligvis var vred over hans flugt og vel

nok hurtigst muligt ville se at få ham solgt eller i hvert tilfælde ville hun nok gøre ham livet surt herefterdags. Og så kom jeg jo til at tænke på mig selv. Det ville ikke vare længe, før Gud og hver mand vidste, at Huck Finn havde hjulpet en neger til at flygte. Det var næsten det samme som for bestandig at blive udelukket fra den mulighed nogensinde at kunne vende tilbage til disse mennesker.

Hvad jeg så end fandt på, var det galt og samvittighedens stemme pinte mig næsten allerværst. Jeg havde jo næsten været en bedrager imod miss Watson, og jeg forstod nu, hvor helt forkert jeg havde båret mig ad, for selv om jeg kunne skjule for menneskene, hvad jeg havde gjort, så vidste jeg jo, at Vorherre så det alt sammen, og hver gang jeg prøvede på at undskylde mig med, at min opdragelse havde været så forsømt, at ingen kunne vente sig andet af mig, blev der bestandig svaret inde fra:

"Du kunne jo dog gå i søndagsskolen og den anden skole. Havde du holdt dig til det og prøvet på at lære noget ordentligt, så ville du også være blevet til et ordentligt menneske og havde ikke fundet på den slags ting."

Jeg kom ligefrem til at ryste over dette her, og så forsøgte jeg at bede en bøn; men heller ikke det ville gå. Ordene blev mig siddende i halsen. Det kom naturligvis af, at jeg endnu spillede dobbelt spil: jeg sagde et og mente noget andet. Jeg følte godt, at jeg ikke kunne bede, mens jeg talte usandhed.

Jeg var meget bedrøvet, og i min fortvivlelse tog jeg da den beslutning, at jeg ville opofre min personlige stolthed. Jeg greb hurtigt en pen og skrev, mens jeg var i ånde.

> "Miss Watson! Deres neger, Jim, der løb væk, er hernede, to mile syd for Pikesville. Mr. Phelps har ham på sin

plantage og vil give ham af til Dem, så snart De sender ham pengene for hans pågribelse.

Huck Finn."

Å, hvor det lettede. Nu åndede jeg atter frit; nu kunne jeg endog bede. Foreløbig ville jeg dog vente en stund endnu. Jeg lagde brevet til side og sad nu og glædede mig over skæbnens tilskikkelse, og hvor nær jeg havde været ved at bære mig sådan ad, at Helvede havde været mig vis. Og så kom jeg med et til at tænke på alt det, Jim og jeg havde oplevet sammen, både af ondt og godt. Og nu var det mig ganske umuligt at tænke ondt på den skikkelige fyr; tværtimod. Jeg kom til at huske, hvor ofte han havde taget min nattevagt for mig, for at jeg kunne sove, hvor rørende glad havde han ikke været hin nat efter tågen, eller den dag, da vi atter mødte hinanden i sumpen, og til allersidst den aften, jeg frelste ham ved at sige, at vi havde kopper om bord. Den gang kaldte han mig sin bedste ven og sagde, at jeg var den eneste ven, Jim havde nu – den eneste han havde at stole på.

Og så faldt mine øjne på det ulykkelige brev. Puh! – sveden sprang mig fra panden, og min hånd rystede, da jeg tog det op. Jeg sad vel så meget som et minut og grundede, men så tog jeg da omsider en uigenkaldelig beslutning:

"Lad så koste, hvad det vil – jeg opgiver ham ikke, så vil jeg hellere risikere at komme i Helvede." Og så rev jeg brevet itu.

Det var drøjt at sige de ord, men min beslutning var taget, og sådan måtte det nu blive. Det gjaldt nu blot om at få alle andre tanker ud af hovedet og få lagt en plan. Foreløbig besluttede jeg, at jeg ville stjæle Jim tilbage; og hvis jeg forresten kunne finde et eller andet galt at gøre, så ville jeg også gøre det. Nu det onde

var oppe i mig, var det bedst, at benytte sig af lejligheden – jeg fik vel lige meget for det.

Det allerførste, jeg gjorde, efter at det var blevet mørkt, var at sætte af med min flåde. Jeg fortøjede den og skjulte den under en lille holm ude på floden. Natten tilbragte jeg om bord, men jeg var allerede før det gryede oppe, og da jeg havde spist frokost, tog jeg mine fine klæder, bandt resten sammen i en bylt, satte mig i kanoen og roede atter i land omtrent ud for det sted, hvor jeg kunne tænke mig, Silas Phelps måtte bo. Her skjulte jeg bagagen, fyldte kanoen med vand og sten og sænkede den ned på et sted, hvor jeg atter kunne finde den, hvis det var fornødent.

Jeg fulgte nu landevejen og kom snart til et sted, hvor et stort skilt fortalte, at her fandtes Phelps' savmølle. Efter fem minutters forløb stod jeg udenfor hans gård, hvor jeg, trods min ivrigste spejden, ikke opdagede et levende væsen. Det var jeg nu for så vidt ikke ked af; foreløbig ønskede jeg blot at orientere mig lidt. Det ville jo se bedre ud at komme fra byen end fra den modsatte side. Så gik jeg tilbage til byen, hvor den første, jeg mødte, netop var Hans Nåde hertugen, der i egen høje person var ved at klistre plakater op om den vidunderlige konge. Disse skurke var rigtignok frække. Jeg stod lige tæt ved ham, før han opdagede mig. Han blev meget forbavset og sagde så: "Halløj! Hvor kommer du fra?" Og så sagde han ganske slesk: "Hvor har du tømmerflåden, min ven – du har vel gemt den godt?"

"Det var netop det, jeg ville spørge Dem om," svarede jeg.

Hertugen blev lang i ansigtet og spurgte så lidt usikkert:

"Hvorfor spørger du om det?"

"Jo, ser De, da jeg fandt kongen oppe i kroen i går, så slog det mig jo straks, at sådan som han så ud, fik vi ham ikke om bord for det første, i hvert tilfælde ikke så længe han var så drukken. Men så drev jeg lidt om på lykke og fromme og traf så tilfældigt en mand, der bød mig 10 cents for at ro ham et stykke op ad floden med et får, men det løb fra os, og vi måtte rende længe rundt, før vi fik fat i det. Derfor kom jeg først tilbage, da det var blevet mørkt – og da var flåden væk, den var ikke til at finde nogen steder. Så troede jeg jo rigtignok, at det var Dem, der var stukket af med den sammen med min neger, der var alt, hvad jeg ejer her i verden. Jeg troede, at De havde ladet mig blive tilbage her i et fremmed land uden noget at leve af, og jeg var ked af det. Jeg lagde mig så til at sove i skoven. Men sig mig nu endelig, hvad der er blevet af flåden og af min stakkels Jim?"

"Jeg vil være fordømt, om jeg aner det – det vil sige – jeg ved ikke, hvor flåden er blevet af. Den gamle tosse havde nok gjort en handel og tjent fyrre dollars, men så var han bagefter faldet i kløerne på de dagdrivere, du selv så, og de havde nok snydt ham for alle pengene omtrent, da jeg kom til, og da vi så langt om længe kom hjem i aftes – så var flåden skam væk. Vi troede så bestemt at det var dig, dit lille asen, der havde stjålet den og var stukket af ned ad floden med den."

"Troede De da, jeg ville løbe bort fra min egen neger, sir – den eneste jeg ejer og har?"

"Det tænkte jeg slet ikke over – min ven. Sagen er den, at vi efterhånden har vænnet os til at betragte Jim som *vor* neger. Himlen skal vide, at vi har da også haft besvær nok for hans skyld. Nu var der ikke andet for os at gøre end at prøve de

gamle kunster en gang endnu. Det er også det, jeg er i færd med. Tag og giv mig den ticent, du fik."

Penge havde jeg foreløbig nok af, derfor gav jeg ham også de ti cent, men bad ham så om at købe noget mad for dem og lade mig få noget af det; jeg var så sulten, sagde jeg, og havde ikke spist siden den foregående dag.

Det svarede han ikke på; men pludselig drejede han sig om og sagde:

"Tror du, at den negertamp kunne finde på at sladre af skole om os? Hvis han gør det, så skal han få prygl af mig for det, kan du tro."

"Hvordan skulle han kunne gøre det; han er jo løbet bort – ikke?"

"Nej! Den gamle tosse har solgt ham, uden at dele med mig, og han har oven i købet soldet pengene op."

"Har han solgt ham," råbte jeg forfærdet, "men det er jo min neger, og hvad han er værd er altså mine penge. Hvor er han – jeg vil have min neger igen!"

"Ja, ham kan du nu ikke få, forstår du det – hold så op med det tuderi. Eller – du kunne måske have lyst til at fortælle nogle historier om os – hvad?"

Han standsede og så på mig, og aldrig i mine levedage har jeg set noget andet menneske med så ondt et blik. Jeg lod imidlertid som ingenting, begyndte at græde igen og svarede:

"Jeg har ikke noget at fortælle om nogen, allermindst nu – jeg har fået andet at tænke på. Jeg må jo se at finde min neger igen."

Hertugen tænkte sig om og sagde så:

"Nu skal jeg sige dig noget. Vi bliver her i tre dage, og hvis du vil love mig at tie stille med, hvad du ved om os, så skal jeg sige dig, hvor du kan finde din Jim."

Det var jeg naturligvis straks villig til, og så fortsatte han:

"En landmand, der hedder Silas Ph… –" så stoppede han op og lod til at betænke sig lidt. Han fandt det nok mere hensigtsmæssigt at binde mig noget på ærmet for at få mig af vejen i disse dage. "Nej – hvad jeg ville sige," vedblev han derefter, "den mand, der har købt Jim, hedder Abraham Foster – Abraham G. Foster – han – æ – bor fyrre mil inde i landet, på vejen til Lafayette."

"Det er godt," svarede jeg, "der kan jeg vel nok gå hen på tre dage. Jeg vil gå derhen endnu i eftermiddag."

"Nej, det skal du ikke gøre. Du skal straks gå derhen, uden at spilde et minut; husk imidlertid på at holde mund med alt, hvad der angår os; hvis du gør det, skal vi ikke gøre dig noget. Stik så af."

Det var netop den befaling, jeg ventede på. Jeg ville have frie hænder, det kom det mest an på for mig.

"Og så kan du jo sige til mr. Foster, hvad du selv synes. Det kan jo være, at han giver dig niggeren igen; nogle mennesker er jo tossede nok til at bære sig sådan ad. Du skulle fortælle ham, at dette her med belønningen bare er noget vrøvl, så tror han dig nok. Men glem endelig ikke, at du ikke må sige et muk om os."

Så gik jeg og tog vejen ind ad landet til. Jeg vendte mig ikke om for at se tilbage, for jeg mærkede kun alt for tydeligt, at det var hans hensigt at holde øje med mig, så længe han kunne. Jeg gik lige ud ad landet til, hen ved en mils vej, så standsede jeg,

skyndte mig tilbage tværs igennem skoven og satte kursen efter Phelps' gård. Det var min bestemte hensigt at skynde mig at få fat i Jim, for begyndte han først at sladre ad skole om de to gavtyve, så var det ikke godt at sige, hvad der kunne ske; jeg ville nu helst en gang for alle være fri for de to skurke.

32

Da jeg nåede plantagen, var der så stille som på en helligdag, solen varmede og strålede ned på det tropiske landskab, og alle folk var ude på markerne. Insekterne summede i luften, ellers hørtes ikke en lyd. Jeg følte mig til mode, som var jeg på en kirkegård; når et sagte vindpust jog gennem løvet, fo'r jeg sammen, dets raslen lød som om det var ånder, der fo'r forbi mig. Den slags kan jeg ikke lide, det får mig altid til at tænke på døden.

Phelps' plantage var en af disse velbekendte små bomuldsplantager med en hest, og den så ganske almindelig ud: Der var et plankeværk rundt om en gård på to acres land, en stente og et led lavet af rå træstammer. Hist og her var der nogle visne græspletter i gården, men ellers var den bar som et bræt. Der var et rummeligt bjælkehus til ejerens brug; det var sammenklistret med ler og cement, og man kunne endnu se spor af, at det tidligere havde været hvidtet, et køkkenhus, der ligeledes var lavet af utilhuggede træstammer var forbundet med hovedbygningen ved en slags bred, overbygget passage. Så var der en bræddehytte til røgeri bag ved køkkenet, og bag ved røgeriet lå der tre små træhytter ved siden af hinanden; de var bestemt til beboelse for negrene; i baggrunden lå der et lille, fritstående skur og nogle spredte udbygninger, deriblandt lå der tæt ved skuret et mægtigt asketrug med tilhørende kedel til sæbesyderi; uden for køkkendøren stod en bænk med vandspande, og en hund lå og sov midt i døren, mens andre sovende hunde lå spredt rundt omkring i landskabet. I en krog

stod der et par afsvedne træer, der kun dårligt opfyldte den bestemmelse, de var sat der for; de gav nemlig ikke spor af skygge. Langs med stakittet stod der nogle ribs- og stikkelsbærbuske, og uden for gitteret var der en have med vandmelonbede, og først uden for denne igen så man bomuldsmarkerne og bag ved dem igen skoven.

Da jeg havde vandret lidt omkring for at orientere mig, kravlede jeg over stenten og gik lige løs på køkkenet. Jeg havde egentlig ikke nogen bestemt plan, men da Forsynet altid plejede at lægge mig de rette ord i munden, når jeg mest behøvede dem, stolede jeg på, at det også nok her ville hjælpe mig, blot jeg overlod alt til det.

Jeg var næppe kommet ind i gården, før jeg blev hilst af hele hundekoblet, der med et rædsomt spektakel fo'r i mig; der kom flere og flere til, det var som skød de op af jorden; hvor som helst, jeg så hen, mødte mit øje en hund; der enten satte i spring omkring et hjørne eller også over et rækværk.

Et negerfruentimmer kom løbende ud fra køkkenet og råbte: "væk med dig, Tiger – væk Spot!" Og de nærmeste gav hun et spark, så de fløj hylende hen ad jorden, resten fulgte snart efter og så var der kun nogle enkelte tilbage, der nok så venskabeligt stak halen mellem benene og luskede bag efter mig. Hunde er jo ikke de værste, blot man forstår, hvordan de skal behandles.

Bag ved niggerkonen kom et par små sorte børn i meget let kostume; de holdt fast i hendes kjole og så sky hen på mig. Straks efter kom der en hvid kone frem fra hovedbygningen, og hun havde ligeledes småfolk bag ved sig. Hun smilede over hele ansigtet og råbte, mens jeg endnu var langt borte:

"Nå, der er du endelig – for det er vel dig?"

Jeg skyndte mig at sige:

"Jo, madam, det er det." Og i samme nu følte jeg mig grebet af hendes arme – og hun trykkede og kærtegnede mig, så vejret var lige ved at gå fra mig. Tårerne løb hende ned ad kinderne, mens munden ikke stod stille på hende et øjeblik.

"Herregud, dit lille skind, ser du sådan ud; jeg havde rigtignok tænkt mig, at du havde lignet din moder mere; men Gud velsigne dig, det gør såmænd ikke noget, at du ikke gør det, du er lige velkommen for det. Jeg er så glad ved at se dig, du kære dreng, at jeg næsten kunne spise dig af bare glæde! Børn, det er jeres fætter Tom, kan I sige pænt goddag til ham."

Det ville de dog ikke; de puttede alle fingrene i munden og gemte sig bag ved hendes kjole.

"Lize, skynd dig op og lav ham noget varmt til frokost," vedblev konen, "lige meget, hvad det er, eller – vent lidt – du har måske spist om bord i damperen?"

– Jo, tak, jeg sagde, jeg havde spist om bord, og så tog hun min hånd, og vi gik sammen op mod huset; børnene kom slæbende bagefter i hendes kjole. Inde i stuen blev jeg skubbet ned i en rørgyngestol, og hun satte sig selv lige over for mig, og tog begge mine hænder i sine, mens hun sagde:

"Nå, lad mig nu se rigtig på dig; herregud, hvor har jeg dog i lange tider længtes efter dette øjeblik; Gud ske lov, at vi dog endelig har fået dig herned en gang! Vi har forresten ventet dig i flere dage. Hvad er det egentlig, der har opholdt dig så længe? Stødte damperen på grund?"

"Ja – madam – den –"

"Men dreng dog! Du skal ikke kalde mig madame hele tiden – kald mig tante Sally. Hvor stødte I på grund?"

Nu kneb det med at finde de rette ord, da jeg jo ikke anede, om damperen var kommet nord eller syd fra. Jeg kendte heller ikke navnene på de nærmeste byer syd på og endnu mindre på grundene i floden. – jeg fik imidlertid en indskydelse, og så sagde jeg:

"Det var nu ikke nogen egentlig grundstødning, der stoppede os. Det var cylinderen i maskinen, som sprang."

"Du gode Gud! Var der nogen, der kom til skade?"

"Nej, der blev blot slået en neger ihjel."

"Det var da heldigt, for folk kan godt komme til skade på den måde. Ved juletid for to år siden, da din onkel Silas kom rejsende fra New Orleans til Lally Rock, var der en mand, der blev slået ihjel ved, at der gik brud på cylinderen. Han døde af det. Han var baptist. Din onkel kender godt familien. Ja – nu husker jeg det – han døde af blodforgiftning. De måtte sætte benet af ham, men det hjalp ikke. Det skal have været frygteligt at se ham. Han var blå over hele kroppen. Nå, men din onkel har forresten været inde i byen hver dag i den senere tid for at se efter dig, og han kørte afsted igen for en times tid siden; han kommer nok snart igen. – men du må jo have mødt ham under vejs, det er en ældre mand med et –"

"Nej, jeg så ingen, tante. Det var jo lige ved daggry, at dampbåden kom hertil; jeg lod derfor min bagage blive tilbage og gik mig så en tur omkring i byen og dens nærmeste omegn for at se mig lidt om og for ikke at komme hertil alt for tidligt; jeg er nok kommet hertil ad en omvej."

"Hvem lod du passe dit tøj?"

"Ingen."

"Men barn dog – bare det så ikke allerede er stjålet?"

"Nej, jeg tror ikke, det har nogen fare – der, hvor jeg gemte det, finder folk det ikke så let."

"Nå – men sig mig så, hvorfor spiste du om bord?"

Nu begyndte isen at blive tynd.

"Jo," sagde jeg, "kaptajnen så mig, og så kaldte han på mig og sagde, at det var bedst, jeg gik ned i restaurationen før jeg tog i land; jeg kom ind i officerskahytten og fik alt, hvad jeg kunne spise."

Mens denne samtale stod på, der blev mere og mere dristig for mit vedkommende, var jeg efterhånden temmelig adspredt. Jeg havde hele det ene øre ved børnenes pludren. Jeg længtes blot efter at få dem med udenfor, for at jeg kunne komme til at udfritte dem og således finde ud af, hvem jeg egentlig var. Men det havde jeg ikke held med; den gode kone blev ved at snakke i et væk og endte med at gøre mig ganske fortvivlet, ja, jeg var lige ved at blive gal, da hun sagde:

"Nå – men her sidder jeg og snakker uden at høre et eneste ord om søster og alle de andre. Nu tier jeg stille, og så skal du fortælle mig om dem allesammen. Jeg vil høre om hver eneste af familien, hvordan de har det, hvad de tager sig for, og hvilken besked de har givet dig med til os – begynd så kun at fortælle."

Se, her var der jo ingen udvej. Indtil nu havde Forsynet hjulpet mig godt nok; men denne gang sad jeg åbenbart fast. Jeg forstod fuldkommen tydeligt, at det ikke nyttede det mindste at prøve på at klare sig og besluttede så at gøre en dyd af nødvendighed og gå til bekendelse. Jeg skulle lige til at åbne munden og udtale de skæbnesvangre ord, da hun pludselig greb mig i armen og trak mig bag om en seng, idet hun hviskede:

"Nu kommer han! Bøj hovedet ned og skjul dig – sådan; nu kan han ikke se dig. Lad dig nu ikke mærke med noget, så skal vi have løjer med ham; børn, I må ikke sige et ord om, at han er her!"

Nu var jeg igen i klemme, og det værre end før, men der var ikke noget at sige eller gøre; jeg måtte bare se at holde ud og være parat til at tage det, når lynet slog ned.

Jeg fik akkurat set et lille glimt af den gamle herre, der nu trådte ind, før sengen skjulte ham. Mrs. Phelps fløj hen imod ham og råbte:

"Nå, – er han så kommet?"

"Nej," svarede hendes ægtefælle.

"Du gode Gud! Hvad i alverden kan der dog være sket med drengen?"

"Ja, jeg forstår det virkelig heller ikke, og jeg må sige at hans udeblivelse begynder efterhånden at ængste mig."

"Ængste dig, ja, det vil jeg nok tro. Jeg er lige ved at fortvivle over det. Han må jo være kommet; er du mon ikke gået forbi ham på vejen? Jeg har en fornemmelse af, at det er sådan."

"Men kære Sally. – Hvordan skulle jeg dog kunne gå forbi ham på vejen uden at se ham?"

"Og hvad vil min søster sige! Han må være kommet. Det er umuligt andet."

"Plag mig ikke mere, Sally. Jeg er virkelig højst ilde til mode ved den sag. Hvis der er hændt drengen noget under vejs – ville det jo være forfærdeligt, ganske forfærdeligt. Bare der ikke er hændet en ulykke om bord på damperen."

"Men Silas, se dig dog om, mand, se ud på vejen. Kommer der ikke nogen derude på vejen?"

Han løb hen til vinduet, og imedens sprang konen som bag sengen og trak mig frem, og da han atter vendte sig imod hende, stod hun dér og lo og strålede som et hus i brand, mens jeg vist så temmelig trist ud. Den gamle herre fo'r tilbage og sagde:

"Men – hvem er dog det?"

"Ja, hvem tror du, det er?"

"Det har jeg ingen idé om. Hvem er det?"

"Det er Tom Sawyer – naturligvis!"

Ved Jingo, jeg var lige ved at falde om på gulvet af forbavselse. Det var der imidlertid ikke tid til foreløbig. Manden tog fat i mig, og var forfærdelig glad over at se mig, mens hans kone dansede omkring mig og både lo og græd af glæde. Og så gik det løs med spørgsmål om Sid, Mary og alle de andre derhjemme.

Men hvis de var glade, så var jeg det ikke mindre. Jeg var til mode, som om jeg var blevet født på ny; nu vidste jeg da endelig, hvem jeg var, og havde fået fast fod under mig igen. Nå, i to hele timer gik det løs med spørgsmål, indtil mine kæber var så trætte, at jeg ikke kunne mere. Men da havde jeg også fortalt så meget om min, jeg mener om den Sawyerske familie, at ti familier kunne have klaret sig med de oplevelser. Nu kunne jeg også fortælle om uheldet med cylinderen, der havde fundet sted ud for mundingen af White River og som havde forsinket os i tre døgn. Og de troede hvert ord; jeg kunne have sagt, hvad jeg ville.

Alt var nu udmærket, da det jo for mig var en ren leg at spille Tom Sawyer, og jeg følte ikke spor af uro, før vi med ét hørte en damper tude på floden; så forstod jeg det farlige i situationen.

Sæt nu Tom Sawyer kom med den damper? Hvad øjeblik det skulle være, kunne den rigtige Tom træde ind i stuen og sæt så, han gav sig til at snakke løs, før jeg fik lejlighed til at give ham et vink. Det gik ikke, det måtte for enhver pris undgås. Der var ikke andet for, jeg måtte ud på vejen for at opsnappe ham og få talt med ham. Så fortalte jeg, at jeg ville hente min bagage; den gamle herre ville absolut følge med mig, men det ville jeg naturligvis ikke vide noget af; jeg kunne jo så glimrende køre den smule vej alene; de skulle blot ikke bryde sig om mig.

33

Jeg kørte altså ind til byen i vognen, og jeg var næppe kommet midtvejs, før jeg mødte en anden vogn, og i den sad Tom Sawyer.

"Holdt!" råbte jeg og kørte lige tæt hen til ham. Han stirrede forfærdet på mig og lod munden stå åben som et kistelåg, og så snappede han et par gange efter vejret som et menneske, der ikke rigtig kan få luft, og så sagde han:

"Jeg har aldrig gjort dig noget ondt. Det ved du godt. Hvorfor kommer du så her og spøger?"

Jeg svarede:

"Jeg spøger slet ikke, Tom – for jeg har aldrig været død."

Lige så snart, han hørte mig tale, blev han rolig igen, men ganske tilfreds var han nu ikke.

"Du må ikke narre mig, Huck," sagde han. "Sig nu ærligt og redeligt: er du virkelig ikke et spøgelse?"

"Nej, det ved Gud, jeg ikke er."

"Nå – ja så må det jo være sandt; skønt jeg kan dårligt forstå det. Blev du da slet ikke myrdet?"

"Ikke spor – det var kun noget, jeg bildte folk ind. Kom blot herhen og føl selv på mig, hvis du ikke tror mig."

Det gjorde han så, og så tvivlede han ikke mere. Han blev så glad over at se mig, at han knap vidste, hvad han skulle gøre. Jeg måtte jo fortælle ham alt, hvad der var sket. Det var jo herlige eventyr, jeg havde oplevet, så mystiske og storartede, og det var rigtig noget for ham. Men så sagde jeg, at han kunne få mere at vide senere, og så lod jeg hans kusk holde lidt og trak Tom med

mig lidt af vejen, og så gik jeg til bekendelse om den forlegenhed, jeg nu befandt mig i, og bad ham sige, hvad vi nu skulle gøre. Han grundede lidt, og da han havde gennemtænkt sagen, sagde han:

"Så, nu har jeg det hele. Du kan tage min kuffert over i din vogn og lade som om det var din egen, og kør så ganske langsomt, så du kommer hjem i passende tid. Så går jeg imidlertid tilbage mod byen og ankommer til onkels en halv times tid efter dig; i begyndelsen skal du ikke lade, som om du kender mig."

"Det er godt," svarede jeg, "men vent lidt endnu. Der er en ting, jeg gerne vil tale med dig om, og det er noget, som kun jeg alene ved besked om. Det er dette: her bor en neger, som jeg vil prøve på at stjæle og sætte i frihed – han hedder Jim, det er gamle miss Watsons Jim."

"Hvadbehager? Men Jim er jo –"

Han tav pludseligt og spekulerede en stund, imedens jeg fortsatte:

"Jeg ved godt, hvad du vil sige. Du synes naturligvis; at det er rigtig simpelt og væmmeligt af mig; men det er lige meget – jeg er nu en gang simpel af mig, og jeg har sat mig for, at jeg vil stjæle ham, og derfor beder jeg dig nu om at hjælpe mig og om ikke at røbe mig til de andre."

Toms øjne strålede, og til min store forbavselse sagde han:

"Jeg vil hjælpe dig med at stjæle negeren!"

Nå – jeg havde en fornemmelse, som jeg var ramt af en kugle. Jeg havde aldrig tænkt mig muligheden af, at Tom ville gå med til det, og ærlig talt, Tom Sawyer faldt lidt i min agtelse. At han

ville indlade sig på dette her, forstod jeg ikke. Tom Sawyer skulle stjæle en nigger?!

"Å snak," sagde jeg, "det er vel din spøg."

"Ikke spor – jeg hjælper dig."

"Nå ja, det er også lige meget, men glem blot ikke, at hvis nogen taler til dig om en nigger, der er løbet bort, så kender du ikke noget til sagen, og det gør jeg heller ikke."

Så tog jeg kufferten, satte den over i min vogn, og vi drog så hver sin vej. Det, han havde sagt om at hale tiden ud, glemte jeg naturligvis, og kom derfor også så mistænkelig tidligt tilbage til Phelps igen, hvor den gamle mand stod i døren og tog imod mig.

"Det var dog forfærdelig hurtigt, du fik det besørget," sagde han. "Jeg troede skam ikke, at hesten var så god. Jeg ville have solgt den for 50 dollars, men nu sælger jeg den ikke under 100."

Det var en forfærdelig skikkelig gammel mand, og han plejede også hver søndag at prædike for niggerne og holde skole for dem ganske gratis. Han var et godt menneske.

Nå, efter aftale kom så Tom noget efter kørende i sin vogn, og tante Sally så ham fra vinduet og blev meget forbavset.

"Nej, se dog! Der kommer nok fremmede, Tommy, (det var et af børnene) hvem mon det kan være?" udbrød hun, "løb ned og sig til Lizzy, at hun skal dække til en til."

Alle løb hen til indgangsdøren; det var jo ikke nogen hverdagsbegivenhed, at der kom fremmede til huse. Det gjorde lige så meget opsigt der, som var den gule feber kommet anstigende. Tom kom snart af vognen og gik hen mod huset. Han havde sine pæne klæder på, og jeg kunne se på ham, at han nød situationen og glædede sig over, at han skulle til at spille

komedie. Han kom ganske overlegen hen og løftede så let og pænt på hatten, som om det var låget på en æske med sommerfugle, som han ikke ville forstyrre, og så sagde han til onkel:

"De er måske mr. Archibald Nicolas, antager jeg?"

"Nej, min ven," svarede den gamle, "det gør mig ondt, men Deres kusk har vist narret Dem. Nicols' ejendom ligger en tre mils vej længere fremme ad denne vej. Men værsgo' og kom indenfor."

Tom så sig fornemt tilbage, trak på skuldrene og sagde så:

"Ja – nu er det for sent – jeg kan ikke få fat i ham." (Det var kusken, han mente.)

"Nej – han er borte, men kom nu hellere ind med os og spis til middag her. Bagefter lader vi så spænde for og kører Dem over til Nicols."

"Nej, jeg tør ikke gøre Dem al den ulejlighed, det kan der slet ikke være tale om. Jeg kan jo sagtens gå; hvad bryder jeg mig om den smule vej."

"Ja, men vi vil nu ikke lade Dem gå, lille ven, – det ville kun dårligt ligne sydlandsk gæstfrihed. Kom nu blot ind."

"Ja, det må De gøre," tilføjede tante Sally, "bryd Dem bare ikke om den smule ulejlighed. Nu skal De bare blive. Det er en væmmelig støvet landevej, og vi lader ikke folk trave tre mil ad den. Jeg har allerede givet ordre til at dække til Dem, da jeg så Dem komme. Værsgo' – kom nu ind og lad som De var hjemme."

Tom lod sig da endelig overtale; han takkede belevent for deres venlighed og lod sig føre indenfor, hvor han fortalte, at han var fremmed der på egnen, han kom fra Hicksville, Ohio,

og han hed William Thompson, og så bukkede han meget nydeligt.

Så lod han forresten munden løbe og fortalte en hel mængde om forholdene i Hicksville, og jeg blev imidlertid helt urolig, da jeg ikke begreb, hvordan han ville hjælpe mig ud af den klemme, jeg var i. Men lige med et, som han er midt i en sætning, bøjer han sig hen og kysser tante midt på munden, hvorefter han nok så roligt lader sig falde tilbage i stolen. Men den vrede dame tørrede kysset af med hånden og råbte rasende:

"Din uforskammede unge!"

Tom så nærmest bebrejdende ud og svarede:

"Undskyld frue – Deres opførsel forbavser mig virkelig!"

"Du er forb... – Hvad ser du mig an for? Jeg havde allermest lyst til at varme dine øren; må jeg spørge hvor det kan falde dig ind at kysse mig?"

Tom så meget angerfuld ud.

"Jeg gjorde det virkelig ikke i nogen ond hensigt," svarede Tom meget beskeden. "Jeg tro'de skam, at De ville synes godt om det."

"Er du da gal, dreng? Hvor kan det falde dig ind?" Hun greb en stok og lod, som om hun ville slå til. "Hvor kunne du tro, at jeg ville synes om det?"

"Det ved jeg skam ikke – der var nogen, der sagde det."

"Hvem var det – der sagde det?"

"Det sagde de alle sammen. Men når De ikke kan lide det, vil jeg ikke gøre det – ikke før De selv beder mig om det."

"Beder dig om det! Nej, aldrig i mine dage har jeg set sådan en dreng. Jeg skulle bede dig kysse mig?"

"Ja – jeg er meget forbavset over, at De ikke kan lide, at jeg kysser Dem. Troede du ikke, Tom," vedblev han henvendt til mig, "at tante Sally ville åbne sine arme og sige: "Sid Sawyer –"

"Min Gud," udbrød hun, "er du Sid, min egen søstersøn – nej, nu har jeg da aldrig kendt mage!" Og så knugede tanten Tom i sine arme, som om hun skulle kvæle ham.

"Men kære dreng, jeg har aldrig oplevet sådan en overraskelse. Der var jo ingen, der anede, at du ville komme med – vi ventede jo kun Tom. Søster skrev ikke et ord om dig i sit sidste brev."

"Nej, for meningen var først, at Tom skulle have rejst alene," svarede han, "men så tiggede og bad jeg så længe, at jeg i sidste øjeblik alligevel fik lov. Og på damperen fik vi så det indfald, at vi ville overraske jer på denne måde – hvad der jo også lykkedes ret godt for os. Det var jo lidt af en misforståelse, tante Sally. – Det er slet ikke så rart at spille fremmed her. Tante, du tager nok ikke videre venligt mod fremmede?"

"Nej, ikke når de er uforskammede," svarede tante Sally. "Du fortjente at få ørene varmet. Men det hele skal være jer tilgivet, fordi I er kommet, at I kunne spille den komedie. I har rigtignok overrasket mig."

Vi fik middagen serveret i den brede, åbne loggia mellem våningshuset og køkkenet, og der var mad til mindst syv familier, rigtig udmærket, veltillavet mad; det var noget andet, end de velkendte skiver sejt, tørret tyrekød, der har ligget i en kælder i en evighed og smager som et stykke kold kannibal. Onkel læste en temmelig lang bordbøn over det, men retterne var det værd. Maden var så varm, at det ikke gjorde noget.

Der blev snakket en hel del i løbet af eftermiddagen; og både Tom og jeg spejdede forgæves efter en lejlighed til at komme afsted for at få noget at vide om Jim, men der blev ikke sagt et ord om, at der var kommet en bortløben neger til huse. At spørge om det vovede vi nemlig ikke. Ud på aftenen siger så den største af husets sønner:

"Fa'er, må Tom, sid og jeg ikke få lov at gå ind og se forestillingen i aften?"

"Nej," svarede den gamle herre, "det er vist bedst, I bliver hjemme. Jeg tror slet ikke, at der bliver nogen forestilling i aften; men selv om det sker, er det ikke noget for jer; den undvegne neger har nemlig fortalt både Burton og mig en mængde skandaløse ting om de mænd, der skal give forestillingen, og Burton svor på, at han ville lade det gå videre og sørge for, at de blev jaget ud af byen."

Nå – så var altså ulykken allerede sket – om end ikke ved min forseelse. Tom og jeg fik omsider et fælles værelse anvist til sovekammer, og under påskud af træthed efter rejsen, trak vi os tilbage lige efter aftensmaden, og lidt efter stak vi ud ad vinduet og ind ad byen til. Det var vor hensigt at give kongen og hertugen et vink om, hvad der var i vente for dem.

På vejen derhen fortalte Tom mig udførligt, hvordan han havde troet, jeg var blevet myrdet og om faders hemmelighedsfulde forsvinden og om det oprør, hele byen var kommet i, så snart det var rygtedes at Jim var forsvundet, og jeg på min side fortalte Tom om de to slyngler, der havde spillet komedie og om så meget af flådefarten, som der var tid til. Vi var inde i byen ved halv ni-tiden og her hørte vi så pludselig et frygteligt spektakel. Folk myldrede op gennem gaden med

hævede fakler, og de skreg og hylede, så det kunne høres langt borte, der lød også blæseinstrumenter, og der blev slået på blikkasseroller og meget andet. Vi smuttede hastigt ind bag en dør for at lade optoget passere og – så kom de ganske rigtig forbi begge to til hest – kongen og hertugen, det vil sige, jeg vidste, det var dem, se det kunne man ikke, da de var helt oversmurt med tjære og fjer og ikke til at genkende. Jeg var lige ved at få ondt af dette syn, så bedrøvet blev jeg på de stakkels slynglers vegne; al min vrede mod dem var nu borte. Det var frygteligt at se, hvor de var behandlet. Menneskene kan dog være grusomme mod hinanden, når lidenskaberne er i kog.

Vi var altså kommet for sent, der var nu ikke mere for os at udrette. Vi udspurgte nogle borgere, der senere kom forbi, og de fortalte, at teatret havde været overfyldt med folk, der allerede i forvejen havde fattet deres plan. Og da den stakkels gamle konge var midt i sine krumspring oppe på scenen, havde der lydt et signal, og så havde alle styrtet sig over dem.

Så begav vi os da hjem igen – ikke nær så glade som før. Jeg følte mig så skamfuld, uagtet jeg jo egentlig ikke havde noget at bebrejde mig. Men sådan er det altid. Det er ikke let at beherske sine følelser; om man bærer sig rigtigt eller galt ad, så kan der altid være noget, man bebrejder sig. Det er ikke nemt med den samvittighed. Den tager en vældig plads op inden i en og er dog kun til plage. Tom Sawyer siger det samme.

34

Vi talte ikke ret meget, vi var hver optaget af vore tanker. Efter en stunds forløb afbrød Tom mig og sagde:

"Hør nu engang, Huck, hvor vi dog egentlig bærer os dumt ad. At vi ikke har tænkt på det før. Nu ved jeg, hvor omtrent de holder Jim skjult."

"Nej ved du? Hvor er det da?"

"Nede i skuret ved asketruget; og nu skal jeg forklare dig hvorfor. Så du ikke – mens vi spiste – at en neger gik derind med noget mad?"

"Jo."

"Hvem troede du, at det var bestemt til?"

"Det kunne jo godt være til en hund."

"Nej, min ven – det var ikke til en hund – for der var et stykke vandmelon på tallerkenen – og det trakterer de vist ikke hunde med her på egnen."

"Nej, det har du ret i – det er ikke faldet mig ind, at en hund ikke spiser vandmelon. Der kan man dog se – hvor blinde folk kan være."

"Nå, negeren lukkede sig forresten selv ud og ind, og onkel modtog selv nøglen til opbevaring. Vandmelonen beviser altså: et menneske er låset inde og fange. Jeg går nu roligt ud fra, at på sådan en lille plantage som denne her, er der vist ikke flere end en fange ad gangen, især da herskabet jo ser ud til at være rigtig gode mennesker, det er altså Jim, der er fangen. Jeg er så glad over, at vi har fundet ud af det på rigtig opdagermaner – den anden måde er så simpel og ligetil. Nå, nu må du spekulere

over en plan, så vi kan stjæle ham; jeg vil også spekulere på en, og så vælger vi den bedste bagefter."

Sikken et hoved, der dog sad på den dreng! Havde jeg haft det, så ville jeg ikke have byttet det bort for et hertugdømme eller for en kaptajns stilling på en damper, ja ikke en gang, om jeg så kunne have blevet klovn i et cirkus. Jeg spekulerede også for at fatte en plan, men det var kun på skrømt, for jeg følte kun alt for tydeligt fra hvilken kant, den rigtige plan skulle komme. Og lidt efter sagde Tom:

"Er du parat?"

"Ja vel," svarede jeg.

"All right – kom så frem med din."

"Min plan er hurtigt sagt," begyndte jeg, "vi kan jo sagtens finde ud, om Jim virkelig er derinde. Så tager vi først min kano frem igen – og det kan ske tidligt i morgen. Første gang, det bliver rigtig mørkt, stjæler vi så nøglen ud af den gamles bukselomme, så snart han er gået i seng. Så løser vi Jim ud, færger ham over til floden og så går vi videre ned ad floden på den gamle maner – med at sejle om natten og sove om dagen. Synes du ikke, at den kan gå an?"

"Gå an? Jo–o, hvorfor ikke. Men jeg synes nu alligevel, at den plan er alt for simpel; der er jo ikke spor af stil i den. Hvad morskab har vi af at udføre det på den måde, det er jo det rene legeværk. Nej, Huck, det er der ingenting ved."

Jeg sagde ikke et muk, da jeg så præcis vidste, at når han havde sin slagplan færdig, så ville han komme frem med den, og så ville jeg ikke have noget at indvende.

Og endelig meddelte han mig den, og jeg forstod straks, at den mindst var femten gange så morsom som min, mens

resultatet naturligvis blev det samme, nemlig: at Jim blev sat på fri fod. Og så var Toms plan så spændende, at vi mageligt risikerede at miste livet alle tre. Men der var selvfølgelig ikke noget at bemærke til den. Jeg sagde også straks, at jeg var parat til at gå på den, så godt jeg formåede. Men at fortælle, hvordan dette udmærkede projekt var, ville være komplet spildt ulejlighed; for jeg vidste godt, at Toms plan hvert øjeblik ville komme til at undergå forandringer på alle mulige måder, men det var bare morsomt. Og det skete så også, som jeg tænkte.

Et var imidlertid slået fast: Tom Sawyer ville virkelig for ramme alvor være med til at stjæle en anden mands neger. Det var egentlig det sværeste for mig at begribe. Han, en rigtig pæn dreng, der havde et godt navn at ødelægge, og som oven i købet var en dreng med et ualmindelig klogt hoved, som ikke kunne undskylde sig med, at han havde en dårlig forstand; en dreng, der meget mere var parat til ædle og gode end til simple handlinger, han ville altså nu nedværdige sig til at gøre noget, der for bestandig måtte nedsætte ham i alle ordentlige menneskers omdømme. Nej, det kunne jeg rigtignok ikke forstå. Jeg havde også en fornemmelse af, at det var min pligt at sige ham det – vort venskab forlangte, at jeg var ærlig imod ham; han burde dog ikke have lov til at indlade sig på sådan noget. Men jeg kom ikke ret langt i min moralprædiken, før han afbrød mig:

"Tror du måske ikke, jeg ved, hvad det er, jeg indlader mig på? Plejer jeg måske at handle uoverlagt? Sagde jeg da ikke højtideligt til dig, at jeg ville hjælpe med til at stjæle niggeren?"

"Jo."

"Nå – så er der ikke mere at sige til det." Det var alt, hvad han svarede. Og jeg vidste, at Tom gjorde, hvad han ville og så var det naturligvis dumt at tale mere om det. Jeg kendte jo Tom. Han lod sig ikke sige noget.

Da vi kom tilbage, var der lukket og slukket allevegne, og vi listede os derfor ned til det omtalte skur ved askedyngen og gav os til at undersøge det. Derefter gik vi ned gennem gården for at prøve hundene; de kendte os allerede og gjorde derfor ikke mere støj, end landsbyhunde i reglen plejer at gøre, når nogen går forbi huset ved nattetid. Da vi kom ned til skuret, gav vi os til at stirre på det fra både den ene og den anden side og fandt så på nordsiden et lille firkantet vindueshul, der var spigret til med et bræt.

"Det er ad den vej der, at vi skal have ham ud," sagde jeg. "Det er rigelig stort til, at Jim kan komme gennem det, bare vi får brættet løsnet."

"Det var da et frygteligt simpelt indfald," svarede Tom. "Nej, så let vil vi ikke lave det! Jeg håber da, at vi nok kan finde en anden, lidt mere indviklet maner at befri ham på."

"Nå ja – synes du da bedre om den plan, at vi savede ham ud, ligesom jeg i sin tid bar mig ad, før jeg blev myrdet?"

"Ja, det synes jeg bedre om, der er noget meget mere hemmelighedsfuldt og besværligt ved den måde, men det kan godt være, at jeg dog kan finde på noget endnu vanskeligere, noget der er mindst dobbelt så langvarigt. Vi har jo ikke noget at haste efter – lad os blot ikke skynde os."

Lige ved siden af skuret stod der et andet og smallere skur; det havde en rigtig dør og var lukket med en hængelås. Tom hentede et gammelt jernspir og brød krampen op med det, og

da vi trådte ind og havde tændt en svovlstik, opdagede vi da, at der ikke var lagt gulv i skuret, der kun lod til at blive brugt til opbevaringssted for gamle spader og andet skramleri, og det så ud, som kom der aldrig nogen der. Da svovlstikken gik ud, gik vi også ud, og Tom satte krampen på igen. Tom var rigtig glad nu; han sagde:

"Nu har jeg fundet en plan – vi vil grave ham ud! Det vil tage os omtrent en uge."

Så gik vi op til døren igen, og jeg ville naturligvis gå trappevejen – på landet dernede er der nemlig ingen, der nogensinde finder på at låse deres døre; men det syntes Tom var for prosaisk, han ville absolut klatre op ad lynaflederen. Han prøvede flere gange uden at det lykkedes, og han slog sig slemt, men til sidst kom han da op og slap også ind.

Vi stod op ved daggry og løb straks ned i gården for at gøre os gode venner med hundene og med den neger, der passede Jim, hvis det da var Jim. De andre negre skulle netop til at gå ud i marken efter at have spist frokost, og Jims tjener var ved at anrette et måltid på en tallerken og havde allerede hentet en nøgle ovre i stuehuset.

Denne neger så skikkelig, men meget enfoldig ud. Hans uldhår var flettet sammen i små piske; det var gjort for at holde troldtøj borte – forklarede han. Han var så ofte plaget af trolde om natten; sidste nat havde de også pint ham på mange mærkelige måder. Han var så optaget af at fortælle, at han helt glemte, hvad han skulle gøre. Tom spurgte ham så:

"Er den mad til hundene?"

Niggeren smilte fornøjet og sagde:

"Ja, massa Sid, det er til en hund, en underlig hund. Ville Dem gerne se den hund?"

"Ja, det ville jeg."

Jeg trak i Tom og hviskede til ham:

"Vil du derind ved højlys dag! Det hørte jo ikke med til planen?"

"Det kan godt være; men så forandrer jeg den." Så gik vi derned, skønt jeg ikke syntes om det. Inde i skuret var der så mørkt, at man dårlig kunne se en hånd for sig; men Jim var der – det så jeg, og han kunne også både se og kende os, da vi trådte ind ude fra lyset. Han råbte straks, han så os:

"Nej, det er jo Huck! Det være godt! Og være det ikke massa Tom?"

Det var akkurat det, jeg havde tænkt. Jeg vidste ikke mit levende råd, især da den anden neger øjeblikkelig råbte aldeles forbavset:

"Hva' være det? Kender han Dem ung' herrer!"

Nu så vi meget godt, og Tom vendte sig ganske rolig om mod negeren og så ham lige ind i øjnene, mens han spurgte:

"Kender – hvem skulle kende os?"

"Ham, den nigger der!"

"Det tror jeg ikke, han gør; men hvordan falder du på det?"

"Falder på? Ham jo lige nu sæl' si'e, ham kende jer."

Tom forandrede ikke en mine, men så ud, som forstod han ikke et ord af det hele.

"Det er meget mærkeligt. Hvem er det, der har sagt noget? Ham der – negeren? Han har jo ikke lukket sin mund op. Har du hørt ham sige noget, Tom?"

Nej, naturligvis havde jeg heller ikke hørt ham tale. Så vendte han sig om mod Jim.

"Sagde du noget?" spurgte Tom.

"Nej sir – mig ikke si'e et ord."

"Ikke et ord?"

"Næh – massa – ikke et ord."

"Har du da set os før?"

"Næ sir – mig heller ikke se Dem før."

"Hvad er det da, du taler om," sagde Tom så til den anden, "hvordan kan du falde på sådan noget? At sige, at der var nogen, der talte, når der ikke er en, der har sagt et ord!"

Negeren var meget flov. Han påstod, at det hele var hekseri, men det var han jo stadig udsat for.

"Nu må I endelig ikke sige det til massa Silas, for ham skænde på mig for det og sige, der ikke være trolde til, men mig vide det jo, at der være trolde til, der plage mig."

Tom lovede at tie stille og forærede desuden negeren en skilling og rådede ham til at købe tråd for den, og så skulle han blive ved med at flette sit hår, så gik spøgeriet nok bort. Til sidst vendte han sig om mod Jim, så på ham og sagde:

"Jeg gad vide, om onkel Silas har i sinde at lade denne neger her hænge. Hvis det hændte mig, at en neger løb fra mig – så hængte jeg ham straks; for det er så utaknemmeligt og så forræderisk at gøre det."

Og mens den anden neger gik hen til døren for at se på sin skilling, skyndte han sig at hviske: "Du skal lade, som om du slet ikke kender os. Og hvis du hører nogen grave udenfor, så må du ikke lade dig mærke med noget. Vi vil befri dig!"

Jim fik akkurat tid til at gribe vore hænder og trykke dem, før negeren vendte sig om; vi sagde, at vi gerne ville se ind til fangen senere, hvis han ønskede det, og det lod han til at blive glad over, især hvis det kunne ske, når det var mørkt, da spøgeriet altid var værst på den tid, og så var det godt ikke at være alene.

35

Der var endnu en hel time til morgenmaden, og vi gik derfor ind ad skoven til. Tom mente, at vi måtte være velforsynede med lys, når vi skulle begynde på udgravningen, og da lygter ville være alt for iøjnefaldende, måtte vi have fat i noget trøske, og det måtte vi finde i skoven; det var kun en bestemt slags, der egnede sig til dette brug. Vi havde snart samlet en hel armfuld, som vi gemte i noget ukrudt, og så satte vi os til hvile en lille stund.

"Det er så forbistret," udbrød Tom med et. "Det hele går alt for ligefremt til. Hvor meget jeg så piner min hjerne, så kan jeg ikke finde på en vanskelig plan. Der er ikke en gang en smule vægter at dysse i søvn – det burde der da i det mindste være – eller en hund, som man kunne give en sovedrik. Og hvad er det så for en tosset maner, de har lænket Jim på: en ti fods kæde, der er gjort fast om et sengeben; man behøver jo blot at løfte sengen lidt og så skyde ringen af. Nej, onkel Silas er virkelig alt for godtroende; her kan denne tosse til neger få lov til at løbe om med nøglen, uden at det falder nogen ind at se efter ham. Hvis det ikke var fordi, det er lidt besværligt at rejse ud i verden med en lænke om benet, så kunne Jim såmænd udmærket stikke af; han behøvede slet ikke vor hjælp til det. Det er virkelig det dummeste arrangement, jeg nogensinde har set. Det ender med, at vi selv kommer til at opfinde alle de vanskeligheder vi vil overvinde, og vi må tage dem, som de falder. Men et må vi hele tiden huske, det er langt mere ærefuldt at befri ham, når der er mange farer og vanskeligheder, og hvis de ikke er der og

man selv må skaffe dem til veje, er det endnu sværere. Som nu det med lanternen. Hvis vi vil være ærlige, så må vi jo dog indrømme, at det burde være farligt for os at arbejde i lygteskin. Men nej! Vi kunne såmænd mageligt illuminere alle steder, hvis vi ville; der var ikke en, der ville se det. Hør, mens jeg husker det, vi må have fat i noget, som vi kan lave en sav af."

"Hvad skal den bruges til?"

"Hvad den skal bruges til? Skal vi måske ikke save Jims sengeben af for at få lænken løs?"

"Men du sagde jo selv lige nu, at man blot behøvede at løfte sengen lidt op for at få ringen smøget af."

"Neg hvor det ligner dig, Huck Finn, at sige sådan noget. – Du har da heller ikke begreb om noget. Har du da aldrig nogensinde læst i de bøger, hvor der står, hvordan man har båret sig ad i lignende tilfælde. Som f.eks. baron Trenck, eller Casanova, Benvenuto Cellini eller Henrik den Fjerde eller lignende helte. Tror du, at en eneste af dem har anvendt den metode? Det er jo en rigtig tøsemaner. Nej – min ven. Alle, der forstår det, anbefaler enstemmigt at save benet af og så sluge savsmuldet, for at det ikke skal røbe, hvad der er sket. Derefter skal der strøes støv eller andet snavs rundt om, så at end ikke den allerfiffigste fangevogter kan opdage noget galt ved sengebenet. Når så det bliver nat og alt er parat – vips! Et spark til sengen, væk med lænken, og så går det andet som fod i hose. Så får vi silkestigen frem, kaster den ud over murtinden, løber ned ad den og bort, så hurtigt man kan. Man plejer nu at brække benet, når man springer ned ad voldgraven – fordi en silkestige altid er omtrent seks meter for kort, forstår du. Neden for volden står så dine heste og dine trofaste riddere og

venter; de hjælper dig i en fart op i sadlen, og så går det afsted til dit fødeland Languedoc eller Narvarra – eller hvor du nu er fra. Sådan går det til, og det er storartet, Huck. Bare der dog var en voldgrav her neden for hytten. Hvis vi får tid den nat, det skal gå løs, så graver vi en først."

"Du glemmer vist, at vi ville liste ham neden under huset; hvad skal vi så med en grav?" spurgte jeg.

Men Tom svarede ikke. Han var allerede langt borte i tankerne igen. Med hagen i hånden grublede han stadig og rystede på hovedet, og så sagde han omsider:

"Nej – det går vist ikke – det bliver ikke nødvendigt for os."

"Hvad for noget?"

"At save Jims ben af."

"Du gode Gud," råbte jeg. "Nej, det vil jeg sandelig nok tro. Hvorfor skulle dog det stakkels menneske miste benet?"

"Det er hændet før, Huck. De allerdygtigste fanger har gjort det. Når de ikke kunne få lænken af hånden, lod de hånden save af og frelste sig. Det ville være bedre endnu med et ben. Men det må vi dog vist opgive. Det er ikke nødvendigt nok her, som jeg sagde, desuden – Jim er jo neger, og han vil slet ikke kunne forstå mig eller mine bevæggrunde; han begriber ikke, at det er skik og brug i Europa, og derfor må vi, som sagt, lade det fare. Men der er noget andet, vi kan gøre. Vi kan godt bruge en tovstige, vi behøver blot at rive vore lagener i stykker og lave ham en af dem. Nå, det vil være bedre endnu, om vi kan sende den til ham i en postej – det plejer de at gøre."

"Hvor du vrøvler, Tom – Jim har jo ikke spor af brug for en tovstige."

"Han *skal* have brug for den! Det er dig, der vrøvler, du forstår jo ikke et muk af, hvordan sådan noget går for sig. Du kan også være vis på, at han også nok skal få den tovstige."

"Men hvad i Himlens navn skal han gøre med den, spørger jeg?"

"Kan han måske ikke gemme den i sin seng? Det har alle andre fanger gjort før ham. Huck, der er da heller ikke noget udkomme med dig, du skal altid have det efter dit eget hoved. Selv om han ikke benytter den – så er den jo der i sengen, når han er borte, og så kan den bruges som en nøgle til opdagelsen af hans flugt – og du kan stole på, der vil blive brug for nøgler. Og så skulle de ikke have en? Jeg har aldrig hørt så galt."

"Det er godt," svarede jeg, "skal det være, så lad ham få den tovstige; jeg vil såmænd ikke nægte ham, hvad der hører til; men det vil jeg sige, Tom Sawyer, at skal den laves af vore lagener, så vil jeg dog bede dig huske på, at vi får et forfærdeligt vrøvl med tante Sally, det er både vist og sandt. Jeg mener derfor: en tovstige af bast koster næsten ingen ting, og så ødelægger vi ingen lagener; når den først er inde i en postej, kan den være lige så god som den anden, og i sengen passer den lige så godt, og hvad Jim angår, så må du huske, at han har jo ingen erfaring, så han vil vist ikke savne –"

"Vrøvl, Huck – hvis jeg var så uvidende som du, ville jeg virkelig tie stille og lade de folk tale, der forstår det. Hvem har nogensinde hørt, at en fange flygtede ad en baststige – det er jo fuldstændig latterligt."

"Godt Tom, gør da, som du vil; men hvis du vil følge et fornuftigt råd, så skulle vi hellere se at snuppe et par lagener fra tørresnorene."

Det syntes han godt kunne lade sig gøre; men samtidig med det fik han en anden idé.

"Lad os tage en skjorte," sagde han.

"Hvad skal vi bruge den til?"

"Den skal Jim have til at føre dagbog på."

"Dagbog! Du milde himmel! Det manglede bare, – Jim kan jo ikke skrive."

"Nej – det ved jeg nok. Men derfor kan han vel nok sætte nogle mærker og tegn på skjorten – kan han ikke? Vi laver ham bare en pen af en gammel tinske eller en gammel jernpind."

"Nej, Tom, så er det både hurtigere og bedre at rykke en fjer af en af onkels gæs og lave ham en pen af den."

"Tror du, at fanger har gæs løbende rundt til deres disposition i deres fængsler, du fæhoved? Nå, så kan de vel heller ingen fjerpenne få, du tosse! Fanger må altid lave deres penne af det allerværste og besværligste materiale, de kan opdrive; enten af messinglysestager eller sådan noget. Hvad som helst de kan få fat i, og det kan ofte tage dem uger – ja måneder, at få de penne lavet, eftersom de ingen slibemidler har og derfor må hjælpe sig med at slibe dem af mod væggen. Sådan en rigtig fange ville ikke tage en fjerpen i sin hånd, om den så var aldrig så let at få fat i, det strider aldeles mod reglerne."

"Nå – ja, ja da. Men hvad skal han så lave blæk af?"

"Der er dem, der laver deres blæk af rust og tårer; men det er så almindeligt, og det er også mest kvinder der gør det. De rigtige fanger laver det af deres eget blod. Det kan Jim også gøre. Hvis han for eksempel vil give omverdenen et eller andet lille, hemmelighedsfuldt vink angående det sted, han sidder

indespærret på, så kan han gøre det på den måde, at han i bunden af en bliktallerken ridser ned, hvad han vil sige, med en gaffel og bagefter kaster han så tallerkenen ud ad vinduet. Den maner brugte Jernmasken, og den skal være udmærket."

"Men Jim har nu ingen bliktallerkener; de giver ham mad i en pande."

"Det gør ingenting – så må vi skaffe ham nogle."

"Er der da nogen, der kan læse, hvad der står på hans tallerkener?"

"Dette er noget, der ikke kommer os ved, Huck Finn. Alt, hvad han har at gøre, er blot at skrive noget ned og så kaste tallerkenen ud ad vinduet. Det er jo da ikke absolut givet, at alle skal kunne læse, hvad en fange skriver. Det er vist endog kun de allerfærreste, der kan læse, hvad sådan en fange kradser op på en tallerken."

"Men hvorfor skal man så kaste de tintallerkener væk til ingen nytte?"

"Herregud, Huck – det er jo ikke fangens tallerkener, det går ud over."

"Ja, men tallerkenerne tilhører da nogen, ikke sandt?"

"Ja, hvad så? Tror du, at en fange bryder sig om det?"

Her blev pludselig samtalen afbrudt, da morgenmadssignalet lød oppe fra huset, og vi skyndte os så op til familien.

I løbet af formiddagen lykkedes det mig at få fat i et lagen samt en hvid skjorte fra tørrepladsen; jeg fandt også en gammel pose, som jeg gemte dem i. Så hentede vi vort trøske og puttede også det i posen. Jeg siger, at vi "lånte" – som min fa'r altid plejede at sige. Tom derimod kaldte det for at stjæle. Men det

gjorde forresten ingenting, sagde han, for vi var jo fangens hjælpere, og den slags mennesker brød sig aldrig om, hvordan de fik fat i de sager, de skulle bruge. Man plejede heller aldrig at dadle dem for det. Så længe vi repræsenterede fangen, kunne vi derfor ganske frit "låne", hvad det skulle være, når det blot skulle bruges til flugten – det var ganske simpelt vor moralske ret. Havde det derimod været til vort eget brug, så havde det været en hel anden sag, for så var det simpelt eller uhæderligt at gøre det. Den sag blev vi derfor snart enige om. Foreløbig kunne vi tage væk, hvad som helst, der kom os for hånden, og som vi kunne bruge. Men en dag, da jeg havde fået fat i en af negrenes vandmeloner, som jeg senere spiste, gjorde han et farligt vrøvl. Ja, jeg måtte virkelig bagefter gå hen og give negeren en skilling for melonen, bare fordi vi ikke havde brug for den. Jeg svarede, at jeg syntes, at jeg havde haft udmærket brug for den. Men Tom holdt fast ved, at jeg ikke havde haft brug for den til udførelse af flugten; havde den f.eks. været anvendt til at indsmugle en kniv i, for at Jim kunne myrde sin fangevogter med den, så havde der ikke været noget at sige imod tyveriet. Jeg syntes at det var noget vrøvl, men jeg ville ikke skændes længere med ham om den melon.

Nå, som jeg sagde, ventede vi nu roligt, til de alle var gået på arbejde, og der ikke længere var nogen at se i gården, så slæbte Tom sækken ind i skuret, mens jeg passede på, om der skulle komme nogen. Af og til kom han hen til mig, og mens vi sad og snakkede, sagde Tom:

"Ja, nu er alting jo i orden – nu mangler vi kun redskaber, og dem kan vi snart få fat i."

"Redskaber?"

"Ja, redskaber."

"Til hvad?"

"Til at grave med, naturligvis. Vi kan da ikke grave ham ud med tænderne, vel?"

"Er de gamle spader og hakker, som vi har der lige ved hånden ikke gode nok til at grave en nigger ud med?"

Han så bebrejdende på mig og sagde:

"Huck Finn – har du da nogensinde hørt tale om, at en fange havde spader, skovle og sådanne moderne redskaber til sin rådighed, så snart han fik lyst til at grave sig ud? Ja, jeg spørger dig kun, hvis der da blot er en smule fornuft i dig – hvordan tror du, at han så kunne vise sit heltemod? Så kunne man jo lige så godt låne ham en nøgle og lukke sig ud med, og så var det forbi. Men at bruge spader og hakker – nej det går ikke."

"Nå – ja, men sig mig da så, hvad vi skal grave med, når vi ikke kan bruge spader."

"Med et par knive."

"Skal vi grave grunden ud under et hus med en kniv?"

"Ja," sagde Tom.

"Jamen, det er jo det rene vanvid!" udbrød jeg.

"Det rører mig ikke, enten det er vanvittigt eller ikke – sådan skal det nu være og sådan gør vi det. Jeg har lært al den slags og læst om det i en bog, som det står i, og jeg ved nøjagtig besked med den ting. De har alle sammen gravet sig ud med knive, og det ikke gennem løs jord, forstår du, men tværs igennem klippejord. Det har taget masser af uger, før de kom igennem. Der var nu f.eks. ham denne her mand i Chateau d'If lige ud for Marseilles havn, han gravede sig netop ud på den måde, og hvor længe tror du, at det tog ham at komme ud?"

"Det ved jeg ikke."

"Jamen, gæt en gang."

"Å, halvanden måneds tid vel."

"Nej, syv og tredive år, min ven – han gravede sig helt frem til et sted, der hedder Kina. Se sådan skal det være. Jeg ville ønske, at denne fæstning her lå på en rigtig solid klippegrund."

"Jim kender ikke et menneske i Kina."

"Hvad kommer det den sag ved? Det gjorde den anden mand heller ikke. Men du taler altid om en hel masse, som slet ikke angår dette her. Kan du ikke holde dig til det, vi taler om i øjeblikket?"

"Godt, det skal jeg nok. Mig kan det for den sags skyld være lige meget, hvor han lander, bare han kommer på fri fod igen, og det samme tænker vist Jim; men jeg tror nu, at Jim er alt for gammel til at graves ud med en kniv – han holder ikke længe nok."

"Å – han holder nok, skal du se. Det plejer at tage syv og tredive år at grave en ud, når fængslet står på klippegrund."

"Hvor længe vil det så vare at få Jim ud, Tom?"

"Ja, vi tør jo ikke trække det ud fuldt så længe, som vi egentlig burde efter reglerne, fordi onkel Silas jo snart vil få underretning om Jims hjemsted i New Orleans. Du forstår jo nok, at han naturligvis får besked om, at Jim ikke hører til dernede. Så averterer han formodentlig. Og dette her må vi altså indrette os efter. Korrekt taget skulle det vel nok vare et par år; men som sagerne står, mener jeg, at vi skal grave ind efter så hurtigt vi kan, og så kan vi jo bare sige til os selv, at de syv og tredive år er gået. Og når vi holder alt parat, kan vi

trække ham ud, så snart der bliver alarm i lejren. Ja, jeg tror nok, at det bliver det bedste."

"Ja, se, det er da fornuftigt talt," svarede jeg, "dette her med at bilde os ind, koster jo ingenting, og det er også forholdsvis nemt at sige; for den sags skyld har jeg såmænd ikke noget imod, at vi bilder os ind, at det har stået på i halvandet hundrede år, det er ikke en smule mere anstrengende, end de syv og tredive. Lad os så se at få fat i et par knive, så snart lejligheden tilbyder sig."

"Vi må have tre, den ene skal der laves en sav af."

"Hør, Tom – hvis det ikke strider mod keglerne, så ville jeg gerne sige dig, at der ligger et gammelt, rustent savblad hist henne ved røgeriet."

Tom så ganske træt på mig, som om han var lige ved at opgive mig.

"Det er ganske unyttigt at lære dig noget, Huck. Løb nu bare hen og få fat i knivene – der skal være tre."

Og så gjorde jeg, som han sagde.

36

Så snart vi kunne tænke, at alle sov, lod vi os samme aften glide ned ad lynaflederen, lukkede os inde i skuret, fik vor trøske frem og gav os til at arbejde. Vi ryddede alt til side fra væggen, og Tom sagde, at nu var vi lige ud for Jims seng. Her ville det være bedst at begynde at grave, for så kom åbningen til at ligge lige under hans seng og var skjult af den. Og så gravede og gravede vi med vore knive næsten til midnat, og da var vi dødtrætte, og vore hænder var fulde af vabler, uden at der var noget synligt udbytte af vore anstrengelser. Til sidst blev jeg utålmodig og sagde:

"Dette her stykke arbejde, Tom Sawyer, er ikke et syv og tredive års arbejde, vi gør det absolut ikke under otte og tredive."

Han svarede mig ikke, men han sukkede dybt og lidt efter holdt han op, og så vidste jeg, at han var ved at tænke. Endelig sagde han så:

"Nej, det duer ikke, Huck – det ser jeg nok. Ja, hvis vi var fanger selv, så gjorde det naturligvis ikke noget, for så havde vi jo tiden for os og kunne bruge lige så mange år, det skulle være. Vi kunne hver dag tage nogle få minutters arbejde, mens vagten løstes af, og sådan ville vi undgå at få vabler på hænderne. Kort sagt, alt kunne gå til, som det skulle. Men her har vi ikke råd til at spilde tiden – en eneste nat til som denne her, så kan vi jo ikke røre hænderne i en uge – her bliver desværre ikke andet at gøre end at bryde reglerne."

"Hvad skal vi da gøre, Tom?"

"Ja, det er naturligvis ikke moralsk, og jeg går nødig til det – det er sikkert, men jeg ser skam ingen anden udvej, end at vi må tage spaderne til hjælp og så bilde os ind at det er knive."

"Det er udmærket," svarede jeg. "Du bliver jo mere og mere fornuftig, Tom Sawyer. Spader – det er det, vi skal have, hvad enten det så er moralsk eller umoralsk; jeg giver forresten for mit vedkommende moralen en god dag. Hvad enten det kommer an på at stjæle en neger eller en vandmelon eller en bog i en søndagsskole, så er jeg ligeglad, på hvad måde, det så sker. Det, som det kommer an på for mig, er at få fat i min neger eller min vandmelon eller min bog, og hvis jeg nemmest kan få fat i det, jeg vil have, med en spade, så giver jeg ikke en død rotte for, hvad alle de autoriteter siger om den måde, jeg har fået det på."

"Nå," sagde Tom, "her er der i hvert fald lovlig undskyldning for os, når vi afviger fra reglerne, ellers, det skal du huske, indlod jeg mig aldrig på det, og ellers skulle ingen få mig til at bryde reglerne. For hvad der er ret, er ret, og hvad der er forkert, er forkert; for mig, der kender til de regler, ville det kun dårligt passe sig at bryde dem, mens det måske nok kan tilgives dig, at du graver ham ud med en spade, uden at lade som om det er en kniv, for du ved jo ikke så god besked som jeg. Giv mig så en kniv."

Han havde sin egen kniv hos sig, så derfor rakte jeg ham min, men den smed han på jorden og råbte:

"Giv mig en kniv – siger jeg!"

Det varede lidt, før jeg forstod ham, men endelig gik det op for mig, at han mente spaden, og den rakte jeg ham så, og han

modtog den uden at sige et ord. Sådan var han altid, og det er det, man kalder for at have principper.

Jeg fik fat i en skovl, og så gravede vi det bedste, vi formåede, og nu hjalp det også kendeligt. Vi fik et godt stykke arbejde gjort den nat.

Da jeg omsider atter var kommet op på vort værelse – jeg var gået op ad trappen, naturligvis – gik jeg hen til vinduet for at se på Tom, der forgæves søgte at arbejde sig op ad lynaflederen med sine vablede hænder.

"Nej, jeg kan ikke – jeg kommer aldrig op. Hvad synes du, jeg skulle gøre, hvordan skal jeg bære mig ad med at komme op?"

"Ja," svarede jeg, "jeg kan sagtens sige dig, hvad du skal gøre, men det er ikke efter reglerne. Gå op ad trapperne, og så lader du, som om det lynaflederen."

Det gjorde han så.

Den næste dag stjal Tom en tinske og en messinglysestage inde i huset, for at Jim kunne få noget at skrive med. Han tog også seks tællelys, mens jeg nede i nærheden af negerhytterne så mit snit til at få fat i tre bliktallerkener. Tom syntes, at det var alt for få, men så sagde jeg, at da ingen alligevel ville se de tallerkener, Jim kastede ud af vinduet, eftersom de ville falde i noget højt ukrudt, hvor de ikke kunne ses, så kunne vi godt kaste dem tilbage til ham og på den måde, kunne vi bruge de samme flere gange. Dette syntes han meget godt om.

"Men nu bliver spørgsmålet," sagde han, "at finde på en rigtig snu måde at få dem ind til ham på."

"Lad os stikke dem ind gennem hullet til ham, når vi får det gravet," foreslog jeg; men dette forkastede Tom straks med den største foragt, som om han aldrig havde hørt et så idiotisk

indfald før. Jim måtte jo først have bud om, hvad der ville komme.

Den samme nat listede vi os så ud igen og tog lysestagen og lyset med os. Vi lyttede uden for vinduet log hørte Jim snorke, og så begyndte vi atter at arbejde på vor minegang, og efter tre timers ihærdigt arbejde, var vi endelig så vidt, at vi kunne krybe igennem hullet. Vi stod lidt efter i hytten. Lyset tændte vi og betragtede så Jim, der så rigtig sund og frisk ud, og så vækkede vi ham med lempe. Staklen blev så glad ved at se os, at han næsten kom til at græde over det, han kaldte os ved alle mulige kælenavne og bad os så mindeligt, om vi ikke ville skaffe ham en god mejsel, så han kunne få lænken af benet, for så ville han stikke af lige med det samme. Tom satte sig ned og forklarede ham nu, hvor helt forkert en sådan fremgangsmåde ville være, og han udviklede så sine planer nærmere og beroligede ham til slut med, at vi sagtens kunne forandre og forkorte arbejdet på at befri ham, så snart der viste sig nogen fare; han skulle blot ikke være en smule bange; han skulle nok komme ud og blive fri, det indestod Tom Sawyer for med alt, hvad han ejede. Så var Jim helt tilfreds igen, og så talte vi om alle mulige andre ting, og Tom stillede ham mange spørgsmål, og da han fik at vide, at onkel Silas hver dag kom ind til Jim for at læse en bøn med ham, og at tante også kom for at påse, at han ikke led nød, og at de begge behandlede ham så uhyre venligt, så udbrød han:

"Nu ved jeg, hvordan vi skal bære os ad. Vi sender de sager, Jim skal have, ind til ham med dem."

Hertil svarede jeg: "Nej, det skal du ikke gøre, det er den mest vanvittige idé, nogen kunne falde på;" men han svarede mig

ikke en gang. Nå, sådan var han nu altid, når han havde taget en beslutning.

Så fortalte han Jim, hvordan vi havde i sinde at indsmugle en tovstige og andre sager til ham i en postej, som Nat, den sorte tjener, der passede ham, skulle bringe os, hvordan han måtte passe nøje på og ikke vise nogen overraskelse og heller ikke lade Nat se ham åbne postejen. Vi sagde også, at vi agtede at lægge nogle smågenstande i onkels lommer, hvorfra han så måtte stjæle dem; vi ville ligeledes putte andre småting ned i tantes forklædelommer, og vi fortalte ham, hvad det var, og hvad de skulle bruges til. Vi lærte ham også at føre en dagbog på skjorten, skrive med sit blod og alt det andet. Jim kunne selvfølgelig ikke forstå, hvad alt dette skulle betyde, men han forstod så meget, at vi jo var hvide og følgelig havde bedre forstand på den slags end han selv, og han var meget tilfreds med det hele og lovede at gøre alt, hvad Tom havde sagt til ham.

Jim havde rigeligt med småpiber og tobak, og vi blev så siddende hos ham og havde det rigtig gemytligt. Noget efter krøb vi så igen ud gennem hullet og gik til sengs med hænder, der var så ødelagte, at de så ud, som om de havde været i en hakkelsemaskine. Tom var meget fornøjet. Det var efter hans eget sigende de bedste løjer, han nogen sinde havde været med til. Han sagde, at hvis vi bar os rigtigt ad, kunne vi godt bruge 80 år til at befri Jim sådan, at vi måtte lade vore børn fuldføre vort arbejde. Han sagde også, at Jim nok ville vænne sig til at være fange og komme til at synes bedre og bedre om det. Han sagde også, at der nok kunne laves en beretning om dette her, der ville indbringe alle os deltagere den største ære og berømmelse.

Den næste morgen gik vi til krattet, og her kløvede vi lysestagen ud i små passende stykker, som vi tilligemed tinskeen gemte i vore lommer. Så gik vi over til negerhytterne, og mens jeg her underholdt Nat og drog hans opmærksomhed bort fra Tom, puttede denne en stump ned i den mad, der var bestemt til Jim. Senere fulgte vi med over for at se, hvordan det gik, og vi havde den glæde at se, at Jim var lige ved at knuse sine tænder, da han bed i metalstumpen; senere tog han nok lidt mere forsigtigt af retterne, før han lod dem komme i munden.

Men imens vi stod derinde i halvmørket, kom der et par hunde krybende ind igennem hullet under Jims seng, og der fulgte flere efter, indtil der havde samlet sig en halv snes, så vi næppe kunne trække vejret der. Vi fæhoveder havde naturligvis glemt at lukke døren for skuret ordentlig. Men på Nat havde det den virkning, at han sank fuldstændig sammen og råbte: "Det er hekseri!" Han var lige ved at opgive ånden. Tom slog imidlertid døren op på vid gab og kastede noget af maden udenfor, hvorved han fik hundene bort, og så stak han selv bagefter for hurtigst muligt at oprette fejlen. Nu gjaldt det altså at bearbejde negeren, mens han var i stemning, og navnlig få ham bildt ind, at det hele havde været et fantasibillede, der havde aldeles intet været på færde inde i hytten. Han spurgte så nok så deltagende, om Nat havde set noget? Nat rejste sig med besvær, blinkede med øjnene og svarede:

"Massa Sid, De tror vist mig være en stor nar; men mig forsikre, mig så vist en hel million hunde eller djævle fare frem under seng. Å, det løbe mig helt koldt ned ad ryg. Bare mig dog kuns en gang kunne få fat i dem trolde!"

"Ja," svarede Tom, "jeg kan godt forstå, hvordan du har det. Nu skal jeg sige dig noget. Ved du, hvorfor de netop kommer lige i fangens spisetid? Det er fordi det troldpak er sultne. Lad os bare lave dem en heksepostej, så skal du se, så bliver de nok borte."

"Jamen, hvordan mig lave heksepostej, massa Sid? Det mig ikke forstå. Mig aldrig lært den kunst."

"Så skal jeg lave den for dig."

"Å, vil Dem virkelig gøre det! Mig aldrig glemme Dem den stor' tjeneste!"

"Godt – så er den sag afgjort – det er ikke mere end rimeligt, at vi gør det og hjælper dig, da du jo selv har gjort os den tjeneste at vise os din fange. Men pas blot godt på. Når vi kommer med den, må du vende ryggen til og slet ikke lægge mærke til, hvad vi kommer i den. Du må heller ikke lure, når Jim tømmer den. Der kunne hænde et eller andet, og så svarer jeg ikke for følgerne. Du må især love mig højtideligt – aldrig at røre ved de forheksede ting."

"Mig skulle røre dem, massa Sid! Aldrig på nogen måde! Ikke om de ville hugge fingre a' mig ikke for ti hundrede tusind millioner dollars ville mig gøre det."

37

Nu var altså det i orden. Det næste vi foretog os var at gå hen til affaldsdyngen, hvor vi fandt en gammel bulet blikkasserolle til, som vi kunne bage postejen i. Vi lappede på den, så godt vi kunne og fyldte den med mel, som der var nok af nede i kælderen, så det spørgsmål fik vi let ordnet. På vejen op til morgenmaden fandt vi tilfældigt et par søm og kramper, som vi tog med os. Tom tænkte nok, sagde han, at fangen kunne bruge dem til at ridse et eller andet tankesprog eller et sorgens udbrud ind i muren. Noget af det så han sit snit til at putte i lommen på tantens forklæde, der hang over en stol, det øvrige lagde han ned i onkels hat, ligesom han gemte tinskeen i hans frakkelomme; børnene sagde nemlig, at deres forældre skulle hen til niggeren om lidt; alt dette fik han arrangeret, mens vi ventede på morgenmaden.

Da tante Sally endelig viste sig, var hun både rød i hovedet og godt vred, og hun kunne næppe vente til bordbønnen var sagt, førend hun skænkede kaffe ud over alle bredder med den ene hånd, imens hun samtidig knubsede sin yngste med den anden.

"Nu har jeg søgt fra øverst til nederst," udbrød hun, "men jeg begriber ikke, hvor den ene af dine skjorter er blevet af."

Mit hjerte faldt helt ned mellem lungerne, leveren og alle de andre indvendige dele i mig, da jeg hørte disse ord, og et stykke brødskorpe fo'r ned gennem min hals, formodentlig for at søge efter det, men mødtes på halvvejen af et hosteanfald, og det blev atter skudt ud gennem min hals og tværs over bordet, lige

hen i synet på en af de uskyldige små, der krummede sig som en orm af forskrækkelse og hylede som en indianer på krigsstien. Ja, det forekom mig endog, at selv Tom blev ligesom lidt blå om gællerne. Det var det uhyggeligste halve minut, jeg nogensinde har oplevet. Hele situationen var så foruroligende, at jeg øjeblikkelig havde slået til, om nogen havde budt på mig til halv pris. Heldigvis gik det jo snart over – det var kun den pludselige overraskelse, der tog så stærkt på os i begyndelsen. Onkel svarede:

"Ja, det er virkelig højst mærkværdigt; jeg ved nemlig så bestemt, at jeg tog den af, fordi – fordi – a –"

"Fordi du jo kun har en på – tak, det er ikke så vanskeligt at forstå. Forresten ved jeg det selv også af andre grunde, den hang nemlig endnu i går nede på tørresnorene. Nu er den imidlertid borte – det er faktisk, så indtil videre bliver du nødt til at skifte med en rød flonels. Jeg skal først til at sy dig en ny, og det bliver den tredje i løbet af to år; et menneske kan jo på den måde næsten ikke overkomme mere end holde dig med lintøj, sådan som du ødsler med det! Man skulle dog synes, du snart måtte være gammel nok til at kunne passe på dit eget tøj."

"Ja, du har ret Sally – jeg skal også gøre mig al mulig umage for at passe på det. Men alligevel synes jeg nu ikke, at jeg denne gang udelukkende har skylden, da mit ansvar vel må ophøre, så snart jeg ikke har dem på kroppen længere, og jeg har da ikke mistet nogen, mens jeg har haft dem på."

"Ja, så er det skam heller ikke din skyld, hvis du ikke har gjort det. Hvis du havde kunnet tabe den den gang, så var det såmænd også sket. Forresten er det ikke det eneste, der er væk. Jeg mangler også en ske. Jeg kan til nød tænke mig, det er

kalven der har spist skjorten, men skeer, det ved jeg da, at en kalv ikke spiser."

"Er der mere, du savner, Sally?"

"Ja, der er også seks lys borte, men dem har rotterne vel taget, Gud ved, hvorfor de forresten ikke hellere spadserer af med hele huset på en gang; hvis de gør det, så er det da dig, der er skyld i det. Du har jo i det sidste år hver dag sagt, at du nu skulle i lag med at stoppe rottegangene til, men du har aldrig gjort det; nej, for din skyld, Silas, kunne de såmænd gerne sove i dit hår, om de fik lyst til det, uden at du nogensinde opdagede det, men det nytter ikke, at du siger, at rotterne har taget skeen."

"Ja, Sally, jeg indrømmer, at jeg har forsømt at stoppe de rottehuller; men nu skal jeg også i morgen den dag få det gjort."

"Å, du skal såmænd endelig ikke forhaste dig. Til næste år er det tidsnok. Men Mathilda Angelina Araminta Phelps dog!"

Og så fløj tantes ivrige hænder atter ud og omtalte pigebarn fik i en fart sine fingre ud af sukkerskålen. I samme øjeblik kom en af negerpigerne ind af døren og sagde:

"Missis, der er et lagen borte."

"Er der også et lagen borte. Ih, du milde skaber!"

"Endnu i dag skal jeg stoppe de huller til," sagde onkel Silas og så bedrøvet ud.

"Å – så ti dog stille, tror du, rotterne bruger lagener. Hvornår er det blevet borte, Lize?"

"Mig ikke vide noget om det, missis. I går det hænge på tørresnor – i dag det være borte – det ikke være der mere – det være sikkert."

"Det kan aldrig gå naturligt til; jeg har aldrig i mine dage oplevet noget sådant. En skjorte, et lagen, en ske og seks lys –"

"Missis," kom en lang tøs råbende – "der også være en messinglysestage borte."

"Væk med jer alle sammen," råbte tante, "vil I da gøre mig helt forrykt!"

Hun var ligefrem rasende, og jeg begyndte at føle mig helt uhyggelig til mode og spekulerede på at stikke afsted ud ad skoven til, indtil bygen var drevet over. Men foreløbig var der imidlertid ingen lejlighed til at komme væk. Tante blev ved med at skælde og smælde for sin egen fornøjelse, og alle vi andre hørte andægtigt til. Den stakkels onkel, der så mere og mere fortvivlet ud, stak omsider hånden ned i sin lomme og trak nu en ske frem. Med vidt opspilet mund standsede tante midt i et langt skænderi, mens jeg nu inderligt ønskede, at jeg var i Jerusalem. Men tantes forfærdelige tavshed varede ikke længe, for nu brød hun rigtig løs.

"Nej, det sad jeg netop og ventede på! Nå, så du har siddet med den ske i lommen hele tiden, så er vel også resten af sagerne at finde samme steds! Hvordan er dog den ske kommet der?"

"Det ved jeg virkelig ikke, Sally," svarede onkel ganske elendig til mode, "ellers ville jeg naturligvis straks have sagt det. Jeg sad i morges og studerede over dagens tekst, og jeg må så formodentlig have stukket skeen til mig i den tro, at det var det nye testamente; nu skal jeg forresten undersøge sagen, for hvis testamentet ligger på sin plads, så kan vi se, om dét er, der hvor det skulle have været, og så er det ikke mig der –"

"Å – ti dog stille! Hold dog op! Gå jeres vej alle sammen og kom mig ikke for øje, førend jeg har fået ro i sindet igen!"

Den bemærkning ville jeg have hørt, om hun så havde hvisket den til sig selv, og jeg ville have efterkommet den, om jeg så havde været død. Vi skyndte os afsted, og da onkel gik gennem dagligstuen og tog sin hat, faldt sømmene og krampen til jorden; uden at sige et ord tog det skikkelige menneske det op, lagde det på kaminpladen og forlod stuen. Tom, der havde iagttaget ham nøje, sagde så: "Hør du, det kan ikke nytte at sende ham tiere med noget, han er vist ikke til at stole på. Forresten var det slet ikke så galt, som det gik med den ske; han gjorde os jo egentlig en stor tjeneste ved at tage skylden på sig; nu vil vi gøre gengæld imod ham og stoppe rottegangene til for ham."

Det var forresten slet ikke så lille et arbejde, for der var mange af dem; imidlertid blev vi dog færdig med dem, og det nok så grundigt. Men med et hørte vi skridt på trapperne og skyndte os så at slukke lyset. Det var den gamle mand, der kom med sit eget lys i den ene hånd og med noget i den anden til at stoppe hullerne til med. Han gik rundt fra det ene rottehul til det andet og undersøgte dem alle, men kunne jo ingen åbne finde. Langt om længe stod han stille og lod lyset dryppe ned, mens han rystede på hovedet, og så gik han op igen med et halvt drømmende blik, mens han mumlede hen for sig:

"Om det så gjaldt mit liv, kan jeg ikke huske, hvornår jeg har stoppet de huller til. Jeg kunne jo godt vise hende, at det var galt af hende at skænde på mig af den grund. Men det er lige meget – det er såmænd aldrig værd at tale mere om det." Og så gik han

op med sit lys, og vi gik. Han var nu en grundskikkelig mand, den onkel Silas, og han er det da endnu.

Tom var naturligvis meget elendig over, hvordan han nu skulle få fat i en anden ske, for vi skulle have en, sagde han. Endelig fandt han på at gå ned til tante, der lige havde talt skeerne. Han fik i en fart en stukket op i mit ærme og sagde så til hende:

"Men tante – der er skam kun ni skeer alligevel."

"Å snak, gå du blot ud og leg og plag mig ikke, jeg har jo selv talt dem."

"Jamen jeg har også talt dem, tante, og der er kun ni," sagde han.

Hun talte efter, og det viste sig jo straks, at vi havde ret. Nu tabte hun fuldstændig tålmodigheden. "Ja, om jeg forstår det, nu er der kun ni." Og så talte hun efter igen, og da jeg nu havde ladet skeen glide ned igen mellem de andre, så råbte hun op igen:

"Nej, om jeg forstår det, nu er der ti!" og så så hun ganske forvirret på Tom, men han sagde blot:

"Nej, der er vist kun ni" – og så talte hun igen, og der var naturligvis kun ni, for vi havde stukket den ene ned i hendes forklædelomme, og nu var hun helt ude af sig selv. Hun troede, at hun var gal. Jim fik imidlertid skeen uden der indløb flere forviklinger.

For at gøre den stakkels kone helt uvis om, hvorhen hun skulle rette sin mistanke, hængte vi samme nat det stjålne lagen tilbage på tøjsnorene og stjal et andet fra hendes skuffe, og den historie gentog vi så mange gange i løbet af et par dage, indtil tante endelig var fuldstændig i vildrede med antallet af sine

lagener og til sidst blev helt ligegyldig for det over alt det besvær, som dette regnskab forvoldte hende. Hun påstod, at hun blev gal og forsikrede, at hun ikke ville tælle en eneste af sine ting mere, hvad der så end skete.

Så langt var vi altså kommet, og det uden spor af uheld; de nødvendige genstande havde vi skaffet til veje, kalven og rotterne bortledte velvilligt mistanken fra os, og den forvirrede sammentælling af de forskellige ting havde endelig fastslået det – nu skulle vi så foreløbig have den postej eller budding lavet. Men det gik imidlertid ikke så hurtigt, som vi havde tænkt. Vi traf vore forberedelser ude i skoven og gik i gang med at lave postejen, det lykkedes da også langt om længe, men den måtte bages i flere portioner, og vi var flere dage om det. Tre hele kasseroller fulde af mel gik med, førend vi blev færdige, og vi var selv efterhånden blevet ganske forbrændt over hele kroppen, og vore øjne var opsvulmede af røg, og vi havde ødet en mængde ting, fordi dejen i et væk løb sammen for os. Endelig fandt vi da ud af, hvori hemmeligheden bestod. Vi opdagede, at vi måtte lægge stigen inden i postejen og bage den med. Så gik vi da ind til Jim om natten og der rev vi lagnet itu, og trevlede det op i tynde strimler og bandt dem sammen, så at vi før dagens frembrud havde fået lavet os så nydeligt et tov, som nogen kunne ønske at hænge sig i. Vi lod over for hinanden, i fantasien altså, som at forberedelserne havde varet i ni måneder.

Samme formiddag bar vi tovet ud i skoven for at putte det i postejen, men det gik slet ikke. Det var alt for langt. Som det var, ville det mindst have forslået til fyrretyve postejer, om det

skulle have været. Ja, der var såmænd endogså tilstrækkeligt til både suppe, steg og kage.

Men her hjalp vi os igen med fantasien. Vi tog blot så meget af tovet, som kunne gå i postejpanden. Resten kastede vi bort, men kasserollen turde vi ikke bruge, da det kom til stykket, da vi var bange for, at den skulle gå op i lodningen. Så huskede vi, at onkel Silas var i besiddelse af et stort, gammelt og meget fint messingvarmebækken med zirater og pynt på. Det var kommet fra England sammen med Wilhelm Erobreren – tror jeg – om bord i *Mayflower* og det betragtedes af alle som overmåde værdifuldt – ikke på grund af selve dets værdi, forstår De, men fordi det var, hvad man kalder en relikvie, og den fik vi nu fat i og brugte den til postejen. – De første forsøg mislykkedes, men endelig fik vi den lavet – og den svulmede op og blev en sand fornøjelse at se på.

Vi svøbte den i et klæde og satte den derefter til afkøling. Som kogepræstation betragtet var den fortræffelig; men til at indtage egnede den sig jo ikke så godt. Den pågældende måtte da i hvert fald have en bunke tandstikkere med sig, og en vældig stærk mave var der også nok brug for.

Nat bildte vi ind, at dette her var troldepostejen, og på den måde fik Jim den i hænde; så snart Jim blev alene, trak han stigen frem, gemte den i sengen, og kradsede så nogle tegn op på en af tallerkenerne og kastede den ud ad vinduet som signal til, at alt var i orden.

38

At lave disse her penne var nu det værste stykke arbejde af det alt sammen. Saven var også svær at lave, men Jim mente alligevel, at det var ingenting mod dette her med indskriften, som fangen skulle kradse på muren. Men vi måtte have den lavet, det kunne vi ikke slippe for, Tom sagde, at det var absolut nødvendigt; han havde endnu aldrig hørt tale om noget tilfælde, hvor en fange ikke havde efterladt sig en inskription på væggen og under inskriptionen anbragt sit våbenskjold.

"Se nu for eksempel til hende, lady Jane Grey," sagde han, "eller se til Gilford Dudley, eller den gamle Northumberland, hvad tror du ikke, de har haft af besvær med det, de måtte lave? Og slap de for det? Du kan tro nej, min ven, det skulle nu være sådan. Og derfor må Jim også lave noget; hans inskription og våbenskjold må vi have, det hører sig nu en gang til."

Så sagde Jim:

"Men, massa Tom, mig ikke have ingen våbenskjold, mig ikke have andet end den gammel skjorte her, og den mig jo bruge til dagbog."

"Å, Jim, du misforstår mig jo helt. Du ved jo slet ikke, hvad et våbenskjold er."

"Jamen, når han ikke har et våbenskjold, så har han det ikke," sagde jeg.

"Det har jeg hørt," sagde Tom, "men før han kommer ud af fængslet, skal han have et, det kan du bande på. Skal han ud, skal det være på den rigtige måde."

Og mens Jim og jeg filede væk på pennene, jeg med en ske og han med et stykke messing i hånden, sad Tom og spekulerede på, hvordan våbnet skulle være. Han havde så mange idéer, at han knap vidste, hvilken af dem han skulle vælge, men endelig bestemte han sig for en. Og så forklarede han den.

"På bunden vil vi sætte en bro af guld i det højre felt, i fonden en bjælke, hvorpå der er en hund i liggende stilling, det skal være symbol for sliddet, og ved dens fod en lænke – slaveri, med en *chevron vert* foroven i en murtinde, samt tre kurvede linjer på azurblå bund med *dancette* sidestolper. Foroven en bortløben neger – sort – med sin bylt på en stok over skulderen – mørk, samt et par guldløver som skjoldbærere – det betyder os to. Motto skal hedde: "*Maggiore fretta, minore atto*". Det har jeg taget ud af en bog – og det betyder, "hastværk er lastværk"."

"Sikke noget sludder," svarede jeg, "hvad betyder dog alt dette?"

"Det har vi ikke tid til at snakke om nu," sagde han, "nu gælder det blot at få alt færdigt."

"Nå, det er også lige meget, men hvad betyder da noget af det, hvad er for eksempel et felt?"

"Et felt – æ – hvad behøver du at vide det for. Jeg skal nok vise dig, hvorledes man laver det."

"Å vrøvl, Tom," svarede jeg, "lad os nu bare få forklaringen. Hvad er en *dancette* stolpe?"

"Å – det ved jeg virkelig ikke. Men han skal have det, siger jeg dig jo. Alle adelsmænd har sådan noget."

Sådan var han. Og det var ikke til at få en nærmere forklaring fra ham, den var ikke til at vriste fra ham.

Nå, han fik imidlertid sin vilje med våbnet, og så var der kun tilbage at lave en passende, sørgelig inskription på væggen – sådan en var også absolut nødvendigt, og Jim måtte naturligvis også have sådan en. Han fandt efterhånden på adskillige, og straks skrev han den op på et stykke papir, og lidt efter læste han dem for os.

1. Her er en fanges hjerte bristet af fortvivlelse.
2. Her har en ulykkelig fange, forladt og forrådt af venner og slægtninge, henslæbt hele sit glædeløse liv.
3. Her brast et ensomt hjerte, og en udpint sjæl indgik til dødens hvile efter syv og tredive års hårdt fængsel.
4. Her døde – venneløs og forladt, efter syv og tredive års bitter fangenskab og lidelser, – en ædel fremmed, naturlig søn af Ludvig den Fjortende.

Toms stemme skælvede, mens han oplæste disse stemningsfulde udkast, og han var lige ved at synke sammen af bevægelse, mens han foredrog det for os. Han kunne slet ikke bestemme sig for, hvilket vi skulle tage, og Jim fik derfor ordre til at kradse dem op alle sammen på væggen. Men Jim tiggede og bad for sig; det ville jo vare et helt år, før han blev færdig med det, især da han havde så lidt øvelse i at skrive. Men Tom fik snart hans indvendinger væk; han skulle selv tegne bogstaverne for ham, lovede han, så behøvede Jim kun at fylde dem ud med sin pen.

"Hør en gang," udbrød han pludselig, "det falder mig forresten ind, at sådan en bræddevæg egentlig slet ikke egner

sig til at lave inskriptioner på i et fængsel, vi kommer til at gravere dem ind i en klippe. Vi må have fat i en klippe."

Jim sagde lige ud, at det var det værste af det alt sammen. Han ville aldrig i livet få de bogstaver indkradset i en sten. Tom lovede imidlertid, at jeg skulle hjælpe ham med det. Det gik fremdeles alt for langsomt med at file de fordømte penne og det var et væmmeligt arbejde, men det skulle jo gøres. Men så sagde Tom:

"Nu ved jeg, hvad vi vil gøre. Vi må have en klippe til at lave skjoldet og tankesprogene i; nu kan vi slå to fluer med et smæk. Nede ved møllen ligger der en dejlig stor sten, den tager vi, ridser ordene ind deri, og så sliber vi samtidig saven og pennene på den."

Det var ikke så tosset en idé, og møllestenen var heller ikke helt lille, men vi besluttede alligevel, at vi ville tage den. Før midnat endnu var omme, gik vi i gang med det, mens vi lod Jim blive ved sit arbejde. Stenen fik vi da også ganske rigtigt fat i, og vi begyndte også at rulle afsted med den. Tom sagde, at det nok endte med, at den knuste en af os. Det varede heller ikke længe, før vi drivende af sved måtte give fortabt. Så var der ikke andet at gøre end at hente Jim til hjælp. Vi løftede først sengen op, så lænken kunne blive fri, og så smøgede han den selv op om benet og lagde lænken op om halsen og kravlede ud gennem hullet, og hjalp os. Det vil sige, han og jeg slæbte af med stenen, mens Tom dirigerede arbejdet. Til at dirigere et arbejde var den dreng nu et rent geni. Den slags ting forstod han sig på, og han vidste udvej for enhver ting.

Hullet i hytten var ikke så lille endda, men det var alligevel alt for lille, til at vi kunne få møllestenen igennem det. Men så tog

Jim fat med en af spaderne, og så kom vi snart over den vanskelighed, så tegnede Tom, hvad der skulle stå på stenen, og Jim måtte så kile på, så længe han kunne se ved lyset; før det var gået ud måtte han på ingen måde gå i seng, og når han ikke kunne arbejde længere, måtte stenen gemmes i hans seng under madrassen. Vi hjalp ham, før vi gik med at gøre lænken fast igen, og skulle så til at gå, da Tom pludselig fik et nyt indfald:

"Har du nogle edderkopper herinde?" spurgte Tom.

"Næ – massa Tom – Gud ske lov, dem mig ikke have nogen af."

"Jamen, så må vi skaffe dig nogle."

"Å, kære massa, mig ikke bryde mig om dem. Mig bange for dem kryb. Mig li'så gerne ha' en klap'slange herinde."

Tom spekulerede et minut.

"Det var en god idé," svarede han efter et øjebliks betænkning. "Og sådan en kan vi vist med lethed få fat i. Det er der ingen tvivl om. En glimrende idé – hvor ville du gemme den?"

"Gemme hvad, mr. Tom?"

"Klapperslangen naturligvis."

"Gode Gud, bevare mig vel, massa Tom! Om her komme klap'slange ind, mig løbe ud, om så det var tværs gennem væg der."

"Å hvad, Jim; du vænnede dig nok snart til den. Du kunne jo blot tæmme den."

"Tæmme slange?"

"Ja, det vil slet ikke være så svært! Ethvert dyr er jo så glad for venlighed og god pleje; jeg tror slet ikke, at slangen ville gøre

dig noget ondt, når du var god imod den. Det står der jo også at læse i bøgerne; du kan da blot prøve det for en gangs skyld; om kun i tre-fire dage. Jeg er vis på, at du meget snart kunne få den bragt så vidt, at den ville holde forfærdelig meget af dig, den ville sove hos dig og aldrig forlade dig et eneste minut; du vil til sidst kunne vikle den om halsen og putte dens hoved i munden, om det skulle være."

"Nej, massa Tom – ikke tale sådan noget. Mig aldrig holde det ud. Mig skulle bede slangen om at putte slangeho'de i mund – å nej. Der går meget lang tid, før mig be' den om det. Mig heller ikke ha'e den til at sove hos mig. Nej, aldrig."

"Lad nu være med at sige sådan noget vrøvl, Jim," sagde Tom. "En fange må have et dyr, som bliver hans yndlingsdyr, at kæle for og more sig med; og netop fordi ingen før har haft klapperslanger, vil det jo være så meget større ære for dig, om du blev den første, der prøvede det."

"Nej – mig slet ikke bryde mig om sådan ære – om nu slange gå hen og bide mig i kind – hvad være der så ved den ære? Næ – sir – det mig aldrig gøre."

"Å du tosse, du kan da sagtens prøve det. Jeg forlanger jo kun, at du skal prøve det, du kan jo slippe den fri igen, hvis du endelig vil."

"Men om den nu netop stikke, mens mig prøve? Massa Tom, mig vil gøre alt, hva' som helst, der være mening i, men komme Dem og Huck her til mig med en klap'slange for at mig skal tæmme ham, så mig løbe min vej – det være sikkert."

"Nå ja-ja da; siden du er så stædig, så må vi jo lade den ting fare. Vi kan jo naturligvis også nøjes med nogle almindelige

snoge. Vi kan jo bare binde nogle knapper i halen på dem og så bilde os ind, at det er klapperslanger. Det kan vi gøre straks."

"Mig ikke kan lide dem, massa Tom, mig helst være helt fri for dem! Mig aldrig tænkt, det være så svært at være fange."

"Jo, det er det altid, når man skal være det på den rigtige måde. Har du nogle rotter her i hytten?"

"Næ – mig ingen rotter set."

"Godt, så skal jeg skaffe dig nogle."

"Nej, nej, massa Tom, hvad mig bru'e rotter til? Dem bare rumstere om og gøre ulejlighed, bide mig i fødder, når mig sove. Næ – massa Tom – gi'e mig så heller nogle snoge, hvis det ikke kan være andet; men give mig ikke rotte – dem mig ikke tåle her."

"Men Jim, du er nødt til at have dem, alle fanger har rotter. Og så må du spille for dem og tæmme dem og lære dem kunster og kæle for dem. Har du noget at spille på?"

"Mig kun have en kam og et stykke papir og en kalabasserharpe. Men den vel ikke være god nok?"

"Jo, det er mere end godt nok til dem. Alle dyr holder af musik, især når den er sørgelig. Så må du sætte dig på din seng, før du sover og spille, og så vil du lidt efter se alle dyrene, rotterne og snogene komme frem og lytte til musikken, og da får alle sammen så ondt af dig. Du må spille: "Det sidste bånd er brudt" – den vil være god. Den vil de nok være forfærdelig glade over."

"Ja, de måske nok være glade, massa Tom – men hvad mig være? Men, når mig skal gøre det, så mig gøre det."

Tom spekulerede igen og sagde så:

"Jeg har glemt en ting. Tror du, at du kunne have en blomst her?"

"Å ja – mig ikke noget imod at holde blomst – kuns her være temmelig mørkt – den vist inte gro her, det være til ingen nytte."

"Nå, du kan da i ethvert fald prøve det. Der er mange fanger, der har gjort det før. Jeg skal få fat i en nem lille en til dig. Så kan du plante den i en krog, og så kalder vi den "Picciola" – sådan skal den hedde, når den står i et fængsel. Den skal stå derovre i krogen, og så må du vande den med tårer."

"Men mig have kildevand nok her fra krus, massa Tom!"

"Kildevand – hvad skal du med kildevand? Du skal vande den med tårer, siger jeg. Det har alle de andre gjort, og det skal du også gøre."

"Kildevand være meget bedre til dem plante, det gå meget hurtigere."

"Men det er jo noget vrøvl, Jim. Du skal vande den med tårer."

"Ja – ja, massa Tom, så den osse gå ud, for mig sjældent græde."

Det kunne Tom jo ikke modsige, og enden blev så, at Jim skulle se at drive et løg. Næste morgen skulle han få et sendt ind i sin kaffe. Jim bad, om han ikke hellere måtte få tobak sendt, og gjorde i det hele taget så mange ophævelser over al den ulejlighed, vi forårsagede ham med blomster, som han skulle vande med tårer, og med rotter og snoge, som han skulle spille for og tæmme, og med dagbøger, som han skulle skrive, foruden alt det andet mas, han havde med at indridse inskriptioner – det var jo meget værre at være fange, sagde han, end noget andet. Tom havde da også næsten mistet

tålmodigheden, og han sagde, at Jim var det mest utaknemmelige menneske på Jorden, når han ikke påskønnede alt det besvær, andre gjorde sig for at skaffe ham et berømt navn som fange. Det hjalp, så Jim blev skikkelig igen og lovede, at nu skulle han for fremtiden ikke gøre flere vanskeligheder, men opføre sig til vor tilfredshed. Sådan endte den strid, og vi gik så op for at sove.

39

Tidligt om morgenen den næste dag gik vi begge ind til byen og købte en ståltrådsrottefælde. Vi lukkede så op for nogle af de bedste, nyligt tilstoppede rottegange, og i løbet af en times tid havde vi allerede en rigtig pæn samling på en fjorten-femten stykker, ekstra fede, første klasses rotter, som vi alle satte ind i et lille skab under tante Sallys seng. Og så gik vi på jagt efter edderkopper, men imens vi var borte opdagede den lille Thomas Franklin Benjamin Jefferson Alexander Phelps vort gemmested og åbnede døren for at se, om rotterne ville gå ud af sig selv, hvad de var meget villige til, og da tante Sally kom tilbage, måtte hun kravle op i sengen, og her skreg hun op, som aldrig før, og rotterne gjorde deres bedste for at underholde hende. Hun gav os en ordentlig omgang prygl for dette her, og så havde vi oven i købet det besvær, at vi måtte tilbringe to samfulde timer bagefter med at fange et nyt hold rotter, og det kunne vi alt sammen takke den tossede dreng for. Så var det endda meget dårlige rotter, vi fik i anden omgang. De første var de bedste, jeg har aldrig set pænere rotter end dem.

Edderkopperne var derimod alle uden undtagelse prima varer, og vi anskaffede tilmed en del frøer, oldenborrer og andre insekter; en hvepserede havde vi også nær fået fat i, men familien var uheldigvis hjemme. Vi prøvede en tid på en ligefrem belejring, men den mislykkedes; de nægtede hårdnakket at tage imod, til trods for alle vore snedigheder – og langt om længe måtte vi give fortabt. Så havde vi travlt med at få slangerne bjærget; men det lykkedes så godt for os, at vi efter

en kort tids forløb havde en halv snes snoge samlet. Vi puttede dem alle sammen i en sæk, som vi lagde op i vort sovekammer.

Under alt dette var det imidlertid blevet aftensmadtid, og vi var skrupsultne oven på alle vore anstrengelser, men da vi efter måltidet kom ovenpå, var der ikke spor af snoge at finde nogen steder, og vi mente så, at posen nok havde været lidt skødesløst bundet sammen. Men de prygl vi fik for det, brød vi os kun lidt om, for de var ikke hårde nok; værre var det med al den tid, vi spildte, før vi fik fat i en ny forsyning; men det lykkedes dog omsider for os. Men den første tid herefter så man snoge alle steder rundt om i huset, de faldt ned fra hylder og skabe, og på en gang kunne der falde en snog lige ned i ens tallerken og derfra sno sig op om ens hals; de var meget pæne nogle af dem, men tante Sally kunne ikke døje dem, og hver gang en af dem faldt ned på hende, skreg hun, så man kunne have hørt hende i Jericho, og fandt hun en i sin seng, skreg hun, som om der var ild i huset. Jeg har aldrig i mine dage set sådan en kone, og længe efter at de var borte fra huset, kunne hun fare sammen og tro, at det var en snog, når man kom til at røre ved hende, og så fo'r hun op og skabte sig igen. Det var underligt at se. Men Tom sagde, at sådan var alle kvinder.

Nå, Jim fik så dem alle sammen ind til sig, men han var skam ikke videre glad ved edderkopperne, lige så lidt som edderkopperne var glade for Jim; de plagede ham meget. Der var i det hele taget blevet svært livligt nede hos negeren i fængslet. Han sagde, at når rotterne, snogene, insekter og alt det andet kryb skulle være i sengen foruden møllestenen, så kunne han næsten ikke selv få plads der, og det var helt umuligt for ham at falde i søvn, da de aldrig sov på en gang. Så snart

slangerne sov, kom rotterne frem og omvendt – han var til mode, sagde han, som om der bestandig var en usynlig cirkusforestilling i gang omkring ham; ville han søge sig en soveplads, så slog det aldrig fejl, at den kom til at kollidere med edderkoppernes. Til sidst sagde han, at hvis det nogensinde lykkedes ham at slippe ud, ville han aldrig være fange mere, om han så kunne tjene en hel mængde ved det.

Nå, efter en tre ugers tids forløb var efterhånden alt kommet i orden. Skjorten havde han for længe siden fået sendt ind i en postej, og hver gang en rotte bed ham i benene, skrev han en hel del i dagbogen for at bruge blækket, dvs. blodet, mens det endnu var frisk og flydende. Pennene var ligeledes for længst slebet til, inskriptionerne var lavede, sengebenet gennemsavet og savsmuldet havde Tom og jeg spist. Forresten skaffede de os en grulig mavepine; vi var lige ved at dø af det, men vi klarede os dog. Jeg har aldrig spist noget så ufordøjeligt i mit liv, og Tom sagde det samme. Men – som jeg lige sagde – det var nu alt sammen vel overstået, og vi var godt trætte – især dog Jim.

Onkel havde flere gange skrevet til plantagen syd for New Orleans angående den bortrømte slave, men endnu ikke fået noget svar, af den simple grund, at samme plantage slet ikke eksisterede; nu ville han prøve at avertere i St. Louis' og New Orleans' blade. Da han nævnte St. Louis, fo'r det mig koldt ned ad ryggen; nu var der sandelig ingen tid at spilde. Tom mente også, at nu var øjeblikket kommet til at skrive det anonyme brev.

"Hvad for et brev?" spurgte jeg.

"En advarsel til folk om, at der er noget på færde. Det bliver forresten gjort på forskellige måder; men fælles for alle er dog

den omstændighed, at der gerne er en spion, der hemmeligt sender bud til borgens kommandant. Da Ludvig den 16. ville stikke ud af Tuilerierne, var det en tjenestepige, som gjorde det. Den måde er derfor meget vel anset; den anden med at sende anonyme breve er også meget god. Vi vil nu prøve dem begge. Det er også skik og brug, at fangens moder bytter klæder med ham og selv bliver tilbage, mens han slipper ud; det vil vi også gøre."

"Ja, men hør nu Tom; hvorfor i alverden skal vi nu egentlig advare folk her om, at der er noget i gære? Lad det blive deres egen sag at finde ud af det."

"Å, det kan godt være. Det ville være rigtigt nok ræsonneret med andre mennesker måske, men her duer det ikke. De er så ligeglade her – lægger ikke mærke til spor. De ser ingenting. Vi har jo selv måttet besørge alt muligt her. De er jo så godtroende og så blinde som muldvarpe, så at – hvis vi ikke selv alarmerer dem, vil rimeligvis ikke en levende sjæl lægge os et halmstrå i vejen for den flugt, og hvad ære er der så i, at vi har vovet noget, og det hele går ganske glat."

"Ja, Tom, jeg for min person ville helst have det sådan; jeg har intet imod, at det går af uden hindringer."

"Å – vrøvl!" sagde Tom foragteligt, og så sagde jeg:

"Ja ja, jeg vil ikke gøre modstand. Hvordan har du ellers tænkt dig, at vi skal klare det med tjenestepigen?"

"Hende skal du forestille. Du skal i nattens løb liste ind og låne mulatpigens kjole."

"Men Tom, det ville jo sætte hende i grulig forlegenhed i morgen, da hun vist ikke ejer andet end den samme kjole."

"Det ved jeg meget godt; men du behøver jo kun at have kjolen et kvarters tid, mens du bringer det anonyme brev over til huset og stikker det ind ad døren."

"Ja, så kan jeg gerne føje dig, skønt jeg nu synes, at jeg kunne gøre det lige så let i mine egne klæder."

"Så kunne du jo ikke ligne en tjenestepige."

"Ja, men det gjorde vel heller ingenting, da der jo ikke er nogen, der kan se, hvad jeg ligner."

"Det kommer jo slet ikke sagen ved. Det eneste, det kommer an på for os, er at vi gør vor pligt, uden at bryde sig om, enten man ser os eller ej. Har du da ikke spor af samvittighed eller pligtfølelse, Huck?"

"Nå – så skal jeg ikke sige mere, jeg skal nok spille tjenestepige. Men hvem skal være Jims moder?"

"Det skal jeg. Jeg låner en af tante Sallys kjoler."

"Skal det sige det samme som, at du altså bliver tilbage i hytten, når vi andre to stikker af?"

"Nej, slet ikke. Jeg har tænkt mig at stoppe Jims tøj ud med strå og lægge det i sengen, for at det kan se ud som moderen. Jim tager så negerpigens tøj på, og derefter undslipper vi. Når en rigtig fin fange løber væk, kalder man det altså for at "undslippe". Man taler for eksempel altid om, at en konge "undslipper". Lige så med hans søn, og det, hvad enten det er en naturlig søn eller ikke."

Tom skrev så det anonyme brev, og jeg fik fat i mulatpigens kjole om natten, trak den på og puttede brevet ind under døren på den måde, som Tom havde anvist mig. Brevet lød forresten sådan:

"Pas på. Der pønses på forræderi. Pas godt på.

Ubekendt ven."

Den næste nat fæstede vi et billede på døren. Det havde Tom også lavet. Det var tegnet med blod og forestillede en hjerneskal og knokler over kors; den følgende nat blev der på køkkendøren anbragt et andet billede, denne gang forestillende en ligkiste, og jeg har aldrig i mine dage set en familie så forfærdet, som familien Phelps. Om der så havde været aldeles smækfuldt af ånder og spøgelser alle steder fra morgen til aften under sengene og bag dørene, så kunne de ikke have været mere rædselsslagne, end de nu var. Blot en dør slog i, fo'r tante i vejret og skreg: "Å!" Faldt noget ned på gulvet, rystede hun som et espeløv og råbte "Uha!" Rørte man ved hende bagfra, gik det ligesådan; hun troede hele tiden, at der stod nogen i krogene og lurede på hende, og det var lige slemt, enten hun så lå til sengs eller var oppe. – jo, Tom havde rigtignok al grund til at være tilfreds med det stykke arbejde, men han sagde forresten også selv, at det var rigtig godt, som det gik; det viste, at tingen var grebet an på rette måde.

Nu kunne det altså ske, når det skulle være. Ved daggry den næste dag fik vi en sidste skrivelse færdig, da vi af en samtale, vi havde hørt om aftenen vidste, at det var blevet bestemt, at en neger skulle holde vagt om natten for alle tilfældes skyld. Med brevet i lommen lod Tom sig glide ned ad lynafledereren og gik ned ad vejen for at spionere, og han fandt naturligvis negeren sovende som en sten. Så stak han brevet ned i nakken af hans skjorte, og denne gang lød det således:

"Forråd mig ikke, men jeg ønsker at være din ven. En frygtelig skare mordere fra det indre af injanerterritoriet har i sinde at stjæle din bortrømte negerslave i løbet af natten. De vil gøre jer alle bange i håb om på denne måde at få jer til at blive inden døre. Jeg hører selv til banden, men jeg er religiøs og ønsker at komme ud af banden for atter at kunne føre et retskaffent liv, derfor afslører jeg nu dens onde anslag. Forbryderne kan ventes fra nord langs med plankeværket præcis ved midnatstid; de vil med falsk nøgle åbne hyttens dør. Jeg skal stå vagt ud for stuehuset og såfremt der viser sig uråd, skal jeg blæse i et horn, men i stedet for dette vil jeg bræge som et får, så snart banden er kommet ind i hytten, og slet ikke blæse; mens de så har travlt med at løse hans lænke, kan I liste jer ind og dræbe dem alle sammen uden vanskelighed. Bær jer kun ad, som jeg her har forklaret. Hvis I gør noget andet, eller viser, at I er på sporet, bliver de kun mistænksomme. Jeg ønsker ingen anden belønning end den der er i bevidstheden om, at jeg har gjort min pligt.

Ubekendt ven."

40

Vi følte os begge efter frokost så ualmindelig godt til mode, og derfor tog vi min kano og roede tværs over floden for at fiske lidt; derovre spiste vi igen frokost, så til tømmerflåden, hvor alt stod til på bedste måde, og kom endelig tilbage, da der skulle spises til aften. Vi fandt da hele familien i et sådant oprør, at det var som dommedag, stod for døren. Så snart vi havde spist, blev vi begge jaget op i seng. Der var ingen, der mælede et ord om det nye brev, men det gjorde jo for den sags skyld heller ingenting, eftersom vi jo kendte det godt i forvejen, ja, bedre endog end de fleste. Tante havde næppe vendt os ryggen og var kommet ned ad trappen igen, førend vi fo'r afsted ned til forrådskælderen, hvor vi forsynede os rigeligt med fødemidler til rejsen, og så gik vi i seng, men klokken halv tolv var vi atter oppe. Tom fik fat i en af tantes kjoler og skulle lige til at sætte af med madvarerne, da han kom til at tænke på noget:

"Hvor er smørret?" spurgte han.

"Jeg tog en god klump af det," svarede jeg, "men jeg må have ladet det ligge dernede; forresten kan vi jo godt klare os uden det."

"Det er da bedre at få det med; gå ned i kælderen og hent det, og kom så bag efter, så hurtigt du kan. Så stikker jeg imedens ind til Jim, fylder klæder ud, der skal forestille hans moder, og holder mig parat til at bræge som et får – og så stikker vi af alle tre."

Jeg lystrede straks, og hver gik så sin vej. Med smørklumpen i den ene hånd og mit slukkede lys i den anden gik jeg snart efter

op ad trapperne igen, og sneg mig op så lydløst som muligt, da med et en dør går op, og tante viser sig. Jeg klasker da smørret ned i bunden af min hat og smækker den på hovedet; det hele var kun et øjebliks sag; i næste sekund fik hun øje på mig og spurgte:

"Har du været nede i kælderen?"

"Ja, madam."

"Hvad har du bestilt dernede?"

"Ingenting!"

"Hvad ville du da dernede?"

"Ingenting!"

"Hvordan fandt du da på at gå derned, midt om natten?"

"Det ved jeg ikke."

"Nå, så det ved du ikke. Svar nu ikke så dumt, Tom; jeg vil have sandheden at vide."

"Jeg har virkelig ikke gjort nogen verdens ting, tante Sally – det forsikrer jeg dig."

Jeg stolede på, at hun nu ville lade mig slippe, men nej. Måske var det netop, fordi der i den sidste tid var foregået så meget mærkeligt og usædvanligt, at hun de sidste dage var blevet så nøjeregnende med småting, men hun svarede meget bestemt: "Gå ind i stuen der og vent til jeg kommer tilbage. Du har vist haft noget galt for; men du kan stole på, at jeg nok skal komme til bunds i sagen, inden der er gået ret lang tid."

Så gik tante sin vej, mens jeg gik ind i dagligstuen. Nej, sikken et halløj. Der stod femten landmænd fra nabolaget og hver af dem var bevæbnet med et gevær. Dette havde jeg rigtignok ikke ventet; jeg måtte ligefrem sætte mig ned af lutter forbavselse. Største delen sad og småsnakkede indbyrdes, de

ville øjensynligt gerne lade, som om de var rolige og overlegne, men på deres meget ængstelige ansigtsudtryk, så snart der hørtes en lyd, og på meget andet kunne jeg godt se, at det ikke var videre bevendt med deres ro og overlegenhed. De tog hele tiden deres hatte af, kløede sig i hovedet og satte dem på igen. Jeg var forresten heller ikke selv så videre heltemodig, men jeg tog dog ikke min hat af, som de andre gjorde.

Å, hvor jeg ønskede, at tante snart ville komme og give mig et par slag, hvis hun var vred, så vi kunne få en ende på den historie; blot jeg kunne komme afsted, ned til Tom og fortælle ham, hvor galt dette her var forløbet og hvilken hvepserede, vi nu var faldet i! Nu gjaldt det skam frem for alt om at holde op med narrestregerne og se at komme afsted med Jim, før disse herrer mistede tålmodigheden og satte efter os.

Så kom hun da endelig og begyndte at forhøre mig uden dog at få den forønskede forklaring af mig, dertil var mit sind alt for optaget af den snak, der lød rundt omkring i stuen. Nogle af landmændene mente, at man straks burde gå ud og lægge sig i baghold for de ventende røvere; det var snart midnat, sagde de, men der var også andre, der absolut ville holde dem tilbage, indtil de hørte signalet, det var når fåret brægede; det er let at forstå, at hverken tantes forvirrede spørgsmål eller mine forfjamskede svar havde noget resultat, og det hele blev ikke klarere ved den omstændighed, at smørret snart begyndte at smelte og drive mig ned om ørene, da der stadig blev varmere i stuen. Men så huggede en af de brave fæstningsforsvarere knuden over med den bemærkning: "Ja, nu går jeg i hvert fald ned til negerhytten; jeg vil dog hellere være den første end den sidste mand, når slaget skal slås." Jeg var lige ved at gå bagover,

og nu begyndte det fordømte smør også at sive ned foran. Tante, der fuldstændig misforstod situationen, blev aldeles som rædselsslagen over dette syn og råbte:

"Milde Himmel! Hvad er der dog i vejen med barnet? Jeg tror virkelig, at han får hjernebetændelse, og at hjernen begynder at sive ud af ham."

Alle flokkedes nu om mig for at se, hvad det var, jeg fejlede, og en rev hatten af mit hoved, og så faldt – til almindelig morskab – de sørgelige rester af smørklumpen ned. På tante, der pludselig var befriet for skræk, havde dette imidlertid den virkning, at hun blev rent overstadig af glæde og trykkede mig i sine arme, mens munden løb på hende i et væk.

"Nej – dreng dog, hvor du gjorde mig bange! Hvor er jeg dog glad over, at det ikke er værre fat med dig! For det har rigtignok været strenge tider i disse dage for os. Ulykkerne strømmer jo ned over os; jeg tænkte så bestemt, at nu skulle det også støde til, at vi mistede dig; jeg kunne jo straks se på kuløren, at det var ligesom din hjerne skulle –. Men Gud dog barn! Hvorfor sagde du mig ikke straks, hvad det var, du havde haft for nede i kælderen, det var jo ikke noget, jeg ville have brudt mig om. Men gå nu i seng med dig og det straks, og lad mig ikke se dig før i morgen."

Jeg skyndte mig op af trapperne ud gennem vinduet og ned ad lynaflederen og stak over til skuret. Jeg var så betaget endnu, at jeg kun med nød og næppe kunne tale til Tom, men langt om længe forstod han, hvad jeg mente: Huset var fuldt af bevæbnede folk, og der var ikke et minut at spilde.

Hans øjne tindrede af glæde, mens han udbrød:

"Nej – er det virkelig sandt! Sikke løjer! Hør, Huck, hvis jeg kunne gøre det om igen, ville jeg have to hundrede mand herud. Skal vi ikke hellere opsætte det til –"

"Lad os blot skynde os," afbrød jeg ham. "Hvor er Jim?"

"Han er ikke en meter fra dig; hvis du strækker armene ud, kan du nå ham. Han er påklædt, og alt er parat. Nu vil vi liste os ud og give dem brægesignalet."

Men i samme øjeblik hørte vi fodtrin, og nogle skikkelser nærmede sig døren; jeg hørte allerede, hvordan de stod og famlede ved låsen, mens en stemme sagde:

"Jeg sagde det jo nok – vi er for tidligt på færde. Døren er låset – der er endnu ikke kommet nogen. Nu lukker et par stykker sig ind i huset og venter roligt, til de kommer, så fyrer vi på dem. I andre må så holde jer skjult i nærheden imens og passe på, når I kan høre dem komme."

De kom også ganske rigtigt ind, men de kunne heldigvis ikke se os i mørket. Vi var naturligvis skyndsomst krøbet ind under sengen, og vi var ikke længe om at smyge os ud gennem hullet – Jim forrest og Tom var den sidste. Nu var vi altså i skuret, men her hørte vi tydeligt fortrin lige udenfor. Det var i mørket ikke let at opdage, hvem eller hvor mange, der stod på vagt; men efter en stunds forløb forekom det dog Tom, at trinene fjernede sig, og han gav os derefter et signal, og så listede vi os alle tre frem, så stille og lydløst som indianere. Alt forløb også for så vidt ganske heldigt, og vi nåede i god behold ned til stakittet, Jim og jeg slap uskadte over, men så hændte det, at en splint greb fat bag i Toms benklæder og holdt ham fast. I det samme hørtes der atter trin, som syntes at nærme sig, og så måtte han lade stå til og befri sig med et ryk. Det gjorde imidlertid så

megen støj, da splinten knækkede, at det hørtes og straks lød der et:

"Hvem der? Svar – eller jeg skyder!"

Men vi svarede naturligvis ikke. Vi løb blot, alt hvad vi kunne bort fra gården. Så lød der en brølende lyd og bum, bum, bum, gik skuddene af, og kuglerne peb os om ørene. Nu var der alarm i lejren deroppe, og vi hørte flere råbe:

"Nu har vi dem! De løber ned ad floden til! Efter dem, gutter! Slip hundene løs!"

Vi kunne så tydeligt høre dem, for de havde alle sammen tunge støvler på, og de skreg, som de var gale; vi havde derimod ingen støvler på, og vi skreg heller ikke. Flugten gik ned ad stien, der løb til møllen; da vi nu mærkede, at modpartiet var ved at nå os, dukkede vi os ind mellem buskene og lod dem alle slippe forbi os og fulgte så bagefter. Lidt efter kom imidlertid hundene halsende oppe fra gården, og de gøede og hylede, men det var jo heldigvis vores egne hunde, og de kendte os jo, og standsede derfor ikke ret længe ved os, men fo'r efter de andre, der råbte og skreg. Vi kunne derfor godt fortsætte vort løb, og vi nåede da også snart min kano, sprang ned i den og trak ud på årerne, som om det gjaldt vort liv. Vi roede midt ud på strømmen, uden dog at gøre mere støj end strengt nødvendigt. Herude var der forholdsvis sikkert og i ro og mag satte vi derefter over til øen, hvor tømmerflåden lå gemt, og så gik vi om bord. Vi hørte endnu en stund mennesker og hunde støje derovre, men så blev alt igen ganske stille.

"Nå, gamle Jim," sagde jeg så, "nu er du da fri mand igen, og nu tror jeg nok, at det vil vare en god stund, før du igen kommer i slaveri."

"Og det være skam et fint stykke arbejde det, Huck, og det være en nydelig plan, pænt gjort; der være ikke det menneske, der finde på sådan fin plan, som den, der lavet for at give Jim fri."

Vi var naturligvis alle glade over det heldige udfald; men allerlykkeligst var dog Tom; han havde nemlig fået en kugle i læggen.

Da vi andre to hørte det, var det rigtignok et lille skår i vor glæde. Såret gjorde virkelig meget ondt, og det blødte meget. Det første vi gjorde, var derfor at få ham anbragt inde i wigwammen og så forbundet med en af hertugens skjorter.

Tom selv var dog meget fornøjet. "Giv mig kludene selv," sagde han; "jeg skal nok klare mig. Spild blot ikke tiden, da undvigelsen ellers er gået så godt, men se at få kastet los. Ved I hvad? – Det var udmærket gjort – synes I ikke? Havde det været os, der skulle have befriet Ludvig den 16., så var der nok aldrig kommet til at stå: "Skt. Ludvigs søn opsteg til Himlen" på hans gravmonument – vi skulle nok have fået ham ud over grænsen så let som ingenting. Men få nu fat i stagerne og lad os komme afsted!"

Jim og jeg havde imidlertid fået tid til at snakke lidt sammen og overveje situationen. Efter et par minutters spekulation sagde jeg så:

"Sig du det, Jim!"

Og så sagde han: "Ja – mig nu rigt'nok tænke som så: Om det nu være ham, der være sat i frihed, og en af vos være skudt, mon så massa Tom si'e: Bare redde mig, det være li' mej' med doktor til såret mand? Det ikke li'ne massa Tom. Mon da mig –

Jim – si'e sådan? Næ, mig ikke gøre det, mig ikke gå nogen sted', før doktor være hente, om det så vare fyrre år."

Jeg vidste godt, at Jim var hvid indvendig, og derfor havde jeg også ladet ham tale. Nu var sagen altså afgjort, og jeg sagde, at jeg gerne ville hente en læge. Tom gjorde nok et forfærdeligt vrøvl, ja, han ville endog kravle ud selv og sætte flåden i drift; men det fik vi dog forpurret; han skældte nok lidt ud, men det gik snart over.

Mens jeg tumlede med kanoen for at få den gjort klar, sagde han så:

"Ja, hvis det endelig skal være alvor med den henten doktor, så er det bedst, jeg giver dig besked om, hvordan du skal forholde dig, når du kommer op til byen. Du skal først lukke døren, og så må du binde manden godt for øjnene; du må også lade ham sværge på, at han vil være tavs som graven, stik ham en posefuld guldpenge i hånden, tag ham så selv ved den anden hånd og før ham ud gennem byen og gennem de mest krogede baggyder og stræder, du kan finde. Det må naturligvis ske i mørke. Ro ham så herover ad en omvej uden om alle holmene, undersøg ham omhyggeligt og pas navnlig på, at han ikke har kridt med sig, ellers mærker han kanoen for at kunne genkende den senere. Sådan bærer den slags mennesker sig altid ad."

Jeg svarede, at jeg nok skulle gøre alt, hvad han sagde, og så skiltes vi, og jeg stak af, efter at have pålagt Jim, at han måtte skjule sig borte fra flåden, så snart han så mig komme med doktoren.

41

Doktoren var en rigtig pæn ældre herre, der så meget godmodig ud. Jeg fortalte ham, at jeg og min broder havde været ovre på Spanske-Øen den foregående dag for at jage, og at vi havde slået lejr på en stump tømmerflåde, vi tilfældigt havde fået øje på. Ved midnatstid var der imidlertid sket et uheld, formodentlig ved at min broder havde sparket til sin bøsse i søvne, for den var gået af, og skuddet havde truffet ham i læggen; nu bad jeg doktoren så meget, om han ikke nok ville tage med mig derover og gøre benet i stand igen; men han måtte endelig ikke tale om sagen, for vi ville gerne hjem endnu samme aften og ønskede ikke, at det skulle opdages hjemme.

"Hos hvem hører I til?" spurgte doktoren.

"Hos Phelps dernede."

"Nå sådan. Og hvorledes var det, din broder var blevet skudt, sagde du?"

"Han havde en drøm," svarede jeg, "og den traf ham i læggen."

"Det var da en løjerlig drøm den," sagde doktoren.

Og så tændte han sin lygte, fik sin taske frem og så drog vi afsted. Da vi nåede ned til kanoen, fik han imidlertid betænkeligheder. Den var måske stor nok til en, men til to egnede den sig bestemt ikke.

"Å – De behøver såmænd ikke at være bange," svarede jeg, "den holdt mageligt til os alle tre før."

"Hvilke tre?"

"Naturligvis mig og Sid og – og – og geværerne; det var dem, jeg mente med den tredje."

"Nå sådan," sagde doktoren.

Han prøvede nu ved at træde med foden på fartøjets essing, om den var solid nok, og han rystede på hovedet og erklærede omsider, at han ville foretrække at se sig om efter en bedre båd. Alle de, der var der, var imidlertid lænkede og låsede, og der var da ikke andet at gøre, end at lade doktoren gå alene ned i min kano, mens jeg fik ordre til enten at vente på ham, til han kom tilbage, eller også se at finde mig en anden båd; hvis jeg foretrak det, sagde han, kunne jeg også gå hjem og forberede dem på overraskelsen. Det sidste betakkede jeg mig dog for, og så beskrev jeg ham, hvordan han skulle finde tømmerflåden, og så drog han afsted.

Lidt efter fik jeg så en idé. Hvis nu manden ikke kan få det ben gjort i stand på rette måde, tænkte jeg, sæt nu, at det vil tage ham en tre-fire dage – hvad så? Blive liggende, indtil folk får at vide, hvor vi opholder os – nej, det skal vi ikke have noget af. Så må vi hellere tage sagen på den måde, at jeg venter indtil han kommer tilbage, og – hvis han så siger, at det vil blive nødvendigt, at han kommer og ser til Toms ben, så falder jeg over ham, binder ham, og så fører vi ham med os ned ad floden, indtil såret er lægt; så kan vi senere give ham, hvad han forlanger, eller hvad vi nu har hos os, og så lader vi ham gå i land.

Nå, så krøb jeg da ind under en tømmerstabel for at få en lille lur, men da jeg atter vågnede, stod solen højt på himlen. Jeg skyndte mig afsted hen til lægens hus, men fik kun den besked her, at han om aftenen var taget bort på lægebesøg, og at han ikke senere havde vist sig. Nå, tænkte jeg, det ser ellers slemt ud for Toms ben, nu er det nok bedst, jeg ser at skynde mig

derover, hvordan det så end ellers lader sig gøre. Jeg løb derfor min vej igen, men ligesom jeg drejede om hjørnet, løber jeg min pande ind i maven på onkel Silas, der råbte:

"Men Tom! Hvor har du dog været henne så længe, din lille slyngel?"

"Jeg har ingen steder været, onkel," svarede jeg, "vi har kun været på jagt efter den berømte neger – Sid og jeg."

"Men hvor har I da opholdt jer? Jeres tante er lige ved at gå fra sans og samling af uro for jer."

"Det havde hun virkelig ikke behøvet," forsikrede jeg, "for vi har såmænd ingen nød lidt. Vi fulgte naturligvis efter folkene og hundene så længe, vi kunne holde det ud, men vi tabte dem til sidst af syne. Så bildte vi os ind, at vi hørte dem ude på vandet, og så fik vi fat i en kano; men det nyttede ikke noget, skønt vi roede helt over på den modsatte bred. Derovre blev vi så i nat og sov i båden og vågnede først for en time siden, da vi roede tilbage hertil for at høre, hvordan det var spændt af; Sid er blot løbet ned på posthuset, mens jeg stak ud for at bjærge os noget mad, førend vi begav os på hjemvejen."

Onkel tog mig nu med sig hen til postkontoret for at få fat i Sid der, men – som jeg jo forresten nok havde tænkt mig – var han der jo ikke, men onkel fik et brev der.

Vi ventede et godt stykke tid, men da drengen endnu ikke viste sig, blev onkel utålmodig og besluttede at gå og overlade min broder til sig selv. Han kunne så komme bagefter til fods eller i kano, sagde han, vi andre kunne derimod benytte hans vogn. Jeg prøvede forgæves på at få ham overtalt til at lade mig blive tilbage og afvente Sids ankomst; men det ville han ikke

høre tale om. Han sagde, at tante måtte for enhver pris beroliges, og derfor skulle jeg pænt følge med ham hjem.

Da vi kom hjem, blev tante naturligvis så henrykt over at se mig igen sund og rask, at hun både lo og græd på en gang for ikke at tale om, at hun nær havde kvalt mig med sine kærtegn. Bagefter fik jeg dog nogle smæk, men af hendes bekendte dårlige slags, som jeg ikke regnede for ret meget. Hun sagde, at Sid nok skulle få sin tur, når han kom, det vil sige, når hun havde fået fat i ham.

Gården var forresten propfuld af landmænd med deres koner; de havde nok alle belavet sig på at blive til middag, og der var en pludren, så det var forskrækkeligt. En gammel mrs. Hotchkins var den værste af hele slænget, hendes mund stod ikke stille et øjeblik.

"Ja, søster Phelps," sagde hun, "nu har jeg på det nøjagtigste undersøgt hytten derovre, og jeg er kommet til det resultat, at den neger må have været ganske spiltosset. Sa'e jeg ikke det samme til dig, søster Damrell, sa'e jeg ikke: han må jo have været aldeles spiltosset? Jo, det ved Gud, jeg sagde, det er vist. I kan se, at det alt sammen tyder på, at han var gal. Der ligger en møllesten derovre, har I set den? – Nå – ja, kan da nogen af jer begribe andet, end at det menneske må have været fuldstændig gal at dømme efter alt det vrøvl, han har skrevet på den: "Her er sådan og sådan en persons hjerte bristet – og her har han vansmægtet i 37 år – naturlig søn af Ludvig den Gud ved hvad." Har De hørt mage? Nej, han må have været spiltosset, det kan der da ikke være tvivl om."

"Ja, og har I set den tovstige, der er lavet af lagenstumper," fortsatte gamle mrs. Damrell. – "Nu spør' jeg, hvad i al verden

mon mennesket har villet bruge den til da?"

"Det var akkurat det, jeg sagde til søster Utteback, hun kan bevidne, at jeg sagde det – hvad kan han dog have haft i sinde med den stige?"

"Men hvad mener De så om møllestenen? Hvordan i al verden har han fået den ind i hytten – og hvem kan have gravet det hul i jorden – hvem – spørger jeg?"

"Det er netop det samme, jeg har spurgt om, broder Penrod – å ræk mig den skål der med sirup, om jeg må bede. Jo, det var netop det, jeg sagde til mrs. Dunlap. Hvordan er den møllesten kommet derind? Uden hjælp – må De huske – uden spor af hjælp! Men det vil jeg nu heller aldrig tro på; kom bare ikke og fortæl mig, at han ikke har haft nogen til at hjælpe sig, han må jo have haft mindst et halvt dusin; var det mig, så piskede jeg løs på de niggere, der er her på plantagen, lige til de rykkede ud med sproget –"

"Et halvt dusin? De må snarere sige fyrre, mindre kan skam ikke have gjort det stykke arbejde. Og tænk så på de knive, man fandt derovre og på savene og de andre instrumenter, tænk på den tid, der er gået med til det. Alene dette her med at save sengen itu, må jo have taget mindst en uges tid for en seks mand. Tænk en gang på den stråmand, der lå på sengen; og tænk på –"

"Ja, det har De ret i, broder Hightower; det var netop det, jeg før sagde til mr. Phelps selv. Jeg synes rigtignok også, at den ting er indlysende, at han må have haft medskyldige, hvad siger De, søster Hotchkins? Tænk på det sengeben, der var savet over – ja, nu kan I tro mig eller lade være med det, men jeg siger, at

han har haft hjælpere. Men der er jo altid folk, der skal være klogere end alle andre, og så kan jeg jo godt tie stille."

"Ja, jeg synes, at der må have været et helt hus fuldt af niggere til at hjælpe ham, og det må have taget mindst fire uger at lave det, der er lavet derinde. Tænk blot på den skjorte, søster Phelps! Hver tomme af den er overkradset med afrikanske hemmeligheder skrevet med blod. Jeg ville give to dollars til, at jeg vidste, hvad der stod på den."

"De siger, broder Morples, at der har været nogen, der har hjulpet ham, ja det er sandt, og det ville De forstå, hvis De havde været i dette hus i de sidste uger. Den skjorte er stjålet fra vor tøjsnor og lagenet med, flere gange oven i købet, og der er stjålet mel og lys og lysestager og skeer og varmebækkenet og en bunke andre ting, og alt sammen, mens vi passede på dem og alligevel ikke opdagede noget! Min nye sirtses kjole stjal de også, og Silas og Tom og Sid og jeg vogtede på dem og lige meget hjalp det. Og de pudsede os, narrede os lige for vor næse, og så slap de alligevel væk med den neger, mens der sad 16 mænd og holdt vagt for dem, og 22 hunde var lige i hælene på dem. Jeg tror, at det må have været ånder – for ikke en gang hundene kunne opspore dem! Kan I forklare dette her, så gør det – jeg kan ikke."

"Her turde jeg ikke bo," sagde en så.

"Nej, det har De ret i," sagde tante, "jeg har været så angst i den sidste tid," og så beskrev hun sin skræk og begyndte at udvikle det ansvar, hun havde for Tom og mig og så fortalte hun, at hun såmænd havde låset os inde hin mærkværdige nat; og så var endda det besynderlige sket, at det bagefter havde vist sig, at døren ikke havde været låset, da drengene jo var sluppet

ud – og hvordan det var sket, kunne hun umuligt begribe. Her sendte hun mig et så underligt spørgende blik, at jeg lige med et fik sådan en længsel efter at komme uden for.

Jeg syntes jo, at jeg måtte se at klare mine tanker lidt med hensyn til, hvordan min beretning nu skulle lyde i tilfælde af, at tante ville forhøre mig. Jeg turde ikke gå ret langt, for så var jeg vel straks blevet fanget på ny. Endelig forsvandt da de fremmede og jeg gik så ind og fortalte tante, hvordan støjen og skuddene havde vækket Sid og mig, og at vi i vor iver efter at komme med i den jagt efter negeren var gledet ned ad lynafledereren, da døren jo meget rigtigt havde været aflåset. Vi havde imidlertid stødt os noget, og derfor skulle vi heller ikke gøre det tiere. Og så fortsatte jeg med den samme beretning, som jeg havde givet onkel Silas, og tante lovede så, at hun ville tilgive os for denne gang; fejlen havde jo endda ikke været så stor, og hun måtte jo også huske, at vi var drenge og som følge deraf tilbøjelige til at gøre drengestreger. Det hele endte med et forsoningskys; men lige i det samme fo'r hun op og råbte:

"Men Gud forbarme sig – her sidder jeg jo og glemmer rent, at Sid ikke er kommet tilbage endnu. Hvad i al verden kan der dog være hændet drengen?" Nu syntes jeg, at den ønskede lejlighed var der. Jeg fløj hurtigt op og sagde:

"Nu skal jeg lige straks løbe ind til byen og se at få fat i ham!"

"Nej, det skal du ikke," svarede tante. "Du skal blive her; det manglede bare, at vi også skulle miste dig. Hvis han ikke er kommet til aftensmadstid, så kan din onkel gå derind."

Aftenen kom, men der kom ingen Sid; og så gik da onkel.

Han kom tilbage klokken ti, og han var temmelig urolig til mode. Han havde naturligvis ikke set noget til Sid, og tantes

uro steg kendeligt; men onkel trøstede hende så godt, han kunne: – der var jo ingen grund til ængstelse. Drenge var og blev jo drenge, og det kunne ikke være andet. Han kom såmænd nok næste dag i god behold. Det måtte hun lade sig nøje med, men hun holdt fast ved, at hun ville sidde oppe om natten og have lyset tændt, så han ikke skulle fare vild i mørket.

Og så snart jeg selv var kommet op på værelset, kom tante op til mig med sit lys; hun kælede for mig og var i det hele taget så rørende og venlig, at jeg fik den ondeste samvittighed og knapt kunne se hende i øjnene. Hun talte meget om Sid, og om hvilken prægtig dreng han i grunden var, og der var næsten ingen ende på hendes lovtaler over ham; så spurgte hun mig om min mening, og om jeg troede, at han kunne være kommet noget til, for eksempel være druknet. Alene ved tanken flød hendes tårer rigeligt og hendes kys og kærtegn blev endnu kærligere. Jeg forsikrede hende naturligvis, at Sid efter al sandsynlighed befandt sig i bedste velgående, og at han nok kom hjem næste dag. Hun skulle nu blot være ganske rolig og gå til sengs. Og så kyssede hun mig og sagde så meget forfærdelig pænt og rørende og så mig ind i øjnene. Og da hun så i al stilhed lavede sig til at gå, sagde hun:

"Jeg vil nu ikke låse døren, Tom, og der er vinduet og lynaflederen, som du jo kender fra tidligere lejligheder; men du vil jo nok være en god dreng og opfylde min bøn – vil du ikke nok, Tom – for min skyld? Du vil ikke gå din vej, vel?"

Sikkert er det, at jeg ligefrem brændte af længsel efter at komme afsted hen til den rette Tom, og at det havde været mit bestemte forsæt at tage afsted; men nu var det mig alligevel

aldeles umuligt – ikke for et helt kongerige kunne jeg have narret den kone.

Jeg kunne ikke lade være at tænke på hende, og når jeg ikke tænkte på hende, tænkte jeg på Tom, så jeg sov næsten ikke. Jeg var to gange nede ad lynafledereren og rundt om hjørnet for at kigge på hende, som hun sad der ved lyset i vinduet og stirrede ned mod vejen, mens tårerne randt ned ad hendes kinder; desværre kunne jeg jo slet ikke trøste hende, men jeg svor en ed og den holdt jeg bagefter: at jeg aldrig oftere skulle foretage mig noget, der kunne gøre hende bedrøvet.

Tredje gang jeg var dernede, var det hen ad morgenstunden. Jeg listede mig da forsigtigt derhen. Og der sad hun ganske rigtigt endnu, mens lyset omtrent var brændt ned i stagen. Hendes kære, gamle, grå hoved hvilede i hendes hånd, og hun var faldet i søvn.

42

Den gamle mand var næste morgen oppe og i byen igen, men han vendte hjem uden at have fundet noget spor af Tom. Vi gik alle til bords i dybe tanker og der var ikke én, der mælede et ord; kaffen stod og blev kold, maden blev næsten ikke rørt. Endelig brød onkel Silas tavsheden og sagde:

"Gav jeg dig ikke brevet?"

"Hvilket brev?"

"Det fik jeg i går, da jeg var på posthuset."

"Nej, jeg har ikke modtaget noget brev."

"Så har jeg skam glemt det."

Efter nogen søgen fandt han endelig brevet og gav hende det:

"Det er jo fra St. Petersborg – tror jeg virkelig – det må jo være fra søster!"

Jeg syntes igen, at jeg fik sådan en underlig trang til frisk luft. Før konvolutten var åbnet, faldt brevet hende imidlertid ud af hånden på grund af et syn, der viste sig ved vinduet, og som hurtigt trak os alle derhen. Det var ingen anden end Tom Sawyer selv. Han lå på en madras, og den gamle doktor fulgte efter ham ved siden af Jim, der endnu havde mulatpigens kjole på, og hvis hænder var bundet på ryggen. En mængde mennesker fulgte med. I en grulig fart fik jeg det farlige brev gemt bag et eller andet tilfældigt møbel, og så løb jeg ud. Tante løb ligeledes frem mod den sårede og råbte:

"Å – han er død – død. Jeg ved, at han må være død!"

Tom drejede øjnene i hovedet og mumlede noget, så hun kunne se, at hun havde taget fejl, og så slog hun hænderne

sammen og råbte igen:

"Han lever endnu, å Gud være lovet!" og så fo'r hun tilbage til huset for at gøre hans seng i stand og råbte en hel mængde befalinger til negrene og til alle mulige andre mennesker, så hurtigt som det var hende muligt at få ordene frem.

Jeg fulgte dem for at se, hvad man havde i sinde at gøre ved Jim, og den gamle læge og onkel gik sammen ind i huset lige bag efter Tom. Menneskeskaren var meget højrøstet, og stemningen var absolut for at hænge Jim med det samme, for derved at statuere et eksempel over for andre frihedslystne negre og for også selv at blive garanteret for sin nattero. Heldigvis var der da også enkelte mere besindige elementer iblandt, og de mente, at det dog ikke uden videre gik an at hænge fangen, især da han var fremmed ejendom, og der altså bagefter let kunne blive tale om skadeserstatning til ejeren. Denne sidste bemærkning slog straks nogle koldt vand i blodet; de, der er mest ivrige for at få en undvegen neger hængt op, er nemlig altid de mindst villige til at betale for fornøjelsen senere, når de har fået deres hævntørst slukket.

Så gav de sig til at skælde Jim ud, og de slog til ham, så godt de kunne, og var i det hele taget meget nærgående, men Jim stod meget tålmodig og tavs; senere hen blev han ført over i sit forrige logi og klædt i sine egne klæder igen, og så blev han på ny lænket, denne gang dog ikke til et sengeben, men til en solid pæl, der blev rammet ned i jorden. Hans hænder og ben blev også lænket sammen, og det blev bestemt, at han nu kun skulle have vand og brød indtil ejeren kom, eller også skulle han sælges ved auktion. Man sagde også, at et par landsmænd blev nødt til at stå skildvagt med deres geværer uden for hytten om

natten, og at en hund burde stå der ved ham til vagttjeneste om dagen. Da alt dette var lavet, gik hele selskabet deres vej, efter at de havde skældt ham godt ud. Men så kom doktoren i det samme til, og han sagde:

"I skal ikke være så hårde ved den neger, for det er der ingen grund til; han har slet ikke vist sig som en slyngel. Jeg kom nemlig ud til drengen, og da jeg havde undersøgt hans sår, så jeg straks, at jeg aldrig ville blive i stand til at trække kuglen ud, hvis jeg ikke fik assistance. På den anden side var drengen i en sådan forfatning, at man ikke kunne forsvare at lade ham være alene; feberen steg stadig, og til sidst råbte han højt, at jeg skulle gå min vej, og at jeg kunne blot prøve på at mærke flåden med kridt, så ville han slå mig ihjel. Så var det, jeg sagde, at jeg måtte have hjælp og aldrig så snart havde jeg sagt det, før Jim her kom krybende frem og tilbød sig frivilligt, og han har hjulpet mig godt, det kan jeg forsikre jer, ja, endog rigtig godt. Jeg forstod straks, at han var den bortrømte neger; men hvad skulle jeg gøre? Hele natten og det meste af den næste dag måtte jeg blive om bord, selv om jeg havde mange patienter i land, der nok kunne have trængt til lidt tilsyn. Først i morges tidligt var vi over faren, og det siger jeg herved højtideligt, at jeg aldrig i mine dage har set en slave så flink og trofast ved sit arbejde som denne mand her, skønt han jo både risikerede at miste den frihed han lige havde fået, og desuden var meget udmattet efter flugten. Manden har ved sin opførsel ganske vundet mit hjerte, mine herrer, han er, i mine øjne, over tusind dollars værd for den, der ejer ham, og han kan nok fortjene at blive venligt behandlet. Senere hen på formiddagen kom der tilfældigt et par mennesker sejlende forbi i en jolle, og det var

netop, mens niggeren her sad og halvsov ved drengens hovedgærde. Jeg fik dem stille om bord og fik fangen lænket, så at han var bundet, før han rigtigt vidste af det selv. Da drengen også samtidig var faldet i søvn, benyttede jeg lejligheden, beviklede årerne og fik ham ganske stille bugseret herover, uden at Jim har gjort mindste forsøg på modstand."

Nu hørtes en stemme inde i flokken, der bemærkede:

"Ja, alt dette taler jo ganske vist til hans fordel, det kan man ikke nægte," og efter denne begyndelse varede det ikke længe, før stemningen svingede om, og det var jeg den gamle herre umådelig taknemmelig for. Det var sandt, alt hvad han sagde; jeg vidste godt, at Jim var et ganske udmærket menneske.

Jim blev nu låset inde efter at alle de, der havde skældt ham ud, havde sagt, at de ikke ville gøre ham fortræd og heller ikke skælde mere ud. Jeg havde imidlertid lige til det sidste håbet på, at han skulle blive fri for at have de modbydelige tunge lænker på, og at man måske oven i købet ville give ham en ekstraration foruden vandet og brødet, men det tænkte nu ingen på, og selv turde jeg naturligvis ikke komme med forslaget. Jeg besluttede så, at jeg hurtigst muligt ville gå til tante Sally og fortælle, hvad lægen havde sagt.

Det værste var rigtignok, at jeg så måtte til at forklare hende, hvorfor jeg ikke havde fortalt hende noget om den sørgelige begivenhed, at Sid blev skudt i læggen hin mindeværdige nat, da vi i kanoen havde været på jagt efter flygtningen.

Nå, jeg havde foreløbig tiden for mig. Tante sad hele dagen inde i sygestuen ved siden af Tom, og hver gang jeg så onkel Silas, skyndte jeg mig at komme væk.

Jeg fik straks næste morgen at vide, at Tom havde det meget bedre. Tante Sally havde i den anledning lagt sig til sengs et par timers tid. Jeg skyndte mig så op i sygestuen, hvor jeg havde håbet at finde Tom vågen, så jeg i forening med ham kunne få lavet en historie, vi kunne fortælle familien, hvis vi skulle blive yderligere udspurgt. Men til alt uheld sov han trygt og roligt. Hans ansigt var nu meget blegt, men roligt, og helt forskelligt fra den dag, da han kom, hvor det havde været rødt og brændende. Foreløbig satte jeg mig så ned og ventede tålmodigt på, at han skulle vågne; men efter en halv times forløb kommer så tante pludselig ind i stuen og der sad jeg. Men hun satte sig ned og begyndte hviskende at fortælle mig, hvor dejligt det var, at han nu var i bedring, og mens hun sludrede væk om det, vågnede han og råbte:

"Hallo – hvad er det, er jeg kommet hjem? Hvor er flåden?"

"Den har det godt, hvor den er," svarede jeg.

"Nå – og Jim?"

"Han har det også godt," sagde jeg mindre rask, men han lagde ikke mærke til det tøvende i tonefaldet.

"Det er udmærket! Så er det hele jo i orden. Har du fortalt tante om det?"

Jeg skulle naturligvis lige til at sige "Ja", da hun kom mig i forkøbet.

"Om hvad – Sid?"

"Om den måde, det hele gik til på."

"Det hele?"

"Ja – det hele. Det er da ikke til at misforstå; jeg mener den måde, Tom og jeg befriede negeren på – Tom og jeg."

"Du gode Gud! Befriede neg… –! Hvad er det dog, at barnet taler om? Herregud, nu taler han igen i feberfantasier."

"Nej, jeg er ikke en smule vild; jeg ved meget godt, hvad jeg taler om. Det er nemlig os, der har befriet Jim – niggeren, sagde jeg, jeg tør nok sige, at vi gjorde det elegant." Da han nu først var begyndt at tale, lod hun ham snakke frit væk uden at afbryde, og jeg så jo da straks, at det ikke kunne nytte, om jeg ville stoppe ham; det ville være ganske frugtesløst.

"Ja, tante," sluttede han, "du kan stole på, at det ikke var så let for os at lave det, det har såmænd kostet os meget besvær, ja flere ugers arbejde – både om dagen og om natten, mens I andre lå og sov. Vi måtte jo stjæle både lys og lagener, skjorter og dine egne klæder, skeer og bliktallerkener, knive, varmebækkenet, møllestenen og mel foruden en mængde andre sager; du kan slet ikke forestille dig, hvor besværligt det var, at få saven lavet og at file pennene til at male inskriptionerne, men du kan tro, at det var forfærdelig morsomt det hele. Og så måtte vi jo lave disse her tegninger af kisten, og skrive de anonyme breve fra røverne, og vi måtte gå op og ned ad lynaflederen hver gang, vi skulle ud om natten. Vi måtte også lave den underjordiske gang ind til hytten og sende Jim en lille tovstige, som vi bagte ind i en postej; ja vi smuglede også skeer og andre ting ind til ham i dine forklædelommer."

"Du forbarmende Gud."

"Ja, vi måtte også fylde hytten for ham med rotter og snoge, for at han kunne have noget selskab, og så holdt du Tom her så længe tilbage med smørret i hatten, at du nær havde ødelagt det hele for os, da folkene derved fik tid til at komme ud på pladsen, førend vi andre var kommet ud af lågen. Du kan tro, at det

gjaldt om at skynde sig, men de opdagede os alligevel og det var ved den lejlighed, at jeg fik det skud. Vi nåede nu alligevel kanoen og roede så ud til flåden, hvor Jim atter var en fri mand. Se alt dette her, har vi to ganske alene lavet! Var det ikke storartet gjort, lille tante!"

"Nej, aldrig i mine dage har jeg hørt mage til historie. Så det var altså jer, I to små skurke, der har sat huset sådan på den anden ende og næsten skræmmet livet af os alle sammen? Jeg havde sandelig lyst til straks at give jer alle de prygl, I så ærligt har fortjent. Sådan som I der har pint og plaget mig den ene nat efter nat, og så har I haft det rigtig rart, I to små slyngler, og moret jer godt, men når Sid her kommer sig, skal I få en ordentlig omgang begge to."

Men Tom var så glad og stolt af det, vi havde gjort, så han kunne ikke tie stille, og han blev ved at fortælle, indtil tante til sidst sagde:

"Ja, mor du dig bare nu – for fremtiden skal I nok blive holdt væk fra den neger."

"Fra hvem," spurgte Tom forbavset.

"Fra hvem – spørger du – fra den bortløbne neger naturligvis. Hvem skulle jeg ellers mene?"

"Tom," spurgte min ven, "sagde du ikke, at han havde klaret sig? Er han da ikke sluppet væk?"

"Han," råbte tante, "den bortrømte neger! Nej, du kan tro nej! Han er kommet tilbage hertil i god behold, og nu sidder han igen i sit fængsel på vand og brød, lænket både ved hænder og fødder, og der skal han blive siddende, lige til han bliver forlangt tilbage eller solgt. "

Men i det samme fo'r Tom ud af sin seng, mens øjnene lynede, og næseborene dirrede.

"I har ikke spor af ret over ham! Vil I straks sætte ham i frihed lige med det samme! Han er slet ikke slave mere, men lige så fri og frank en mand som nogen af os andre, der går her på Jorden."

"Men hvad kan dog drengen mene?" spurgte tante.

"Jeg mener, hvad jeg siger, tante Sally, og hvis ingen andre vil gå ned og sætte Jim i frihed, så vil jeg selv gøre det. Jeg har kendt ham i al min tid, og det har Tom her også. For to måneder siden døde gamle miss Watson, og hun skammede sig sådan over, at hun nogensinde havde fået den hæslige idé at sælge ham syd på. Hun har udtrykkelig skrevet dette i sit testamente og givet Jim sin frihed."

"Men hvad i alverden skulle så det til, må jeg spørge, at I lavede alt det postyr for at sætte ham fri, når han var det i forvejen og på rigtig lovlig måde?"

"Det er et rigtigt fruentimmerspørgsmål! Jeg gjorde det naturligvis for eventyrets skyld. Om jeg så skulle have vadet i blod – så – du gode Gud, der er tante Polly!"

Og ganske rigtigt – der stod hun midt i døren, lige så sød og venlig som en pluskæbet engel.

Tante Sally fløj i hendes arme og havde nær revet hovedet af hende med sine kærtegn af bare overstrømmende glæde, mens jeg selv foretrak en beskednere plads inde under sengen; situationen begyndte nemlig at blive temmelig lummer for os, syntes jeg pludselig. Men derinde fra kiggede jeg forsigtigt frem, og så nu Toms plejemoder stå og stirre på Tom over brillerne. Endelig sagde hun:

"Ja, du må hellere vende hovedet bort og skamme dig, det ville jeg gøre, hvis jeg var dig, Tom."

"Å, kære du," udbrød tante Sally, "har han virkelig forandret sig så meget? Det er jo slet ikke Tom, det er Sid – søster – Tom står jo – – men hvor blev Tom dog af, han var her jo for et øjeblik siden?"

"Du mener vel sagtens Huck Finn, kan jeg forstå? Jeg skulle mene, at jeg kendte Tom godt nok. Nej, kom du blot frem, Huck, fra sengen og det straks!"

Det gjorde jeg så, men jeg var ikke ret meget værd i det øjeblik. Jeg har aldrig set et mere forstyrret ansigt end tante Sallys, da hun hørte dette, det skulle da være onkel Silas', da de havde fortalt ham, hvorledes det hele var gået til! Det havde den virkning på ham, omtrent som havde han drukket sig fuld – han var aldeles ør i hovedet hele dagen og holdt en prædiken, som ingen forstod et muk af. Toms tante Polly fortalte senere hele historien med mig, hvem jeg var, og hvad jeg var, og da jeg lidt efter selv måtte til at fortælle, hvordan det var gået mig og i den anledning kom til at sige "mrs. Phelps", svarede hun: "Å, bliv bare ved at kalde mig for tante Sally, nu er jeg dog blevet vænnet til det. Det er ingen nytte til at gøre forandring med det." Hun kunne ikke senere komme ud af vanen og for hende blev jeg ved at være Tom og Tom at være Sid.

Og så fortalte jeg, hvordan det var gået til, at jeg havde ladet dem blive i troen, at jeg var Tom, fordi jeg vidste, at Tom blot ville synes, at det var løjer, fordi det var mystisk og sådan noget, og om hvordan han så havde givet sig ud for Sid for at hjælpe mig, og at han havde lavet det hele til et eventyr, der morede ham selv meget.

Og så sagde tante Polly, at det var ganske rigtigt, hvad Tom havde sagt. Salig miss Watson havde i sit testamente givet Jim fri. Og så viste det sig, at Tom virkelig havde påtaget sig alt det besvær for at skaffe en fri neger hans frihed. Nu forstod jeg da omsider, hvordan det kunne gå til, at en dreng med hans opdragelse havde villet indvillige i at tage del i min plan.

Tante forklarede så, at da hendes søster havde skrevet hende til, at både Tom og Sid var kommet i god behold til dem, så havde hun straks forstået, at der var noget galt på færde.

"Jeg sagde straks til mig selv," vedblev hun, "at det kom der ud af at sende den dreng ud på egen hånd. Nu var der jo ikke andet for mig at gøre end at begive mig på den lange rejse ned ad floden for rigtig at komme til bunds i sagen; især da det jo ikke lod til, at man kunne få flere oplysninger fra dig, søster."

"Men vi har jo aldrig hørt fra dig," svarede tante Sally.

"Har man nu hørt mage! Har jeg ikke skrevet til dig og det oven i købet to gange og spurgt dig, hvad du mente med at Sid var her?"

"Jeg har virkelig aldrig modtaget dine breve, søster."

Så vendte Toms tante Polly sig langsomt om mod Tom og sagde alvorligt:

"Nå – Tom?"

"Hvad mener du?" spurgte han og lod som ingenting.

"Spil ikke komedie for mig, din uartige dreng – hvor har du gjort af brevene?"

"Hvilke breve?"

"De breve, jeg skrev, naturligvis! Skal jeg måske have fat i dig for at få dem?"

"De ligger i kufferten. Der kan du selv tage dem; de ligger akkurat, som jeg hentede dem fra postkontoret: Jeg har ikke rørt dem – ikke set en linje i dem, men jeg kunne nok tænke, at de ville volde os lidt besvær, og så tænkte jeg som så, at det jo måske ikke hastede så stærkt med –"

"Ja, ja – min dreng! Du trænger til at få en ordentlig dragt prygl, det er der ingen tvivl om! Men jeg skrev nu et tredje brev til dig, Sally, for at melde dig min ankomst, og jeg antager at –"

"Nej, det kom i går; det har jeg ganske rigtig fået, men ikke fået læst endnu."

Her kunne jeg godt have holdt et par dollars mod tante Sallys første påstand; men ved nærmere eftertanke opgav jeg det og sagde ingenting; det var det sikreste.

Slutning

Første gang jeg fik lejlighed til at tale med Tom i enrum, spurgte jeg ham naturligvis om, hvad han egentlig havde tænkt sig med at sætte den undvigelse i scene, og hvad han ville have gjort med Jim, hvis det nu var gået efter planen, og negeren virkelig var undsluppet til den frihed, som han jo for længst havde ret til, og Tom svarede, at det havde været hans mening, at vi skulle løbe med tømmerflåden lige ned til flodens munding. Undervejs havde vi jo nok oplevet en hel del eventyr og hændelser, mente han. Når vi så var kommet derned, ville han have fortalt Jim sandheden og derefter ville han have rejst tilbage med ham på en damper med al mulig pomp og pragt og betalt ham for alt det besvær, han havde haft. Så ville han have sendt bud hjem, at nu kom vi, og så kunne vi alle tre have holdt et indtog som helte med musik og alle byens negre i hælene på os. Men jeg syntes nu, at vi havde haft postyr nok. Der var ikke noget at klage over.

Det varede ikke længe, før vi fik Jim befriet for lænkerne, og da det endelig kom rigtigt frem, hvor omhyggeligt han havde hjulpet doktoren med at pleje Tom, var der ingen ende på al den stads, der blev gjort af ham. Tante Polly og tante Sally og onkel Silas gjorde et forfærdeligt væsen af ham. Han fik al den mad, han kunne spise, og han havde ingenting at bestille. Han kom naturligvis op til os i sygestuen, og der snakkede vi jo fornøjeligt sammen. Tom gav ham fyrre dollars, fordi han så tålmodigt havde fundet sig i at være vor fange, og Jim var aldeles henrykt over de penge og råbte:

"Se – nu – Huck – se, hvad mig sige? Hvad fortælle mig ikke ovre på Jacksons ø? Mig fortælle, at mig have grulig mange hår på bryst, og det være tegn på, mig blive rig; mig fortælle, mig være rig en gang før – og nok bli' det igen. Der nu folk sæl' se; der være tegn til, go'e tegn – nu mig være blive rig en gang til!"

Så talte vi igen om fremtiden, og om hvad den nu kunne bringe. Tom syntes, at vi alle tre en nat skulle stikke af herfra, udruste os inde i byen og så i et par ugers tid gå på eventyr ude mellem indianerne i de vestlige territorier. Det var jeg straks parat til, det passede mig netop rigtig godt. Men, sagde jeg, det ville nok knibe for mig at få penge til udstyrelsen, og at min gamle nok allerede havde fået mine penge udleveret af dommeren mr. Thatcher; hvis det var sket, havde han nok allerede drukket dem op.

"Nej, det har han ikke," svarede Tom, "alle de seks tusind dollars ligger ganske urørte til dig med renter. Din fader har ikke vist sig en eneste gang. Det havde han da ikke, da jeg forlod byen."

Og så sagde Jim med en underlig alvorlig stemme:

"Ham aldri' mer' komme igen, Huck."

"Hvor ved du nu det fra, Jim?" spurgte jeg.

"Det være li' mejet, Huck – han ikke komme igen."

Men jeg slap ham nu ikke, og endelig måtte han da frem med sandheden.

"Kan dig huske det hus, som flyde ned ad floden, og at der ligge mand død og dækket til, og at mig gå hen og se på ham og dæk' ham til og ikke lade dig komme ind til ham? Nå – de penge, dem du ta'e, når du vil, Huck, for den mand – det være din pap."

Tom er nu helt rask, og han har fået sin kugle anbragt om halsen i en urkæde, og han ser meget tit efter, hvad klokken er; og nu er der ikke mere at skrive om, og det er jeg forfærdelig glad over, for hvis jeg havde vidst, hvor besværligt det var at skrive en bog, så havde jeg aldrig gjort det, og jeg vil heller aldrig prøve på det mere. Men jeg er jo klar over, at jeg med det første bliver nødt til at tage ud til indianerterritorierne, for tante Sally har fået den idé, at hun vil adoptere og "sivilisere" mig, og det holder jeg aldrig ud. Det har jeg prøvet en gang. Og dette her er slutningen.

Deres hengivne

Huck Finn.

Om "Huck Finns eventyr"

Forfatter: Mark Twain (1835-1910).
Org.udgave: *The Adventures of Huckleberry Finn (Tom Sawyer's Comrade)*. Chatto & Windus, London 1884.
Denne udgave baseret på: Mark Twain: Huck Finns hændelser. Forlaget Danmark, København u.å. *[udkom 1913]*. Oversætteren er ikke oplyst i bogforlægget.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Edward W. Kemble (1861-1931) fra førsteudgaven.

ISBN 978-87-7628-225-7
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-502-0 (Ølstykke 2016).

© 2025 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk